

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”

Redactor-șef Gabriella Costescu • ISSN 2343 – 7693 • Anul VIII Nr. 19 / 2021
Supliment aniversar - NICOLAE BĂCIUȚ - 65

Nicolae Băciuț • Orizont 56/65

Marele Premiu pentru Poezie la Festivalul Internațional de Poezie „Nichita Stănescu”, Premiul pentru Publicistică al UZPR, 2018, Marele Premiu la Festivalul Internațional „Grigore Vieru”, Chişinău, 2019

BIOGRAFIE

Nicolae Băciuț, (Ioan Nicolae), (n. 10 decembrie 1956, Chintelnic, judetul Bistrița-Năsăud) este un poet român.

Este fiul lui Grigore Băciuț (decedat, 1995) și al Mariei, născută Măgherușan (decedată, 1970).

A urmat clasele I-VI la Școala Generală Chintelnic, județul Bistrița-Năsăud, (1963-1969), clasele VII-VIII la Școala Generală Nr. 1, Bistrița, 1969-1971, clasele IX-XII la Liceul „Liviu Rebreanu”, Bistrița, 1971-1975, și Facultatea de Filologie, secția română-engleză, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, 1978-1982. Doctorand în litere, din 2004, la Universitatea „Babeș-Bolyai”, din Cluj-Napoca, cu o teză despre Caragiale, Cehov și Ibsen. Masterat la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Științe Politice și Administrative, 2004 - 2005.

Activitatea literară

Și-a început activitatea publicistică în timpul studenției la revista „Echinox”, Cluj-Napoca, unde a fost redactor, apoi secretar de redacție, între 1978-1982.

- A fost profesor, director adjunct la Școala Generală Gălești, județul Mureș, între 1982-1983
- Redactor la revista „Vatra”, Târgu-Mureș, între 1983-2003
- Corespondent la Televiziunea Română, București, Departamentul Emisiunilor Informativ, între 1983-2003
- Redactor-șef la Editura Tipomur, Târgu-Mureș, între 1991-2003
- Redactor-șef la revista „Mondo business”, Târgu-Mureș, în 1995
- Redactor cultural la cotidianul „Cuvântul liber”, Târgu-Mureș, 1999
- Director la revista „Alpha”, Târgu-Mureș, 1990
- Secretar de redacție la revista „Societatea încotro?”, Târgu-Mureș, între 1995-1997
- Director la revista „Gura lumii”, Târgu-Mureș, între 1997-1999
- Redactor-șef la revista „Teatru-n teatru”, Târgu-Mureș, în 1998
- Redactor-șef la revista „Ambasador”, Târgu-Mureș, între 1996-2003
- Coordonator al publicațiilor „Gazeta Reghinului”, 1990, „Informația mureșeană”, 1991-1993, „Făgurel” (revistă pentru copii) și „Codrul Cosminului”, publicații pentru Bucovina de Nord, tipărite la Târgu-Mureș, 1994-1998
- Coordonator al revistei „Comlodul”, Râciu, județul Mureș, 2001
- Cadru didactic asociat la Universitatea de Artă Teatrală din Târgu-Mureș, din 1998
- Publicist comentator la Mesagerul de Bistrița-Năsăud, 2005

Director al Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș, din februarie 2001

- Membru în Consiliul de Administrație al TVR, din 1995
- Membru supleant, 1997-2001, deputat în Adunarea Eparhială Ortodoxă de Alba Iulia, din 1998, și deputat în Adunarea Națională Bisericească din 2002.
- Bursier al „Magazine Publishers of America”, iulie-septembrie 1990.
- I-a fost editat CD-ul „Muntele Athos din Muntele Athos”, realizat de Margareta Pușcaș, la Radio Târgu-Mureș
- A editat la Editura Tipomur aproape 400 de titluri din 1991 încoace, a scris zeci de prefețe, postfețe
- A realizat aproape 3000 de reportaje TV
- **Afilieri:**
- Membru al Cenaclului „Echinox”, 1978-1982
- Membru al Cenaclului revistei „Vatra”, 1981-1989
- membru al Cenaclului „Romulus Guga”, 1984-1989
- Membru al Uniunii Scriitorilor din România, din 1990

Colaborări:

A colaborat la revistele: Echinox, Vatra, Steaua, Tribuna, Astra, Convorbiri literare, Luceafărul, SLAST, Flacăra, Transilvania, Dialog, Opinia studentescă, Napoca Universitară, Mișcarea literară, Poesis, What's Going On Here, The New Farmm, Emmaus, SUA, Poezjia, Katowice, Polonia, Fjala, Flaka e vällazarimet, Iugoslavia, Ungaria ș.a., la Radiodifuziunea Română, studiourile Cluj, Târgu-Mureș, București, și la Televiziunea Română, programele I, II, TVR Cultural, TVR Internațional. I-au apărut poeme în revistele Magyar Lettre

International, 2001 (poemele Allatkerti sétak și Arviz, în traducerea lui Fazakas Attila), Poezja nr. 1/3, p. 91-92, (Apel wieczorny și Inna pora roku, în traducerea lui Valeriu Butulescu).

Antologii:

- „Spații posibile”, Bistrița, 1979,
- „Biblioteca Opinia”, Iași, 1981,
- „Caietul debutanților”, 1980-1981, Editura Albatros, 1983,
- „Alpha ‘84”, Editura Dacia, 1984,
- „Cântecul patriei”, Editura Albatros, 1996
- „Un sfert de veac de poezie la Sighetu Marmației”, Fundația Luceafărul, 1998,
- „Eminescu pururi tânăr”, Editura Litera, 1998,
- „Patruzeci de poeți bistrițeni”, Editura Aletheia, Bistrița, 2001,
- Ceasul de flori, Editura Tipomur, Târgu-Mureș, 2001,
- „Cenaclul literar George Coșbuc – 30”, Editura Aletheia, Bistrița, 2001,
- „Îmblânzitorul de timp”, Editura Tipomur, Târgu-Mureș, 2003,
- „Antologia poezilor ardeleni contemporani”, de Eugeniu Nistor și Iulian Boldea, Editura Ardealul, 2003,
- Poezii revistei Echinoc, Antologie (1968-2003), vol. I, de Ion Pop, Editura Dacia 2004.
- „Creneluri sighişorene10”, editura Vatra veche, 2021

Inițiative culturale:

Fondator al Cenaclului „Virtus Romana Rediviva”, Bistrița, 1975, a inițiat în 1979, în revista Echinoc, ancheta „Dreptul la timp”, despre generația ‘80, continuată în revista Vatra în 1984, până la suspendarea ei, în 1985, de cenzură, a fondat Cenaclul „Hyperion”, Târgu-Mureș, 1983, devenit din 1984 „Romulus Guga”, inițiator al Concursului de Poezie „Romulus Guga”, Târgu-Mureș, 1985, cu ediții anuale, fondator al revistei lunare „Alpha”, Târgu-Mureș, apărută în 12 numere în 1990, a înființat prima editură târgumureșeană postdecembristă, Casa de Editură „Alpha”, inițiator și autor unic al revistei „Noul Pământ”, din care a apărut un singur număr, în 1990, la Emmaus, SUA, inițiator al Taberei de Pictură „Millenium”, de la Sovata, o singură ediție, în 1999, inițiator al colecției „Poezii orașului Târgu-Mureș”, în 2001, al Concursului de Poezie Religioasă „Credo”, Târgu-Mureș, 2001, cu ediții anuale, al Concursului de Poezie și Eseu pentru Elevi și Studenți „Serafim Duicu”, Târgu-Mureș, 2001, cu ediții anuale, al Taberei de Pictură și Sculptură în Sare de la Salina Praid, 2001, cu ediții anuale, al Taberei de Sculptură în Lemn „Interart”, de la Reghin, 2002, cu ediții anuale, al Salonului Județean de Carte Mureșeană, în 2001, cu ediții la Reghin și Târnăveni, al Teberei de Pictură „Apollo”, cu tema „Nudul”, Sângeorgiu de Mureș, 2003, a inițiat seria de volume Repere Culturale Mureșene, I – 2002, II – 2003, III – 2004, IV – 2005, Editura Tipomur, a inițiat galerii de artă în spații nonconvenționale – bănci, sedii de firme etc.

Debut:

A debutat cu publicistică în ziarul bistrițean „Ecoul”, și cu poezie în revista Liceului „Liviu Rebreanu” din Bistrița, „Zări senine”, în 1975, făcând parte dintr-un grup de poeți tineri, între care Domnița Petri și Cleopatra Lorințiu, membri ai cenaclului liceului. După mai multe prezențe în volume colective, a debutat în volum în 1986, la Editura Dacia, cu Muzeul de iarnă, versuri. **Volume publicate:**

- Muzeul de iarnă, versuri, Ed. Dacia, 1986
- *Memoria zăpezii*, poeme, Editura Cartea Românească, 1989
- *Jocuri încrucișate*, versuri pentru copii, Casa de Editură „Alpha”
- *Nostalgii interzise*, versuri, Editura Columna, Târgu-Mureș, 1991
- *America, partea nevăzută a lunii*, jurnal de călătorie, Editura Tipomur, Târgu-Mureș, 1994
- *Anotimpul probabil*, interviuri, Editura Tipomur, 1995
- *Casa cu idoli*, versuri, Editura Tipomur, 1996
- *A doua Americă*, jurnal, Editura Tipomur, 1996
- *Și așa mai departe*, publicistică, Editura Arhipelag, 1997

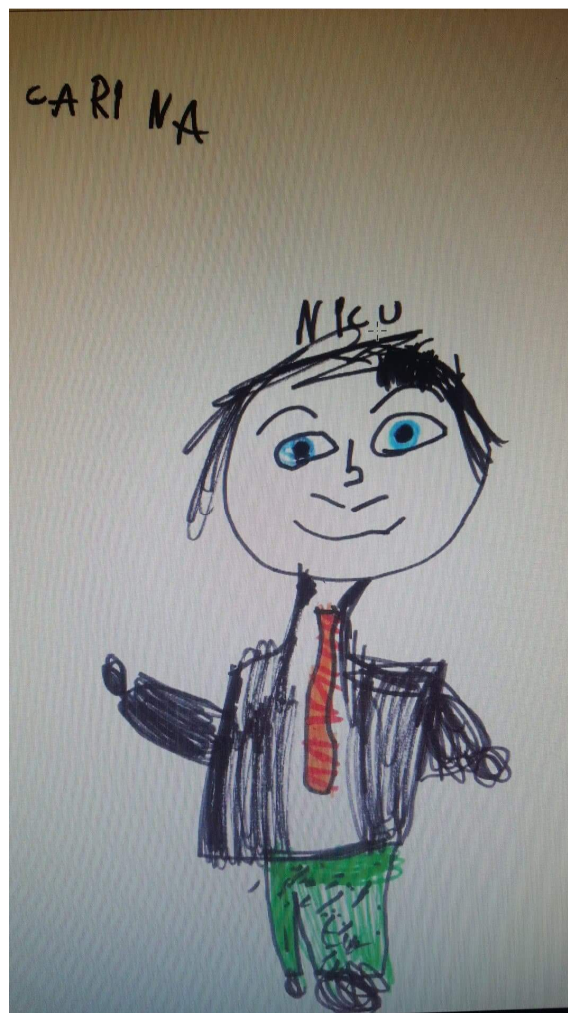
- *Curs și recurs*, interviuri, Editura Tipomur, 1997
- *Oglinzi paralele*, interviuri, Editura Ambasador, 1997
- *Lina lumina*, versuri pentru copii, Editura Tipomur, 1999
- *Babel după Babel*, interviuri, Editura Tipomur, 2000
- *Manualul de ceară*, versuri, Editura Academos, 2001
- *Aproape departe*, interviuri, Editura Tipomur, 2001
- *Poduri de umbră – Hidak az arnyekok felett*, versuri, ediție bilingvă română – maghiară, traducător Toth Istvan, Editura Tipomur, 2001
- *N. Steinhardt. Între lumi. Convorbiri cu Nicolae Băciuț*, ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Dacia, 2001
- *Ceasul de flori*, antologie de poezie târgumureșeană, Editura Tipomur, 2001
- *Solstițiu la Echinox*, versuri, Editura Tipomur, 2002
- *Zona liberă*, interviuri, publicistică, Editura Tipomur, 2003
- *Alb pe alb*, versuri, Editura Tipomur, 2003
- *Muntele Athos din Muntele Athos*, jurnal, Editura Tipomur, 2004
- *De la San Francisco la Muntele Athos*, Editura Reîntregirea, 2004
- *O istorie a literaturii române contemporane în interviuri*, Editura Reîntregirea, 2005
- *Valori mureșene de patrimoniu*, documentar, Editura Tipomur 2005

Cărți publicate în 2021

- *Vă pup, ciocoflenderilor*, Evocare Florin Piersic
- *Dialoguri tăcute*, interviuri
- *Exilul din exil*, articole, interviuri
- *Prima casă* (antologie), articole
- *Chiar acum*, publicistică
- *Alte cărți, aceeași scenă* (Comentarii critice despre Nicolae Băciuț)
- *Când tăcerea nu-i de aur*, interviuri cu Nicolae Băciuț
- *Credo*, antologie de poezie religioasă
- *Al meu privit de al său*, critică literară
- *Și ieri va fi mâine*, interviuri
- *Rondul de noapte/ Le rond de nuit*, Poeme/ Poèmes. În franceză de Cristina-Rodica Mazâlu
- *Radical din doi*, poeme
- *Orizont 56/ 65* (jurnal), 12 volume

Referințe critice:

În reviste: Niculaie Stoian, Amfiteatru, 1981- Ion Pop, SLAST, 1982, Cezar Ivănescu, Luceafărul, 1983, Petru Poantă, Tribuna, 1985, Cornel Moraru, Vatra, 1986, Marian Papahagi, Tribuna, 1986,

Nicolae Băciuț, văzut de Carina Băciuț, când ea avea 5 ani

Gheorghe Grigurcu, Steaua, 1986, Nicolae Manolescu, România literară, 1986, N. Steinhardt, Tribuna, 1986, și în Pledoarie pentru o literatură „nobilă și sentimentală”, vol. II, Ed. Cronica, 2001. p. 20-22, Dumitru Andrașoni, Ecoul, nr. 1705, 12 august 1986, C. Pricop, Convorbiri literare, 1986, Traian T. Coșovei, SLAST, 1986, Gabriel Rusu, Tomis, 1986, Radu G. Țeposu, Flacăra, 28 iunie 1986, p. 11, Eugeniu Nistor, Orizont, 1986, Constantin Zărnescu, manuscris, Serafim Duicu, Steaua roșie, 14 iunie 1986, p. 3, Gellu Dorian, Caiete botoșănene, nr. 4/ 1987, p. 4, Cornel Moraru, Vatra, 1987, Zaharia Sângeorzan, Cronica, 1987, Constanța Buzea, Amfiteatru, 1987, Bucur Demetrian, Ramuri, 1987, Cristian Livescu, Cronica, 1987, Iulian Boldea, Echinox nr. 7 - 8 / 1987, p. 4, Rodica Berariu Draghinescu, Astra, 9/ 1988, p. 7, Gabriel Rusu, SLAST, 1989, Eugen Simion, România literară, 1990, Gabriel Stănescu, Albina, nr. 9/ septembrie 1990, Alina Cuceu, Echinox, nr./ 1990, p. 3, Eugeniu Nistor, Steaua, ianuarie 1990, pp. 55 – 56, Rodica Beraru Draghinescu,

manuscris, Al. Cistelecan, Vatra, 1990, Cornel Munteanu, Solstițiu, 1990, Petru Scutelnicu, Ateneu, 1990, Cristian Stamatoiu, Vatra, 245/ august 1991, p. 4, Ioan Milea, Tribuna, nr.15/ 12 aprilie 1991, Al. Pintescu, Poesis, 1991, Traian T. Coșovei, Contemporanul nr. 42/ 18 octombrie 1991, și în volumul Hotel Urmuz, Editura Călăuza, 2000, pp. 100 – 102, Alexandru Pleșcan, România literară, „Postmodernist pierdut în grădină”, România literară 24, nr. 47/ 21 noiembrie 1991, p. 10, Traian T. Coșovei, Contemporanul, 1992 (ianuarie), 1992 (octombrie), Alexandru Pintescu, Poesis nr. 11 – 12/ 1991, p. 5, și nr. 1/ 1992, p. 5, Cornel Munteanu, Steaua, 1992, Bucur Demetrian Ramuri, 1993, Adrian Mănarță, Răsunetul, 7 august 1993, p. 3, Iulian Boldea, Cuvântul liber, 1 octombrie 1994, p. 3, Silviu Achim, Adevărul nr. 1381/ 6 octombrie 1994, Alina Cuceu, Echinoc, 1994, Gavril Moldovan, Răsunetul nr. 1214/ 28 septembrie 1994, Cristian Stamatoiu, Vatra, 1994, Iulian Boldea, Cuvântul liber, 1994, Daria Coroș, Clipa cea repede, nr. 3/ 1994, p.10, Viorel Chirilă, Familia, 1995, pp. 76–77, Adriana Cean, Tribuna, „Spații ale regăsirii”, 21 septembrie 1995, p. 4, Florian Roatiș, Graiul Maramureșului, 31 martie 1995 și în volumul Caietele de la Rohia, N. Steinhardt sau fericirea de a fi creștin, Editura Helvetica, 1999, pp. 25 – 27, Ion Moise, Minerva, nr. 46-47/1995, p. 13, Cristian Stamatoiu, Vatra 278/1995, p. 14, Bianca Bogdan, 24 ore mureșene, Cornel Moraru, Cuvântul liber, 1995, Ion Moise, Minerva, 1996, p. 12, Iulian Boldea, Cuvântul liber, 24 februarie 1996, p. 3, Zburătorul nr. 4 – 10/ 1996, p. 26, Ambasador nr.6/ 1996, p. 6, Marius Însurățelu, Cuvântul liber, 17 august 1996, p. 3, Victor Știr, Mesagerul, 1996, I. S. Moişa, 24 ore mureșene, 1996, Cristian Stamatoiu, Luceafărul, 1996, M. Piștănilă, Gazeta Reghinului, 1996, Iulian Boldea, Zburătorul, 1996, Lucian Vasiliu, Convorbiri literare, 1997, Victor Știr, Viața azi, 1997, Mariana Cristescu, Cuvântul liber, 1997

În luminile Palatului Culturii din Iași

, Iulian Boldea, Cuvântul liber, 1997, Ștefan Melancu, Apostrof, 1997, Iulian Boldea, Ambasador, 1997, Ștefan Covrig, Cuvântul liber, 1997, Ion Șeuleanu, Cuvântul liber, 1997, Răzvan Ducan, Gazeta Reghinului nr. 4/ 1998, Alex. Ștefănescu, România literară, 1998, Răzvan Ducan, Cuvântul liber, 30 martie 1999, Iulian Boldea, 24 ore mureșene, 30 iunie 2000, p. 5, Mariana Cristescu, Cuvântul liber, 2000, Iulian Boldea, Târnava, 2000, Dumitru Mircea Buda, Jurnalul de Mureș, nr./ 2001, Camelia Crăciun, Vatra, 2001, Tit Liviu Pop, Poesis, nr./ 2001, p. 26 p. 119, Valentin Marica, Cuvântul liber, nr./ 2001, Tit Liviu Pop, Mesagerul literar și artistic, nr. 24, octombrie 2001, p. II, și în Tit Liviu Pop, Ex libris. Scriitori contemporani, Editura „George Coșbuc”, 2003, Adrian Alui Gheorghe, Convorbiri literare, ianuarie 2002, Silvia Obreja, Jurnalul de Mureș, 18 ianuarie 2002, p. 3, Tit Liviu Pop, Mesagerul literar și artistic, nr. 1(28), ianuarie 2002, p. 2, Roxana Olteanu – Roșu, Meandre, nr. 1/ 2003, Valentin Marica, Cuvântul liber, nr. 251/ 23 decembrie 2003, Aurel Hancu, Cuvântul liber, 2003, Alexandru Pintescu, Poesis, nr. 148/149/ 2003, pp. 56 – 58, și volumul Retorica aproximației, breviar de poezie optzecistă, 2004, Cristian Stamatoiu, Cuvântul liber, 2003, p. 6, Iulian Boldea, Cuvântul liber, nr./ 2003, p. 3, Aurel Hancu, Cuvântul liber, 24 februarie 2004, p. 6, Aurel Hancu, Cuvântul liber, 26 octombrie 2004, Lazăr Lădăriu, Cuvântul liber, 2003, p. 3, Laurean Stănescu, Cuvântul liber, 17 ianuarie 2004, p. 3, Valentin Marica, Cuvântul liber, 2004, Marcela Ciortea, Astra blăjeană nr. 2/2005, p. 19, Daniela Pânăzan, Astra blăjeană nr. 2/2005, p. 19, Lazăr Lădăriu, Cuvântul liber, 28 aprilie 2005, p. 5, Valentin Marica, Cuvântul liber, 28 aprilie 2005, p. 5, Ion Ilie Mileșan, Cuvântul liber, 28 aprilie 2005, p. 5, Valeriu Russu, Adevărul, 19 mai 2005, Victor Știr, Mesagerul literar și artistic, iunie 2005, p. 2, Ion Longin Popescu, Formula As, 23 mai 2005, Gabriela Măcănașu, 2005, manuscris, Maria Teodor, Pașii Profetului, (Alba Iulia) mai, 2005, p. 14, Alex. Ștefănescu, România literară nr. 15/2005, p. 4, pr. Ovidiu Vintilă, Blaj, manuscris, Victor Știr, Mesagerul literar și artistic, august, 2005, Mariana Cristescu, Cuvântul liber, 7 decembrie 2005, p. 1.

În volume: Traian T. Coșovei, Pornind de la un vers, Editura Eminescu, 1990,

- Eugeniu Nistor, Nostalgia golfului, Casa de Editură Mureș, 1993,

- Radu G. Țeposu, Istoria tragică și grotescă a întunecatului deceniu literar nouă, Editura Eminescu, ediția I, 1993, ediția a II-a, Editura Dacia, 2002,

- Fantezismul abstract și ermetic, pp. 125–126, Gheorghe Crăciun, Competiția continuă: Generația '80 în texte teoretice, Editura Vlasie,

- 1994, Romeo Soare, Careul cu prieteni, Editura

Ambasador, 1996,
 - Teodor Tanco, Dicționar literar 1639-1997 al județului Bistrița-Năsăud, Editura Virtus Romana Rediviva, 1998,
 - Valeriu Bârgău, Generația '80, precursori și urmași, Editura Călăuza, 1999,
 - Ana Cosma, Scriitori români mureșeni, Editura Tipomur, 2000,
 - Traian T. Coșovei, Hotelul Urmuz, Editura Călăuza, 2000,
 - N. Steinhardt, Pleoarie pentru o literatură nobilă și sentimentală, Editura Cronica, 2001,
 - Ion Bogdan Lefter, Scriitori români din anii '80-'90, Dicționar biobibliografic, I-III, 2000-2001, Tit Liviu Pop, Ex libris. Scriitori contemporani, Editura „George Coșbuc”, 2003,
 - Alexandru Pintescu, Retorica aproximației (breviar de poezie optzecistă), Editura Timpul, Iași, 2004,
 - Petru Poantă, Efectul „Echinox” sau despre echilibru, Editura Apostrof, 2004, Academia Română, Dicționar general al literaturii române, vol. I, A-B, Editura Univers Enciclopedic, 2004, pp. 404-405, coordonator Eugen Simion,
 - Nicoleta Bechiș, Dicționar Echinox, coordonator Horea Poenar, Editura Tritonic, 2005.

Distincții

- A fost distins cu Premiul I la Festivalul Artei și Creației Studențești, Timișoara, 1979, ca membru în trupa de teatru a Casei de Cultură a Studenților din Cluj-Napoca,
 - Premiul revistei „Luceafărul” la Festivalul „Baladele Dunării”, Galați, 1979,
 - Premiul Special al Juriului la același Festival, ediția 1980,
 - Premiul revistei „Luceafărul” la Festivalul de Poezie „Nicolae Labiș”, Suceava, 1981,
 - Premiul II la faza finală a Festivalului Artei și Creației Studențești Suceava, 1981,
 - Premiul revistei „Astra” la Sighetu Marmației, 1982,
 - Premiul Editurii Junimea, la Festivalul „M.Sadoveanu”, Piatra Neamț, 1982,
 - Premiul revistei „România literară” la Festivalul „Vasile Lucaciu”, Cicârlău, Maramureș, 1982. - Nominalizat pentru Premiul „Oscar” în publicistică în 1991, în SUA,
 - Premiul Societății Culturale „Lucian Blaga” pentru volumele „Memoria zăpezii” și „Nostalgii interzise”,
 - Premiul pentru publicistică al Asociației Scriitorilor Mureș pentru volumul „Anotimpul probabil” 1996,
 - Premiul „George Coșbuc” al Uniunii Scriitorilor pentru volumul „Casa cu idoli”, Bistrița, 1997, - Premiul Asociației Scriitorilor Mureș pentru volumul „Curs și recurs”, 1999,
 - Premiul Asociației Scriitorilor Mureș pentru volumul „Babel după Babel”, 2000, -

La festivitatea marcării centenarului UZPR, București

Premiul „Maria Ivănescu” pentru traducerea în colaborare cu Alina Cadariu a piesei de teatru „Prietenii absenți”, de Alan Ayckbourn.

- A primit **„Diplome de excelență”** din partea consiliilor locale Reghin, Blaj, Râciu, Premiul „Mihai Eminescu” al Casei de Cultură „M. Eminescu” pentru sprijinul acordat mișcării culturale, Diploma de Merit, acordată de Casa de Cultură „Mihai Eminescu” din Târnăveni, pentru „sprijinul permanent dat scriitorilor Cenaclului literar „Elena din Ardeal”, mai 2005, și a fost distins cu titlul de „Cetățean de onoare” al localității Deleni, Mureș, pentru sprijinul acordat în promovarea valorilor ortodoxiei.

- Trofeul „Apollon” – 2018, oferit de Excelența sa George Călin, ambasador Cultural prin Convenția ONU de la Geneva.

- Trofeul „Sens și Contrasens în mass-media”, pferit de UZPR, respectiv președintele Doru Dinu Glăvan, 2021.

- A participat la lucrările Congresului Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, la Reno, Nevada, SUA, în 1995, și Liege, Belgia, 1998. A călătorit în SUA, Anglia, Franța, Germania, Italia, Austria, Belgia, Olanda, Grecia, Slovenia, Serbia, Ungaria, Cehia, Slovacia, Polonia, Bulgaria, Ucraina, Republica Moldova, de mai multe ori.

- Căsătorit cu Codruța Băciuț, profesor la Școala Generală nr. 2, Târgu-Mureș, actualmente pensionară. Are doi copii, Raul Mihai Băciuț, absolvent al Facultății de Informatică, Universitatea „Petru Maior, promoția 2005, ”și Sergiu-Paul Băciuț, absolvent la Facultatea de Drept, Universitatea din Sibiu.

Cenaclul Literar

„Nicolae Băciut”

„Dincolo de Carinte,
doar TU!”

Vineri: ora 14:00, E2

Anul IX, nr.1 - h, octombrie 2019 ISSN 2284 - 5089

Colegiul Național „Gh. Munteanu Murgoci”, Brăila
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”-Structura Școlară „C. Sandu-Aldcu”
Asociația Culturală „Ars Poetica”, Brăila

Revista Cenaclului literar „Nicolae Băciut”

Cuvântând

S U P L I M E N T

C E N T E N A R

„Această sămânță, în curând, / va incolți.
N-are nici nume, / n-are nici zi, / nu e secundă / și nicio fereastră /
nu-i e lumină, / nicio silabă nu-i e cuvânt; / această sămânță / n-a fost mormânt, / n-a stat la
porți / și nici n-a fost cină; / această sămânță / încă nu-i rădăcină, / nu-i anotimp și nici somn -
e doar un vis, / moneda unui schimb / demult interzis...”
(Sămânța fără nume, Nicolae Băciut)

Cenaclul Literar „Nicolae Băciut”, și revista Cenaclului, „Cuvântând”, din Brăila

 Universitatea Ștefan cel Mare Suceava Biblioteca USV

Joi, 8 octombrie 2015, ora 15
Biblioteca USV, Sala de lectură (corpul E, etajul I)

Lansări de carte în dialog cu cititorii

 Nicolae Băciut - *Despărțirea de înger*, poeme
Nicolae Băciut - *Pretexțe și contexte*, publicistică
Întoarcerea lui Ioan Alexandru,
antologie de texte (evocări, amintiri, comentarii critice),
ediție realizată de **Nicolae Băciut**

 Alexandru Uiuu - *Țara ascunsă*, roman,
Editura Charmides Bistrița
(premiul „Cartea Anului” la USR filiala Sibiu, 2013)
Alexandru Uiuu - *Datoria de om*, eseuri,
Editura Tribuna Cluj Napoca 2014

 Aurel Buzincu - *Jurnal de provincie*, publicistică,
Editura Vatra Veche, 2015

www.usv.ro/biblioteca

DIRECȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU CULTURĂ MUREȘ
ÎN PARTENERIAT CU
MUZEUL JUDEȚEAN MUREȘ
ORGANIZEAZĂ ÎN DATA DE 14 SEPTEMBRIE 2019, ORA 18.00,
LA PALATUL CULTURII TÂRGU-MUREȘ, SALA MICA

MUZICA ȘI POEZIA ÎN DIALOG

Angela MARIAȘIU și Nicolae BACIUȚ

 VICTOR PANFILOV **VIRGIL POPESCU** **BERTI BARBERA** **LYUBEN GORDIEVSKI** **VLAD CREȚU**

INVITAT SPECIAL: **MAJAY GYOZO**

Parteneri media:

Intrarea liberă.

Afișe manifestări culturale

UN OM NĂSCUT ROMÂN...

MOTTO:

*„A nu înțelege valoarea unei comori,
până ce timpul răpește bunul disprețuit,
este cauza a jumătate din sărăcia pe care o simțim
și face din lume pustiul care este.*

*Mulți oameni de valoare nu se pot arăta așa cum
sunt din cauză că stăpânesc cei răi...”*

EURIPIDE

Viitorul ne este dezvăluit de un om..., de o carte..., de un cuvânt sensibil adresat..., ori de unul zvârlit în vânt..., de o apreciere..., de o chemare sau un îndemn..., de închipuire..., de vagul speranței..., ori de vloga încrederii în sine. În viața fiecăruia dintre noi există astfel de clipe alese, dar rareori le dăm crezare, credința și încrederea sunt suficient de harnice și curajoase pentru a înfrunta viața, suntem dispuși să jucăm totul pe o carte: aceea a destinului propriu, cu orice risc, până și acela de a-ți pierde viața, de dragul câștigării ei...

Cât de mult îi iubesc pe scriitorii care în zorii adolescenței și-au hotărât singuri soarta viitoare! Pe aceia care s-au lasat atrași de ce este mai înalt în lumea accesibilă lor sau care au visat să și-o facă accesibilă; s-au lasat atrași de tot ce era mai generos, mai spiritualizat, și au decis să urmeze calea învingătorilor mediocrității, din imbold personal sub îndrumarea lor înșile! Și cât mă bucură că am întâlnit un atare OM, cu prilejul căutărilor mele, în persoana lui Nicolae Băciuț.

Persoană este puțin spus, pentru că scriitorul Nicolae Băciuț, nu mai este demult o persoană..., în timp..., a devenit o mare personalitate marcantă a culturii române.

O definiție clasică a unei personalități, prin gen proxim, probabil că nici nu este posibilă. Cel puțin la ora actuală nu putem avea pretenție la așa ceva;

George Călin, Nicolae Băciuț

vom continua multă vreme să operăm cu definiții relative, parțiale, care delimitează diferite direcții concrete de investigație, diferite laturi ale unei personalități

Personalitatea unui scriitor se caracterizează prin două trăsături fundamentale: prin stabilitate, ceea ce înseamnă o modalitate de exteriorizare și de trăire interioară relativ neschimbată în timp, și prin integrare, adică prin formarea unei unități și totalități ale gândirii cultural-artistice.

Stabilitatea prezintă anumite limite, purtând numele de plasticitate și reprezentând posibilitatea de reorganizare a unei personalități, pentru ca persoana să poată face față unor schimbări capitale ale condițiilor de viață și să se adapteze la ele. Privită ca formă de organizare cu o anumită funcționalitate, ca sursă a unei dinamici, personalitatea este în fond așa cum s-a anticipat, o structură complexă.

În descrierea științifică a unei personalități, psihologia apelează la conceptele de structură și de proces. Structurile sunt aranjamente, organizări mai mult sau puțin stabile ale unor părți în cadrul sistemului; procesele sunt funcții ce se evidențiază prin intermediul părților.

Personalitatea unui literat și animator cultural de mare anvergură ca Nicolae Băciuț, ne apare ca un ansamblu de structuri complexe, structura fiind un ansamblu autoechilibrat și, deci, relativ invariant de relații. Schimbările care se produc în cadrul interacțiunii cu condițiile concrete de mediu alcătuiesc procesele sau dinamica actuală a personalității lui Nicolae Băciuț.

Multe dintre structurile care alcătuiesc sistemul general al unei personalități, nu sunt direct observabile sau măsurabile, ci se relevă prin eforturi teoretice, de abstractizare convențională, apărând astfel ca modele. Și trebuie să recunoaștem, cu mâna pe inimă că Nicolae Băciuț este un astfel de model de la care ai ce învăța. →

Dipl. GEORGE CĂLIN,
scriitor,

Ambasador Cultural Convenția ONU-Geneva

Scriitorul Nicolae Băciuț, amplu reprezentant al culturii române este cunoscut lumii contemporane prin puternica sa personalitate: ca dascăl de faimă și ca un prodigios scriitor creștin.

Dascăl format prin studiu universitar riguros și deplin, continuu alimentat din cultura universală și cultura națională creștină prin contactul său necesar cu cartea, care ne-a oferit și ne oferă permanența cărților Domniei Sale, prin forța și autoritatea lor incitantă, care pătrund adânc în înțelesurile cititorilor fideli și de bun gust.

Lucrările sale literare, prin ierarhiile pe care le impun într-o vastă gamă ideatică, ocupă spații de excelență în Pantheonul culturii române. Fiecare carte a autorului, și din fericire nu sunt puține, este socotită ca un eveniment cultural de valoare.

Sensul cărților, și respectiv sensul acestei mari personalități, sunt coordonate esențiale pentru scriitorul Nicolae Băciuț, a cărui creație a stârnit recunoașterea din partea personalităților de frunte ale culturii române și nu numai.

Singura trăsătură marcantă a prezenței sale în cultura română, este în mod sigur, plăcerea lui și a noastră de a privi și a recrea, prin intermediul literaturii, un fragment al realității înconjurătoare sau altul, cu mare bucurie, cu nesațiu și, încă o dată, cu adânc respect față de credința strămoșească și valorile culturale, artistice și istorice ale acestui „neam bătutu de soartă” și neîngenuncheat în fața cotozirilor barbare.

Nu sunt numeroși scriitorii lumii care au lăsat omenirii și o scriere detaliată privitoare la țelurile

lor în domeniul creației literare și la lupta necesară aducerii acestora la împlinire. Între aceștia, puțini și importanți scriitori ai lumii, există Nicolae Băciuț, un OM născut ROMÂN!

Sunt bucuros că Nicolae Băciuț este una dintre personalitățile culturii române care au primit, din partea Societății Culturale Apollon-România, Trofeul Apollon – 2018, pentru cultură, artă și civilizație. Acest lucru se întâmpla într-o frumoasă zi de octombrie 2018, la Carei, în timpul desfășurării lucrărilor Salonului Revistelor de Cultură Nord-Transilvane, ediția a III -a, organizat de Consiliul Județean Satu Mare și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Satu Mare.

ZILNICA SĂRBĂTOARE

Scriitorul **Nicolae Băciuț** este unul dintre oamenii care merită zilnic sărbătoriți. În afară de faptul că este Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, poet, publicist, editor, soț, părinte și bunic, este mentorul și îndrumătorul meu pe calea culturală. Îl cunosc din 2003, am participat alături de dumnealui la foarte multe evenimente culturale, concursuri, lansări de carte, expoziții și toate cele legate de viața culturală, iar strecurate printre acestea am descoperit OMUL Băciuț Ioan-Nicolae.

Nu ar ajunge hârtia să scriu despre FAPTELE dumnealui, mi-ar trebui o coală lungă de la Mureș cam până prin China.

Îi datorez mare parte din realizările mele, mai ales faptul că sprijină Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” la tehnoredactarea revistei cu același nume, răspunde invitațiilor noastre, de fiecare dată când ne prezentăm publicațiile. Niciodată nu a avut vreun cuvânt de critică ci numai de îndrumare și îndreptare și are un spirit pozitiv. Cum poți mulțumi unui astfel de om, dacă nu... scoțând la iveală omenia, bunăvoința și sprijinul, atunci când alții emit pretenții măcar pentru un gest.

Cel mai puternic am fost impresionată de verticalitatea caracterului acestui OM, atunci când eu, odată, fără să știu că se află pe patul spitalului cu o problemă de sănătate destul de gravă, l-am sunat ca de obicei cu o problemă legată de o publicație. După ce m-a ascultat, s-a pus de acord cu propunerile mele, a vorbit calm și coerent, nimic nu trăda suferința. Eu am mai spus multe la telefon, dumnealui a gustat și voia mea bună, iar după un timp, când am aflat în ce moment l-am abordat, am tăcut mai multe ore și m-am întrebat de unde are atâta dumnezeire? Altă dată, la un eveniment cultural într-un sat îndepărtat, am fost primiți cu pâine și sare... Dumnealui a rupt o bucată mai

2014, Nicolae Băciuț, primul semnat în Cartea de Onoare a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

măricică (așa s-a rupt pâinea) și a pus-o cu un șervet, în buzunar. Cum eram pe un deal și momentul poetic s-a prelungit, ne era foame tuturor. Dumnealui a scos din șervet bucata de pâine și a împărțit-o cu mine și cu alți colegi, să avem un duminic până ajungem la masă.

Alături de Nicolae Băciuț am stat alături cu „vlădică opincă”, în case de cultură, pe dealurile satelor românești, în excursii literare și în Casa Poporului nostru. Pot afirma că se poartă cu fiecare persoană la fel. Nu face diferențe etnice, sociale sau religioase, scrie, memorează poezie, cântă. Acesta este „habitatul” în care se simte confortabil.

Apreciază fiecare persoană care cu religiozitate are o creație, un gând, dorește să își publice valorile sufletești într-o carte, coboară acolo unde alții nu ar coborî, și urcă în sufletul fiecărui semen pentru sprijin în demersurile culturale. S-au spus foarte multe lucruri despre scriitorul Nicolae Băciuț, iar eu pot să spun că este erudit, o enciclopedie umană, un spirit liber, harnic și dedicat până într-acolo, încât mijesc zorile și dumnealui este la masa de scris, finalizând proiectele care și le propune. Volumul de muncă este imens, sisific, dar bucuria acestei osteneți, îl face fericit.

Mulțumesc în numele întregii Asociații Literare „Creneluri Sighișorene”, pe care o conduc de zece ani cu onoare, pentru altruismul de care dă dovadă, pentru susținerea celor care sunt mai la început de drum pe plan cultural, implicare și dedicare.

Pe Dumnezeu Îl rog să-l răsplătească, personal îi doresc sănătate multă, mulțumesc pentru puterea exemplului și pentru că sunt contemporană cu dumnealui. LA MULȚI ANI!

GABRIELLA COSTESCU

NICOLAE BĂCIUȚ

Exercițiu de bucurie și admirație

Sub cupola cuprinzătoare a Timpului, zilele acestea Poetul, gazetarul, eseistul, editorul, și omul de cultură NICOLAE BĂCIUȚ împlinește onorabila vârstă de 65 de ani, iar 10 Decembrie e ziua care îi tivește orizontul omagiatului cu o mângâiere proaspătă și caldă. NICOLAE BĂCIUȚ are chipul unui Om, pentru care cuvintele au greutatea de aur a faptelor. Și toate acestea, pentru că a învățat greu vieții încă de copil. Nu a renunțat însă la ambiția de a cunoaște, de a face studii, de a ajunge cineva, chiar dacă trăia zile când nu avea ce mânca. Între viața grea, bucata de pâine și lipsurile de la acea vreme a ales cunoașterea, studiile și lumina cărții.

Deși are un frumos și impresionant parcurs cultural, deși este este un nume de referință în literatura contemporană, deși are un palmares excepțional de aprecieri, NICOLAE BĂCIUȚ, nu a fost și nu este un iubitor de lux și nu strălucește prin aroganță. Cu un înalt grad de conștiință, a pus accent pe alte valori pe care le-a considerat esențiale pentru existență, astfel încât să aibă un confort minim necesar și condiții normale de lucru. În etichetele Domniei Sale poți găsi o uriașă doză de modestie, o lipsă aproape totală a pretențiilor materiale, sinceritate, onestitate, deschidere de a ajuta, la care se adaugă profunzimea gândirii, clarviziunea, curajul de a spune lucrurilor pe nume, verticalitatea care vin ca un supliment la valoarea sa spirituală, virtuți ce-l fac și mai respectat de comunitate.

Dedicat muncii sale, cu onestitate, perseverență,

ambiiție și seriozitate Nicolae Băciuț, a avut mereu crezul motivat – de a realiza ceva frumos și util, de a face lucruri bune în orice circumstanțe, nu doar fiind în funcții, pe care, apropo, le consideră trecătoare, amintindu-ne că orice funcție publică nu e o stare, ci o obligație, întâi de toate. Iată de ce, indiferent în ce funcții s-a aflat, a rămas un om dedicat profesiei, sensibil, cu etichetele morale la zi, fără a avea complexul inferiorității, chiar și atunci când situația l-a forțat, poate, să se simtă ca atare, pentru că, cunoașterea și experiența proprie îi susține mereu curajul exprimării demne în orice împrejurare și dacă muncеști, dacă ai valoare, ți-o cunoști. Iar asta i-a adus recunoștința colectivului, colegilor, ucenicilor!

Nu e deloc ușor să prinzi în cuvinte nuanțele sublime ale personalității unui om, chiar dacă ai avut privilegiul și bucuria să fii alături de el o viață întreagă, chiar dacă ai fost „împreună călător” pe același drum, slujind aceluiași Domn, mărturisind →

Pr. dr. GHEORGHE NICOLAE ȘINCAN

Mihai Stavilă, Nicolae Șincan, Nicolae Băciuț, Marius Pașcan, Răzvan Duncan, la Râciu

aceeași dreaptă Credință, în aceeași Biserică, aceeași Cultură, același Neam; cu aceleași idealuri și principii, gustând uneori din același pahar al încercărilor, într-o lume și în vremuri deloc prielnice, mânați de aceleași principii de viață, aceleași idealuri, același scop mântuitor, spre același pisc de lumină coborât peste noi ca un imperativ dumnezeiesc.

Cu încăpățănare și perseverență Nicolae Băciuț a realizat multe. Dovedește și pe mai departe putere de muncă, fiind parcă în a doua tinerețe. Plin de candoare și sensibilitate, Nicolae Băciuț dă adevărate lecții de modestie și bonomie, numărându-se printre mureșenii care a făcut ceva pentru oraș și pentru semenii.

Zâmbetul și tăcerea lui Nicolae Băciuț sunt două condiții care îi asigură fie liniștea forului interior, fie tristețea sufletului. Dacă tace, trebuie să înțelegi nu de ce tace, dar despre ce tace, astfel vei dezlega relevanța misterului tăcerii. Suportă cu greu minciunile și trădările, iar virtutea de a avea un suflet bun îl ajută să-i ierte pe cei care-l trădează, care s-au tot înmulțit, iar cei pe care i-a primit pe ușa din față în inima sa, îi prețuiește și îi susține necondiționat, având mereu sentimentul umil că a făcut foarte puțin pentru ei.

Viața i-a fost plină și lui de piedici, dar a continuat să muncească, a continuat să ofere, fără a se bate cu pumnul în piept, desăvârșindu-și mereu spiritul civic și calitatea de Om.

Poezia și scrisul i-au devenit casa și masa, crezul și adevărul. A luptat pentru Cultură de când se ține minte, iar pentru că trăim într-un sistem bântuit de interese, vocea sa și altor colegi de spirit, au fost astupate de altele mai trebuincioase. În timp ce unii și-au asumat datoria de a spune adevărul, alții găseau

necesitatea de a-l ascunde. Astfel, așa s-a întâmplat că la cele șase decenii și jumătate de viață dedicate culturii, în loc să se bucure de ce a realizat, își poarte cu mândrie dulcea povară a anilor petrecuți în templul elitei oamenilor aleși.

„Se spune că filosoful grec Diogene din Sinope, zis și Cincul - umbla prin Atena cu o lumânare aprinsă în plină zi și, întrebând ce face, răspundea: „Caut un om!”. Alții susțin că umbla cu o lampă în mână, „în căutarea unui om cinstit”, dar ideea în sine e aceeași. Astfel, umbla, în plină zi, cu o lumânare aprinsă, pe străzi, repetând întruna „caut un om”.

- Ce cauți, Diogene, cu lumânarea ziua la amiază? îl întrebau oamenii.

- Caut un om, răspunse Diogene.

- D'apoi bine, măi Diogene, ziseră oamenii, iacă, târgu-i plin de oameni. Iar alții adăugau: Diogene a bolunzit.

Dar învățatul își ținea înaintea vorba: „Caut un om”... Diogene căuta un om înzestrat cu toate acele însușiri sufletești care îl fac pe om să fie om adevărat și deplin. Un astfel de om nu află el. L-am găsit noi!

Poetul Nicolae Băciuț este om adevărat, cu însușiri dintre cele mai alese. Dintotdeauna i-am admirat discreția, devotamentul, tenacitatea, perseverența, liniștea și puterea de a-i asculta pe ceilalți și de a-i respecta, prietenia sinceră, deloc conjuncturală, caldă și totuși lipsită de orice tămâiere interesată. Într-un cuvânt, a dat dovadă întotdeauna de prietenie, exigență și de tărie de caracter. Ne-a învățat pe toți că răsplata prieteniei este prietenia, răsplata autoexigenței este exigența și răsplata caracterului este caracterul.

Vă doresc sănătate, izbândă, ani de viață lungă. Să trăiți și în continuare în aceeași demnitate și drag de oameni! „La mulți ani!”

NICOLAE BĂCIUȚ

omul care a dat înțelesului „carpe diem” o altă dimensiune!

Cifrele rotunde de ani împliniți sunt de obicei pretexte de evaluare și autoevaluare, de trecere în revistă a reușitelor și, uneori, și a nereușitelor, celui ajuns, sau celor ajunși, la un astfel de timp de bilanț. Place sau nu, suntem sub imperiul acestor adevărate borne, care ne spun ora exactă a „minusculei” noastre vieți, cum am ajuns acolo și care, de asemenea, ne pot da speranțe de ceea ce ar putea să fie viitorul, mai mare sau mai mic, mai lung sau mai scurt. Oricum, „speranța nu moare în zori”.

La o astfel de cifră, ce impune o adevărată anamneză a ajuns și prietenul meu, scriitorul de 24 de carate, Nicolae Băciuț. 65 este cifra unor ani care-l pune „la zid” pe acesta, cifră care-l face să poată privi înapoi „fără mânie”.

De ce fără mânie? De aceea că toată viața acestuia stă sub spectrul muncii deosebite, talentului, bunătății, echilibrului, care-i dau dreptul să spună că a trăit cu folos, chiar cu foarte mare folos, în primul rând pentru el, dar și pentru cei din jur.

Mă bucur pentru Nicolae Băciuț, pentru anii ajunși, așa cum mă și întristez, deoarece timpul trăit și timpul netrăit, sau mai exact care mai e de trăit, sunt ca Yin și Yang, când unul crește, celălalt scade. Dincolo de realitatea acestui fapt trebuie să privim partea plină a paharului, și la Nicolae Băciuț aceasta este plină peste poate. Nicolae Băciuț a știut mereu valoarea timpului și, în consecință, a trăit fiecare clipă, la înalte cote de consistență.

Atâtea fapte și lucruri minunate a realizat, atâtea maldăr de timp a trăit frumos și înălțător încât cred că acesta a dat acestui „carpe diem” o altă dimensiune, mult mai cuprinzătoare și de înțeles superior.

Da, Nicolae Băciuț a redimensionat clipa, această unitate de măsură pragmatică și poetică deopotrivă, căreia i-a dat noi carate de consistență și frumusețe.

Aș îndrăzni chiar mai mult, cunoscându-l pe acesta de peste 30

de ani, să spun că nu am cunoscut pe nimeni, niciodată, să se dedice cu atâta devotament excepțional muncii culturale, așa cum a făcut-o acesta. Ba mai mult, a făcut-o aproape sfidând legile fizicii, care spun că o persoană nu poate fi în același timp în mai multe locuri deodată. Dar dacă în aceeași zi acesta este în 3-4 locuri unde au loc acțiuni culturale, uneori la zeci de kilometri una de alta, aproape că începi să te îndoiești de valabilitatea acestor legi. Mai ales că această participare „densă” pare să se repete aproape zi de zi.

Este vorba de determinare și hărnicie, de implicare până la sacrificiu în domeniul culturii, cu diversele fațete, domeniu pe care-l simte atomic și anatomic și căruia i se dedică până la sacrificiu. Așa este el, corect cu sine și cu cei din jur, corect și jertfelnic, nimic ce ar putea da bine, nimic de fațadă sau de complezență.

Nicolae Băciuț este el însuși în tot ce face, el însuși cu sine și cu cei din jur. Și asta fiindcă-i mânat de un fel de a fi în care nu-și are loc falsitatea. Așa e el, frumos pe dinăuntru și frumos pe din afară. Sau, altfel spus, ce-i în gușă și-n căpușă!

Mă bucur că sunt onorat cu prietenia lui, mă bucur că nimic nu ne-a zdruncinat în acești zeci de ani, nevoia de a fi mereu sinceri unul cu altul, de a fi solidari și de a ne apăra la nevoie, știind că prin acesta apărăm, dincolo de om, corectitudinea obiectivă și bunul simț, care mereu ne-a fost liant al prieteniei.

Te îmbrățișez, NICOLAE BĂCIUȚ, și îți urez sănătate rodnică în munca ce îți place s-o faci și în bucuriile care-ți mângâie sufletul. Să ne întâlnim la 100, dacă nu neapărat de ani, atunci la o consistență a trăirii cât 100 de ani.

RĂZVAN DUCAN

NICOLAE BĂCIUȚ
văzut de Răzvan Ducan,
prin intermediul versurilor

Băciuț

N-am știut niciodată ce să admir mai mult la tine,
Limba inimii din clopot de piept
Sau coloana vertebrală
pusă lângă brazii munților,
Ca aceștia să crească, lângă
vulturii, drept!?

Sau lucirea caldă din ochii largi,
În care oricine poate
cu ochii-nchiși să-noate,
De are suflet deschis, suflet
pereche,
Cum deschisă se dorește o carte!

Aș vrea acum să spun multe
lucruri,
Și de aceea, probabil, puține voi
spune,
Magnetul felului tău de a fi,
Atrage fierul gândurilor bune!

Nu caut umbra vreunui copac,
Ci coroanei copacului dau
prețuire,
Pentru soarele crengilor de
cerneală
Lăsate pe zăpadă de hârtie.

Pentru îndrăzneala de a fi tu
însuși,
Nelăsând pizmuirea (ni)micilor
să fie o piedică,
Pentru c-ai aruncat buzduganul
simțirii de vers
Și unde-a căzut s-a înălțat o
biserică.

Ziua ta de naștere va fi mâine, în
10,
Precum cărțile tale, ziua să-ți fie
frumoasă,
Nu vreau să-ți curgă șampanie-n
valuri,
Valuri de sănătate îți doresc la
masă,

Și oameni ce sunt prieteni cu
Platon,
Dar mai prieteni sunt cu
adevărul,

Și au curajul chiar pe vânt ostil,
Să țină pentru tine pe cap mărul.

Să fii cu toți ai tăi; îi știi tu care,
Să ai încredințarea că nu ești de prisos,
Să te-nconjoare cei ce-n banca minții,
Multe zerouri, după unu, au de frumos.

Demnă reverență-ți fac, că-n
focul vieții,
Ai intrat lăsând tihnă de mal,
Pentru anii ajunși, „La mulți ani”
cu iubire,
Mai mulți în amonte decât în aval.

Ca drag prieten ce-mi ești, mult
te rog, totuși,
Ai grijă de noaptea de 9 spre 10,
Nicolae,
E un decembrie, ce și la Târgu-
Mureș,
Fără să știi, sunt șine și tramvaie.

14 septembrie 2007

Sfinții din ferestre

Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi
spune.
Ai construit o casă nouă
Și pentru aceasta ți-ai dat
ferestrele,
Ca în jurul lor să se ridice pereți
de aer.
Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi
spune.
Casa s-a ridicat inițial la
Lăpușna.
Pereții miroseau a rășină de brad,
a furtună și a curent luat.
Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi
spune.
În casă locuiesc acuma niște
sfinți.
De unde știi?
Simplu, au fost văzuți la ferestre
fiindcă ai uitat să pui perdele.
Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi
spune.
Lumina ce pătrunde prin sticla
ferestrelor
are acuma câțiva lucși în plus.
Câțiva lucși noaptea,

Câțiva lucși ziua.
Aproape că se pot bronza de
creștinătate
lucrurile din interior.
Știu, Nicolae Băciuț, nu-mi
spune.
Acum în balamale acrilice ale
culorilor sfinții
Se hintă ca niște copii.
Cu siguranță au găsit sticla celui
de-al nouălea cer.
Dar, Nicolae Băciuț, știi ce nu
știu,
Și chiar nu știu: Cum ai adus la
Târgu Mureș
tot aerul pereților de la Lăpușna
De sfinții sunt atât de veseli în
ferestre?

După o fotografie

Lui Nicolae Băciuț

Cruce creștină pe casă,
Gard și poartă de fier,
Viță cățărătoare în curte,
Deasupra tuturor cer.

La poartă, bancă de lemn,
Lustruită de oameni șezând,
Martori la spectacolul străzii,
Sub toate acestea pământ.

Între pământul acela și cer,
Între cerul acela și pământ,
Veșnicie-n două picioare,
Materie însuflețită umblând.

Timp imortalizat de părinți,
Cu brațe trudind fără glorie,
Țigle încărunțite pe casă,
Ziduri încărunțite-n memorie.

Odată, flăcăiandru prin sat,
Odată, copilandru prin curte,

Nostalgic în trupul bărbat,
Urmărit de amănunte.

La o aruncătură de băț,
Tainicul sfetnic,
Ce-ți vorbește tăcând,
Ce-ți tace vorbind,
Casa ta din Chintelnic.

16 mai 2009

Dragă Nicule, sunt bolnav de frunze

Dragă Nicule, sunt bolnav de
frunze,
Polițistul vrea să-și ceară scuze.
Eu nu accept,
Starea de toamnă îmi bubuie în
piept.
Am depășit culoarea legală,
nimeni nu știe situația clară,
ale frunzelor puse pe șevalet,
iertăți-l, pe cel ce debitează toate
acestea,
e prost, e tâmpit, e poet.
Dragă prietene, sunt și bronzat de
vânt,
cuvântul trebuie să-l dau cu
substanțe protectoare,
să nu se ardă de soare.
Dragă Nicule, tu nu ești normal,
pe bune,
accepti argumentele mele
nebune.
Glumesc, desigur, prietene,
Iartă-mă!
E un anotimp al bețiilor devreme,
Când totul se transformă, fără să
se piardă,
Totul icnește și geme.
E o toamnă,
Mai mult domn decât doamnă,
Mai mult nuanță în jur, decât
formă și contur,
Mai mult zbatere și stres,
Mai mult decât interes.
E anotimp,
Cu mulți ghimpi, parcă-i un
trandafir,
Se votează politici de mâine pe
fir.
Mâine va fi poate mai bine,
frumusețea va merge pe șine.
Va merge pe apă, prin aer,
Frumusețea are un baier.
Dragă Nicule, nu mai vreau

aproape nimic,
Vreau să-ți dau mutarea în plic,
eu nebun la toate,
Transpir cuvinte pe nerăsuflăte,
Spun vorbe, zic nimicuri,
Cu suta mea de mii de ticuri.
Și sunt ce sunt,
Și sunt ce-am fost, un ins, ce pe
de rost,
Este
Prizonier toamnei,
Culoarea, povestind-o, ca
poveste.

24 octombrie 2009

Lui Nicolae Băciuț
În prag de Crăciun 2011

Mi-ai spus, când am fost la tine
în vizită,
că „a nins azi noapte la Târgu
Mureș”!
Parcă văd cum fulgii de zăpadă s-
au topit,
la mâna a doua, de retina ochilor
tăi,
pentru că la prima mână,
s-au topit de retina geamului tău
de la spital.
Totuși, urme, la prima mână, a
lăsat doar la tine.
Sunt sigur că ai săniat în
închipuire.
Nu-i așa că sunt alunecoase
sinapsele?
Sunt sigur că, uimită de exercițiul
de imaginație,
boala ta s-a lăsat, rușinată,
înfulecată de leucocite.
Ai zis că „a nins azi noapte la Tg.
Mureș”.
Eu te cred, fiindcă ești acum mult
mai bine.
Spune-le și medicilor
de terapia asta complementară.
Câțiva fulgi de nea, de trei ori pe
zi,
după masă și mai ales... noaptea.
Poate face bine foarte multor
oameni.
Dacă nu te vor crede sau dacă
invocă restricții financiare,
spune-i lui... Moș Crăciun!
El poate scrie rețete de fulgi de
nea
fără de număr. Fără număr.

Tolba lui plină cu de toate
suportă
oricâtă ninsoare se vrea.
Și e și bun și e hazliu, așa cum e
rotofel
și cu roșu în obraji.
Va ajuta milioane de oameni să
treacă
anul și anii.
Dragul meu, fă-te bine de tot.
De Crăciun, fără tine, sănătos și
pe picioare,
sub brad, nu-mi va fi pus un
cadou important.
Deși voi avea de toate, voi fi
fetița cu chibrituri,
căreia îi lipsește căldura unui
prieten adevărat.

21 decembrie 2011

Lui Nicolae Băciuț

În luna decembrie îți sărbătorești
entalpia,
noi ne cunoaștem de când
entropia era singurul cuvânt,
de când la locul unde se
împărțeau compatibilitățile,
erau și contumaciile noastre,
stând la rând.

Ele s-au înțeles de la început în
limba diamantului,
din coroana de fantezie a lumii,
ce urma să vină,
limba avea amprenta încântării și
se numea poezie,
era o aramaică înainte de a se
naște prima lumină.

Contumaciile noastre și-au dat
din mână-n mână,

Nicolae Băciuț, Valeria Bilt, Răzvan Ducan, Rohia, 2021

Nicolae Băciuț, Răzvan Ducan, Gheorghe Nicolae Șincan, Pererâta, 31 august 2019

această flacără ce ardea cu
lumină dumnezeiască
și așa poezia a umplut
contumaciile sărace de noi
cu ceva uluitor, ce urma să ne
nască.

În luna iunie mi-am sărbătorit și
eu entalpia,
noi ne cunoaștem de când
entropia era singurul cuvânt,
urmașii urmașilor contumaciilor
noastre,
se bucură acum de preaplinul că
ești și că sunt.

Atunci când vom fi iarăși
entropie pură
și entalpiile noastre se vom
pierde-n morminte,
poeziile noastre vor fi fântâni în
agore,
răcorind postum entalpia, prin
miez din cuvinte.

20 decembrie 2018

Prietenului N. B.
la timp de boală

În piept,
piciorul pleurei tale
a-ncercat repetat condurii
văzduhului.
S-au potrivit doar cei ai
Cenușăresei
unei mâini cu degete de aer,
toate opozabile pe cărți.
Așa ai adunat transpirație după
respirație.
De aceea, acum, la tine, uimirea
se poate răsfoi.

31 octombrie 2009

NICOLAE BĂCIUȚ -

OM PROVIDENȚIAL ȘI ÎN VIAȚA MEA!

Voi căuta ca în acest **gând de recunoștință adresat Domnului Nicolae Băciuț** să evit datele statistice ale biografiei sale atât de bogate - care oricum sunt consemnate în documente scrise și pe care le vor aduce în discuție alți prieteni - și să las povestea să se depene firească, crochiul personalității sale (văzută de mine) prinzând astfel un contur fără ascuțituri, așa cum și el a reușit să netezească multe dintre obstacolele care descurajau pașii către împlinirea aspirațiilor prietenilor săi.

Nicolae Băciuț - omul providențial din viața multora dintre noi!

Fără să le cer voie, mă fac și vocea aceluia care, deși astăzi nu iau parte la demersul nostru simbolic - al sclipuirii unui buchet de flori iscălit cu pana recunoștinței, pentru Nicolae Băciuț, **la aniversarea celor 65 de ani de la naștere** - nu pot lipsi! În decursul celor patru decenii de când îl cunosc pe Nicolae Băciuț, sute de prieteni au intrat cu timiditate în preamulta sa generozitate și bună intenție, s-au binecuvântat cu îndemnul și recomandările sale, s-au afirmat între cei cărora cu mult înainte Nicolae Băciuț și-a definit competențele ca fiind de mare încredere, și-apoi și-

Gabriella Costescu, Sorina Bloj, Ani Teglaș,
Nicolae Băciuț

au luat zborul în propriul destin... amintindu-și uneori, dar de cele mai multe ori uitând, cui datorează prima treaptă (dar și cea mai greu de urcat!) pe scara afirmării personale.

În viața fiecăruia dintre noi intervin, în mod excepțional, oameni providențiali. Nici eu nu am făcut excepție și-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! La vârsta la care a început cărarea să intuiască o țintă, l-am întâlnit, într-un context hotărâtor, pe tânărul jurnalist Nicolae Băciuț - curajos și cu simțul dreptății foarte dezvoltat (dar și al patriotismului local), luând atitudine în fața marelui (încă de pe atunci!) Adrian Păunescu, cu care, de altfel, era coleg în juriul Festivalului de muzică folk *Baladele Dunării*. Marele Păunescu a ținut cont de sugestia tânărului jurnalist Nicolae Băciuț. Ca un gardian cu însușiri dominante, a intervenit definitiv atunci, continuând să gireze pentru mine pe tot parcursul ascensiunii mele profesionale.

Nicolae Băciuț mi-a fost și mi-a rămas maestru, model, îndrumător, Om de încredere. Pot spune cu mâna pe inimă că, acceptându-mă în echipa mărețelor sale lucrări culturale-spirituale, m-a învățat ce înseamnă echipa, dar mai ales ce înseamnă valoarea fiecărui om în parte!

Spre norocul și onoarea mea, zeci de ani, Nicolae Băciuț a permis să fac parte din proiectele sale de excepție, bucurându-mă de mari satisfacții. Restrânsa echipă minunată în care dumnealui reprezenta *planeta în stabilitate și putere magnetică* iar noi, ceilalți, eram *sateliții* care apăream și dispăream - nu când planeta ne făcea loc ci când echilibrul nostru fragil o cerea spre supraviețuire.

Mi-l amintesc încă de pe vremea în care era realizator de emisiuni culturale la TVR și, neobosit, de cele mai multe ori conducându-și singur mașina (alteori însoțit de cameraman), colinda toate→

SORINA BLOJ

orașele și satele, toate dealurile și văile unde se întâmplă o efervescentă spirituală, sfințind locul care i-a fost încredințat (*grădinar în Rai* și pe pământ) a-l observa și spori întru rod bogat și bine-păstrat, dar mai ales pentru a-l expune cu drag și cinste ochilor și urechilor care aveau ce vedea și auzi, întru stămpărarea setei de frumos și autenticitate, dar mai ales de aducere aminte.

Mi-l amintesc cu brațul plin de cărți între elevi, profesori și bibliotecari, la orele în care faptele eroice și poezia erau cuprinse în programa școlară. Aniversarea și evocarea marilor personalități ale istoriei și literaturii (nu doar mureșeni - întru memoria cărora a făcut demersuri unice iscăbindu-le numele pe frontispiciul instituțiilor școlare; inițiind slujbe comemorative și așezând un buchet strâns în tricolor lângă crucea deseori năpădită de uitare; dezvelind busturi cioplite în piatră; deschizând periodic ușile înțepenite în nepăsare ale caselor memoriale; organizând concursuri de cultură generală, de creație, de interpretare...) rămâne un demers împlinit, trezind deseori comunitățile intrate în amorțire socială, din localitățile unde urmele aurite ale celor care au fost cândva demnități spirituale abia se mai văd.

A fost și este gazda minunată a multor personalități ale elitei culturii naționale, aducându-ne acasă, și nouă, celor care avem acces limitat în a ne mirui cu genialitatea lor, privilegiul de a-i întâlni măcar odată în viață!

A inițiat și organizează concursuri naționale de creație de poezie între care cel mai drag îmi rămâne CREDO, desfășurat la Mănăstirea cu Hramul *Sfinții Brâncoveni* de la Lăpușna, unde, în miez de august, adună poeți mureșeni la botezul de grație al rugăciunii. Festivități de premiere și recitaluri pline de emoție; sute de prezentări de carte și autori – pe mulți încurajându-i și, cu eforturi speciale numai de dumnealui știute, determinându-i să scrie. Editor de succes și generozitate!

Nicolae Băciuț, Sorina Bloj, Răzvan Ducan

**Nicolae Băciuț, Viorica Șutu,
Gabriella Costescu, Sorina Bloj,
Piroska Hanea**

Reprezintă în țară și dincolo de granițele ei, peste tot pe unde cu onoare este invitat și așteptat, geniul ardeleanului înțelept, harnic și priceput la toate, sfătos, prietenos, îngăduitor, cu simțul umorului dar și al demnității, făcând parte și dreptate valorilor în care crede și pe care le cântărește, în calitate de membru al juriilor.

Sușține cu aleasă și inspirată cunoaștere comunicări, la conferințe și simpozioane de specialitate, mai ales pe teme de literatură, aducând de fiecare dată în sufletul auditoriului prospețimea stilului personal, îmbrăcând cu accesibilitate informații uneori greu de perceput pentru neinițiați. Găsește de fiecare dată momentele potrivite în care o glumă să destindă atmosfera încărcată, care de obicei se instalează atunci când sunt mai mulți conferențieri. Comunicările sale sunt cele mai așteptate, timpul - încărcat de amprentele amintirilor - își găsește tâlcuirea și se măsoară parcă diferit, trecând mult mai repede și cu folos sporit, în prezența dumnealui.

Promovează și încurajează afirmarea tuturor genurilor literare și artistice între care: poezia,

→proza, interviul, jurnalismul, pictura pe pânză și pe sticlă, muzica, arta populară. Nu numai că a fost - în calitate de manager al unei instituții culturale de prestigiu (unde și-a desăvârșit temele impuse fișei postului) - parte organizatorică a multor tabere de creație, festivaluri, ateliere, experimente culturale complexe, concursuri, dar a și organizat și etalat expoziții de carte, de pictură, de icoane, fotografii (...), în sute de locuri favorabile mai ales afirmării artiștilor. În decursul anilor bogatei sale activități, a deschis drum către succes pentru sute de oameni cu potențial artistic, care astăzi își urmează propriul drum.

Este un pasionat cunoscător de poezie valoroasă din creația autorilor români dar și din creația universală, recitalurile sale - cu certe veleități actoricești - fiind așteptate și gustate cu mare emoție și plăcere de auditoriul captivat.

Dintre toate aceste calități remarcabile care s-au desprins citind scrierea de mai sus, și care-l situează pe Nicolae Băciuț în postura de lider, model, mentor... după părerea mea, mai are o calitate rară, atinsă de iluminare: sensibilitatea poetică. Strălucitor în tot ceea ce scrie (eseu, interviu, gazetărie, jurnal, proză...) observ cum poezia se desprinde ca o ilustră ispită provocatoare..., uneori dezvoltându-i-se întru totul, privindu-l seducător în ochi și spunându-i verde-n față de ce natura, iubirea, copilul, adultul, anotimpul, cuvântul... nu sunt așa cum sunt... iar alteori, lasându-l suspendat între corzile dilemelor sale filozofice, dialogând cu Dumnezeu Însuși și râvnind la slujba de *Grădinar în Rai: Nu-ți cer nimic. De ce ți-aș cere ?/Când*

Doamne, singur știi ce vrem!! Zăpezii cum să-i ceri să fie albă,/ Iar ierbii cum să-i ceri să fie verde?/ Iar sforii, cum să-i ceri să fie ghem?/ Nimic nu-ți cer. Mi-ajunge viața/ Din care-mi iei câte puțin./ Nici strugurilor nu le ceri să fie vin./ Nici soarelui să uite dimineața./ Nu-ți cer nimic la judecata de apoi,/ Din mine dacă mă ridic/ Nu voi fi singur: suntem DOI!!/ Nu-ți cer nimic./ Dar dacă totuși vrei să-mi dai /Să mă faci doamne grădinar!!/ Dar grădinar în al tău RAI!!/

Autoritate între prieteni, bărbat între oameni, tată de familie, bunel de nepoți... și-apoi, să-l intuiești pe prea-metaforicul poet Nicolae Băciuț, citindu-i poezia, nu este deloc ușor! Ca într-un joc de puzzle, cu cheia recompusă din încifrările propriilor *cuvinte potrivite*, descoperi sufletul său frământat de povara responsabilităților destinate numai Omlui elevat, rafinat - răstignit între nevoia de-a le face pe toate, pentru toți, dar și de-a nu-și risipi întru nimic unicitatea!

La sosirea în viața aceasta, acum 65 de ani, Nicolae Băciuț i-a cerut lui Dumnezeu să-i dea tot meseria de grădinar... dar grădinar pe pământ. Și iată, continuă încă să cultive și să adape cu spiritualitate multe suflete-flori!

Nicolae Băciuț, avem impresia că știindune de-atâția ani te cunoaștem atât de bine! Nimic mai fals! Totuși, pentru mine rămâi Omul provincial pe care Dumnezeu mi l-a trimis în cale și datorită căruia viața mea a fost mai ușoară. Împlinindu-I lucrarea, Dumnezeu te cunoaște cu adevărat și Lui îi mulțumesc pentru grija ce o ți-o poartă ție și minunatei tale familii! La mulți ani!

Gabriella, Nicolae Botgros, Sorina Bloj, Nicolae Băciuț, pr. Iulian Hotico, Viena, 2015

NICOLAE BĂCIUȚ – **MAXIMUM REVERENTIA**

„Eu sunt o undă/ de albastru –/
sunt o secundă/
ce n-o să știe,/ niciodată/ unde/ să
se ascundă.”

(*Autoportret*, în vol. *Manualul de
ceară Poeme*,
Editura Academios, 2001)

Voci ale exegezei demonstrează că Nicolae Băciuț este poetul „cuvântului care înnoiește și înobilează” ființă și „destin” literar, iar cei care au avut un déjà-vu, o pot confirma (un destin între „destinele literare”, în urma acestei „întâlniri”, este și al meu). Fiecare întâlnire cu domnia sa se întregeste în rostirea-i vibrantă a unui „eu” poetic elegant și care, deopotrivă, emoționează, înălțând cuvântul revelator până la o contopire a metaforei cu bucuria convingerii că s-au creat conexiuni ale Sinelui cu spiritul creator, într-o „filozofie” a limbajului, nelipsit de acel „phronesis” al retoricii. E o întâlnire „synesis” în descrierea fenomenului etic care se produce și unde descoperim atitudinea hermeneutului

Epifanios

(„Memoria ca un pământ reavăn./
lecția despre iertare./ lecția despre
uitare.// Învață-mă tu, ce să știu
despre mine./ în biblioteca de
pământ/ în tomurile de iarbă, ediții
rare./ principe, de lux –/ tot ce-a
fost refuzat la ospățul
înțelepților.// Las mereu umbra în
urma mea./ o memorie
îndepărtată./ un paznic abandonat/
când în lumina serii/ doi ochi
aprinși./ memoria ta hăituită./
prada./ iată se întorc la tine./ ca un
pământ reavăn/ ce-și caută
contur.// Epifanios!” - *Epifanios !*,
vol. „Casa cu idoli” (*memoria
ascunsă* - 1978 – 1996, Editura
Tipomur, 1996).

În contextul provocării (onorante)
de a alcătui un „portret” în livresc,
la ceas aniversar, apelăm la
„memoria”

**Pr. Nicolae Șincan, Cristina
Sava, Nicolae Băciuț**

amintirilor (noastre) însumate cu poetica lui Nicolae Băciuț și încercăm să pătrundem în „hierofania” cuvântului care împlinește funcția saussureană „in descriptio”, unde ne va întâmpina un „Univers” de interior și credem că vom găsi formula cea mai eficace prin care să exprimăm o „comuniune” de valori, idei, teme și atitudini care să surprindă un *Laudatio* cu elementele care-l definesc, sau măcar se apropie, de straturile sensibilității poetului, a jurnalistului și omului de cultură Nicolae Băciuț. În toată sinceritatea acuității noastre de cunoaștere și recunoaștere a unei mari personalități literare, ne asumăm asertiunea că este riscant să pătrunzi în „lumea” echinoxistă (am mai spus, și recunosc), o generație în dialog cu „spiritul” poeziei. O dăruire de sine în slujba semenilor, la *Timpul prezent* al împlinirilor, un *Timp* care întreține acel „mysterium fascinans”, creat de prezența metafizicului („S-a înstelat un cer pe dedesubt, altul e-n noi tot mai albastru; nu mai e loc niciunde de ascuns, nu poți niciunde îngropa un astru.// Noaptea se-ntinde, totuși, mută, deși-o rostim cu fiecare gură/ ca pe-o lumină nencepută, ca pe-un cuvânt fără măsură.// Și-ncet ni se prelinge-n vene/ și trupul parcă ni-e mai

greu/ decât o piatră care plânge/ în
ochiul unui Dumnezeu.” - *Cer pe
dedesubt*, în vol. cit, 1996).

Referirile noastre, doar câteva, se vor constitui în reiterări de repere temporale din prestigioasă activitate literară a scriitorului Nicolae Băciuț: publicistică, poezie, critică de întâmpinare, memorialistică, reportaj de călătorie, monografie. Ecouri critice vin din partea multor personalități marcante ale vremii: Ion Pop, Cezar Ivănescu, Cornel Moraru, Gheorghe Grigurcu, N. Steinhardt, C. Pricop, Traian T. Coșovei, Gabriel Rusu, Zaharia Sângeorzan, Constanța Buzea, Bucur Demetrian, Cristian Livescu, Iulian Boldea, Rodica Berariu Drăghinescu, Gabriel Rusu, Eugen Simion, Al. Cistelean, Ioan Milea, Cornel Munteanu, Petru Scutelnicu, Cristian Stamatoiu, Al. Pintescu, Alexandru Pleșcan, Alina Cuceu, Cristian Stamatoiu, Viorel Chirilă, Adriana Cean, Bianca Bogdan, I. S. Moșiș, M. Piștănilă, Lucian Vasiliu, Mariana Cristescu, Ștefan Melancu, Ștefan Covrig, Ion Șeuleanu, Alex. Ștefănescu, Mariana Cristescu, Dumitru Titus Popa, Radu G. Țeposu, Gheorghe Crăciun, Romeo Soare, Valeriu Bârgău, Ana Cosma, Tit Liviu Pop, Petru Poantă, Mioara Kozak, Răzvan Ducan, și mulți alții care scriu în nenumărate rânduri despre tehnica exersată de poet.

În volumul de studii critice despre *Poezia lui Nicolae Băciuț* (Editura Vatra veche, 2021), am adunat (și redăm, aleatoriu) câteva dintre aprecierile confrăților săi, importanți critici literari, contemporani nouă: „Grav și melancolic, geometru abstract al trăirilor, de un senzualism rece, ușor livresc al versurilor, Nicolae Băciuț se înscrie, prin formulă și tematică, în cea mai bună tradiție a poeziei echinoxiste.” (Iulian Boldea, *Ambasador*, 1997); „Ardelean prin ascendență→

CRISTINA SAVA

și temperament, refuzând arguția verbală și misticismul suficienței existențiale, repudiind însă neoașismul, mai mult, pariind pe experiențele ținând de confluențele culturale, înșcolit fără ostentație, interesat de real, avid de realitate până la privirea acidă a reporterului impenitent, N.B. parcurge stadiul de la discursivitate la metafora revigorată de un sens moral, civic ori chiar (de ce nu ?) civilizator.” (Al. Pintescu, *Poesis*, 1991); „Nicolae Băciuț este unul din acei poeți rari care încă din tinerețe iubește și exprimă esențe, contemplă stări limită și o face cu calm și sinceritate emoționantă.” (Constanța Buzea, *Amfiteatru*, 1987). „Starea lirică, statutul cuvântului, poesisul sunt socotite fără prejudecată drept motivări principale ale discursului liric, racorduri plauzibile, neconținut reluate, la substanța sa intrinsecă. Biografismului sentimental ori anecdotic i se preferă unul specific, ca aventură a expresiei. Existențialului i se conferă un înțeles legat de existența întru poezie, cu nimic mai prejos, sub raportul complexității și implicațiilor umane, decât variantele sale ‘clasice’. Tânărul poet își divulgă sensibilitatea la nivelul elaborării lirice, așadar nu într-un chip artificios, convențional, alienat, ci, contrar aparențelor, într-unul genuin. (...) Nicolae Băciuț e un poet ce merită urmărit cu interes.” (Gh. Grigurcu, *Steaua*, 1986); „Versurile lui Nicolae Băciuț au tensiune și eleganță.” (Radu G. Țeposu, *Flacăra*, 1986); „Poezia lui Băciuț are toate însemnele poeziei adevărate.” (Serafim Duicu, *Steaua roșie*, 1986); „Nicolae Băciuț e unul dintre rarii poeți care (pe urmele lui Nichita Stănescu) dematerializează, dezîncarnează cuvântul dintr-o tentație absolutorie: poezia sa pare scrisă într-o purificată stare de rasă, transmițând continuu o jubilație a gândului autarhic (...).”

(Cezar Ivănescu, *Lucașfărul*, 1983); „Poezia sa atestă de pe acum o remarcabilă putere de invenție metaforică, de conturare a unei atmosfere de notații adesea totale, uzând de o anume violență a concretului, menită să reprime, alături de comentariul ironic și autoironic, pornirile sentimentale.” (Ion Pop, *Slast*, 1982).

Personalitate marcantă, poetul Nicolae Băciuț, după cum am văzut, a fost în atenția grupării poetice echinoxiste (1968-2000), de unde avem note de *laudatio*, dat fiind harul cu care a fost înzestrat poetul, și nu numai. De aceea este imperios să amintim și câteva dintre preocupările jurnalistice ale lui Nicolae Băciuț: redactor la revista „Vatra” (1983-2003), corespondent TVR (1991-2003), redactor-sef la Editura Tipomur (1991-2003), redactor-sef la revista „Mondo Business” (1995), redactor cultural la cotidianul „Cuvântul liber” (1999), director la revista „Alpha” (1990), director la revista „Gura lumii” (1997-1999), redactor-șef la revista „Teatru-n teatru” (1998), redactor-șef la revista „Ambasador” (1996-2003), fondatorul Grupului de artă religioasă Deisis, vicepreședintele Despărțământului Central Mureș al Astei. Trebuie să mai adăugăm că Nicolae Băciuț este fondator al revistei de cultură „Vatra veche” și „Cadran - jurnal mureșean”, membru al USR și membru în Consiliul director al UZPR,

**Liana Rusu, Nicolae Băciuț,
Dinuca Burian, Răzvan Ducan,
Cristina Sava.**

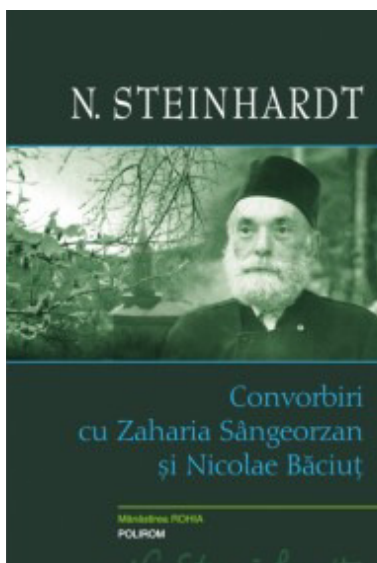
director executiv al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, Deputat în Adunarea Eparhială Ortodoxă de Alba Iulia, din 1998 și Deputat în Adunarea Națională Bisericească din 2002, bursier al „Magazine Publisher of America”. Aprecierile de *Dincolo de Ocean* sunt o dovadă că personalitatea redactorului și editorului Nicolae Băciuț „surprinde plăcut prin tot ce scrie și întreprinde. Un om de o vitalitate extraordinară care întreține de ani buni o revistă de excepție, participă la evenimente culturale, promovează valori, scrie mult și bine. De admirat și apreciat.” (Dumitru Puiu Popescu, director al revistei Observatorul, Toronto, feb. 2021, *din corespondența electronică To: cristinasava61@Cc: `Observatorul`*).

O încărcătură de sarcini suficiente, am spune, însă Nicolae Băciuț, cu verva-i bine cunoscută, nu se oprește aici și pentru că este înzestrat ca acele „calități” care sunt „în afară de orice îndoială.” (C. Pricop, *Convorbiri literare*, 1986). De aceea preocupările lui Nicolae Băciuț sunt legate și de activitatea cenaclurilor literare, încă din studenție, când devine membru al Cenaclului „Echinox” (1978-1982), mai apoi al Cenaclului revistei „Vatra” (1981-1989), al Cenaclului „Romulus Guga” (1984-1989), fondator al Cenaclului „Virtus Romana Rediviva” (Bistrița, 1975), Cenaclul „Hyperion” (Târgu-Mureș, 1983, devenit din 1984 „Romulus Guga”), inițiator al Concursului de Poezie „Romulus Guga”, Târgu-Mureș (1985), cu ediții anuale. Nicolae Băciuț este ceea ce se spunea, la un moment dat, despre scriitorul francez Frédéric Mistral – „un om reprezentativ (...) prin poezia lui întreagă, prin întreaga viață pe care a știut să nu și-o despartă niciodată de poezie”.

Ca o simbolistică a aprecierii și considerației pentru o „imperială” activitate literară, →

jurnalistică și editorială, Nicolae Băciuț este distins cu numeroase premii literare prestigioase (amintim doar câteva dintre cele mai concludente): Premiile Festivalului Internațional de Poezie „Grigore Vieru (2020), Premiul pentru „Cartea de ziaristică” din partea UZPR (2018), Premiul „Eminescu” (2016), Marele Premiu pentru Poezie „Nichita Stănescu”, ediția 26, (2014), Fibula de la Suseni (2013), Premiul „Maria Ivănescu” (traducere în colaborare cu Alina Cadariu a piesei de teatru „Prietenii absenți”, de Alan Ayckbourn (2000). A fost nominalizat pentru Premiul „Oscar” în publicistică (1991), în SUA. A primit numeroase „Diplome de excelență”. A participat la lucrările Congresului Academiei Româno-americe de Arte și Științe, la Reno, Nevada, SUA (1995) și Liege, Belgia (1998). A adunat „note” de călătorie jurnalistică din SUA, Anglia, Franța, Germania, Italia, Austria, Belgia, Olanda, Grecia, Slovenia, Serbia, Ungaria, Cehia, Slovacia, Polonia, Bulgaria, Ucraina, Republica Moldova. Mărturisirea lui Nicolae Steinhardt vine ca un argument la toate aserțiunile noastre de până acum: „Am găsit cu bucurie și nu fără emoție la Nicolae Băciuț, una din marile obsesii ale poeziei din vremea tineretilor mele: ideea poemului ca operă impecabilă, ca ideal absolut, unic, suprem, a tot îmbărbător și a tot biruitor al oricărui cutează să scrie versuri.” (Tribuna, 1986).

Ne-am îngăduit, în volumul *Poezia lui Nicolae Băciuț* (ed. cit., 2021), un „popas” literar în „orizontul” livresc al poetului care „stă la taclale cu Dumnezeu” (*La taclale cu Dumnezeu*, vol., Editura Vatra veche, 2016) ori de „mână cu Dumnezeu” (*Despărțirea de înger*, vol. Editura Nico, 2014). Observabil că poetul Nicolae Băciuț aduce poemul în punctul de „metamorfozare” a sublimului,

într-o „geometrie” a gândului filozofat, construind o *Ars Poetica* – „O biografie a Poeziei și, cum am zis, a Poetului care umblă prin lumea plină de tâlcuri pentru a afla arhetipurile și înțeleșurile” (Eugen Simion, *România literară*, 1990). De la *Pasărea din colivie* („Iar îmi promiți un papagal;/ un cântec repetat pân’ la uitare;/ o suferință fără nume/ în amintirea unei nopți tăcute/ și înfloritoare.// (...)// Și pasărea-l ascultă;/ alte voci fără-ncăperi/ și insula.// Din colivie.”, în *Muzeul de iarnă*, vol. Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1986), înțeleasă ca o „cădere” ipotetică a lui „a cunoaște”, din tipologia umană, „ideea” de Absolut suferă o metamorfozare pentru ca în *Pleoapa lui șapte* („Abia aveam trup/ să mă fac zi,/ abia aveam loc/ să mă fac noapte,/ abia aveam pământ/ să mă fac iarbă,/ abia tăcere/ până să fiu șoapte,/ abia eram sete/ și nimeni să mă soarbă,/ abia eram unu – pleoapa lui șapte.”, în vol., *Poemul Phoenix*, Editura Dacia XXI, 2011, Cluj-Napoca), de la „începuturi”, să se armonizeze cu vocea Duhului Sfânt, prezentă în om și care intermediază dialogul cu divinitatea, prin „suspine negrăite”; până la ideea de „depășit-atins” prin noutatea expresiei lirice, în *pleoapa lui Homer din cer* („E târziu, la tine,

Doamne,/ încă-i iarnă,/ zăpezile-au ajuns la cer,/ cu stele-a început să cearnă,/ dintr-un alt prier.// E iarnă, încă, Doamne,/ eu sunt un om de zăpadă,/ iar ochiul tău,/ Doamne,/ peste ceruri închis,/ nu poate să mă vadă.”, în *Pleoapa lui Homer Poeme scrise și rostite*, vol., Editura Nico, Târgu-Mureș, 2017), poetul ne apropie de un anume vizionarism, în-un „dat” al *prototipului* „într-un ascuns de-vedere”. Poetica aceasta s-ar putea numi «poetica „L’espace aux ombres”», iar Nicolae Băciuț, «creator al unei „lumi cosmice” poetizate».

Poetica sa, fie și în postura de „Singurând”... „în unu, doi trei, în câți vrei”, autorul ne oferă o veritabilă monografie a iubirii și îmbogățeste, iată, vocabularul poetic, adăugând „necuvintelor” un verb nou, iar tezaurul poeziei de dragoste – o nestemată șlefuită cu „colțul inimii”, după cum scrie Ileana Sandu (*Monitorul primăriei Târgu-Mureș*, ianuarie 2008), în cele din urmă, am zice că rămâne „expresie” pentru o „dualitate” a existențialului ființei. Cu fiecare fibră existențială, Poetul realizează un „sumum” de stări, într-o poetică a „profunzimilor”, cu care se confundă și se identifică, într-un „joc” al reflexiei „în oglindă”, în maniera singularității expresiei emoționale care radiază fulgurant enigme ale revărsării „sacralului în profan.” O Poetică a rezonanței unui „dincolo”, a unui „aproape-departe”, „acolo-aici”, „afară-înăuntru”, de altfel acestea sunt coordonatele poeziei lui Nicolae Băciuț, după cum a demonstrat, de-a lungul timpului, critica literară: „Nicolae Băciuț are de-acum un univers poetic conturat, poezia sa poate întruni cele mai înalte atribute”. (I. S. Moişa, *24 de ore mureșene*, 1996). Nicolae Băciuț, echinoxistul care a ieșit din „tiparele” vremurilor sale, dincolo de cultivarea în exercițiu livresc a unei „meta-poezii”, „eu!” poetic se întregeste într-un →

„edificiu” literar demn de un „destin-poveste”.

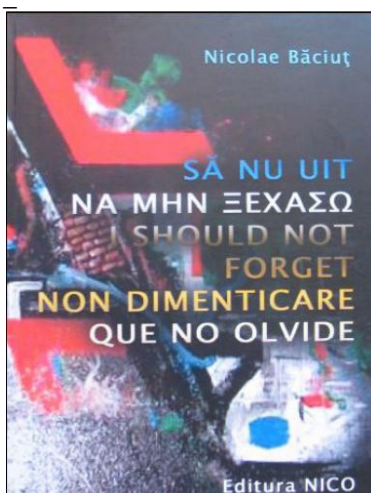
Există un „Autoportret”^{*} care subscie Marelui Scrib în menirea hărăzită de a fi „scrib” unui *Timp eclesiast* („Am avut în vedere că numai ceea ce e scris/ nu rămâne,/ că în locul gol pun numele tăcerii,/ că în locul vânătorii pun prada –/ singurătate cu picioare boante.// Dau foc foilor de hârtie care trec prin fața mea/ și scriu *realitate, realitate, realitate/* și-n carnea mesei, lemnul/ își sfârtecă masca –// pe chipul meu înroșește vindecarea.”, în *vol. cit.* 1986). Un alt *Autoportret străin* legitimează „ieșirea” din „ascundere” și, atunci, „ușa” poemului „se deschide” spre „a se închide” în „metafora vie” - imagine livrescă pe care poetul o reține ca pe un „dat” al miracolului „că sunt/ că ești”, într-un alt fel stănescian, am spune inițiativ („Sunt cel ce nu mai poate fi/ spărtura unei nopți în zi, // cel care nu se poate-apropia –/ sunt umbra, sunt lumina ta, // cel ce, plângând, s-ar bucura;/ sunt apă prinsă-n gheața sa// și sunt placenta din cuvânt –// sunt cel ce sunt când nu mai sunt.” – *vol. Casa cu idoli (memoria ascunsă - 1978 – 1996)*. Editura Tipomur, 1996.) Un „destin” care are și un *Dead line*, așteptat cu seninătatea firească a structurii ființării („Vine o vreme când iarna se face neagră,/ ca o ghilotină peste voaluri de mireasă,/ vine ca o iarbă întârziată/ peste un pământ sterp – // voi plăti pentru toate acestea,/ voi plăti cu viața;/ .../ poate că iarna în negru nu va veni,/ poate că nu ne va găsi acasă,/ dar lecția trebuie s-o știi/ .../ pentru pasărea grea de zbor,/ cu aripi de gheață,/ cu aripi de nor –/ Poate că, totuși, nici o iarnă nu va veni.”, în *vol., Manualul de ceară Poeme*, Editura Academos, 2001). Fiecare „vedere” a poetului, despre sine, devine „substanță/ monadă” din infinitul căreia „irealul” se reflectă în „real”, în „lumea” celor văzute.

O abilitate extraordinară a poetului pentru autocunoaștere, în fapt, „fântâna” înțeleptului scrib, din care/ prin care toate înțelesurile firii „viață, moarte, eternitate” devin simboluri; se manifestă prin descoperirea sinelui în Sine („În sfârșit, am renunțat la trup,/ cum își pierde apa o fântână/ – până la izvor ești numai tu,/ partea de cuvânt și de țărână.// A rămas în mine doar privirea,/ ca o fantă fără de trecut –/ setea a rămas în mine/ rădăcină fără început.// În sfârșit, am renunțat la timp,/ mi-e secunda margine de apă,/ mi-este ora de pământ,/ trupul meu în tine se îngroapă.// În sfârșit, am renunțat la mine,/ primăvară-n iarna care vine.” – *Fântână*, în *vol. cit.*, 2019). Se atinge „Nimicul” cu toată importanța lui metafizică. Dualul „a fi”, într-o notă de spiritualitate, se conturează în chiar „oglină” lui *Zece decembrie* („Ce simplu e totul aici, ce bine!// și nimeni nu ne iartă poemele noastre/ puse între feliile uscate de pâine,/ cum nici noi nu iertăm greșiților noștri./ Ce bine, ce simplu/ scrâșnește zăpada între dinți.// (...)// Ce bine, ce simplu!// Și sărutăm arterele dezvelite/ până uităm/ ziua/ pe care ar trebui/ s-o aniversăm.”, în *vol. cit.* 1986). Ca mesager al „tainelor de sus” („Toate ușile au rămas deschise,/ n-avea cine să iasă,/ nimeni nu intra,/ zornăiau cheile sub masă,/ cheile tale de

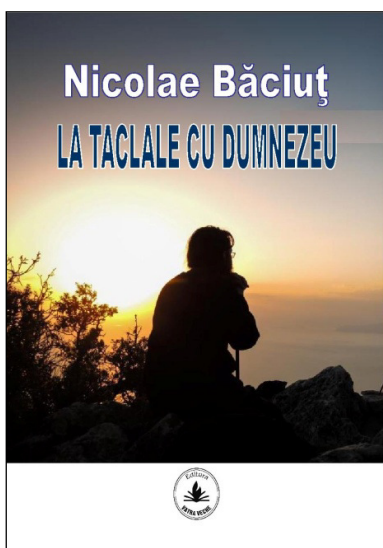
catifea,/ cheile tale/ amușind ca un câine,/ gudurându-se fără stăpân,/ ca o dimineață care pleacă/ în noaptea în care m-amân,/ ca o cifră,/ sora lui șapte,/ ca o lacrimă fără ochi, // ca o ușă închisă spre moarte.” – *Chei*, din *vol. cit.* 2019), identifică nu numai propriile arhetipuri, ci și arhetipul fundamental al definirii umane/ impure prin Nedefinitul cosmic/ pur („Zăpada ca un inorog mi-atinge glezna,/ cuvinte-nsângerate întinzând pe-asfalt;/ e-atât de albă-n ochii mei și bezna/ și-acest decembrie rămas în șpalt.// E-atât de singur ochiul meu postum,/ singură mâna care să-l atingă/ precum pe-un trup cu gâtul lui de fum/ în care vin cuvintele să ningă.”, *Poeme de zăpadă*, în *vol. cit.*, 1986). O *coincidentia oppositorum*, ca într-un mit al posibilei metamorfozări.

Un „how-know” produce o palingenezie de motive „pro-viața” pentru ca „sacral” să se reflecte în monade, în „Numele” poemului vs „Numele” poetului („Încep la nesfârșit acest poem/ deodată cu fiecare viață începută./ Scriu numele lui în locul numelui meu,/ zăpadă în locul norilor,/ moarte în locul nașterii/ când pe scară, mută,/ coboară inocența din copilărie/ în copilărie,/ din iarnă într-o altă iarnă/ limpede, slobodă,/ până când „regina nopții” se desface/ înspre ziuă.// Scriu zăpadă pe fața oglinzii și ea

se întoarce înapoi,/ întoarce însăși
fața ei/ pe care n-o atinge vreun
sărut/ decât ca pe o rană.// Dar
oare cuvântul strigat în oglindă?//
Stau și încep: *A venit iarna.../*
Ultima ninsoare!”, în vol. *cit.*,
1986). Dialectica „numelui” poate
pretinde o anume „metodă”
asociativă, prezentă în gândirea
poematicului, bine determinată și
evocatoare de „idei” care să
depășească „forța” cuvântului
(„Nu, nu sunt Sfântul Nicolae/
sunt păcătosul eliberat;/ mi s-a dat
un pustiu/ peste care voi fi
împărat.// Mi s-a dat o respirație/
un cuvânt înghețat,/ care nu se va
topi niciodată,/ din care apele-au
plecat.// Pustiul intră în mine –/ un
pustiu într-un alt pustiu./ (...)//
Sunt căderea lui./ Și-n cădere doar
tăcere/ descriu.” - *Numele
poetului* în vol. *cit.*, 1986).

Nicolae Băciuț „stă” la
taclale cu Dumnezeu și crede și
mărturisește că „Vine o vreme
când ceea ce ți se întâmplă nu ți se
mai întâmplă ție, ci numelui tău.”
Ce s-ar mai putea reflecta în
gândul poetului, într-un auto-
îndemn: „Pregătește-te” pentru a
înfrunta „profanul” ce nu se vrea
abandonat („Pregătește-te, trupule,
noaptea e scurtă,/ în zori, gândul
tău va muri./ culcându-și sub el
umbra arsă/ care nu se mai poate
bolti, // nu se mai poate-nstela să
cuprindă/ talgerul strâns ca pe-un
ban regăsit/ după înc-o plecare ce
n-o să-l atingă/ pe cel care-n zorii
de noapte-a murit.”, în vol.
Muzeul de iarnă, Editura Dacia,
Cluj-Napoca, 1986). Că trebuie să
plătească *vămile* Înaltului este
„limita” în „cheie” spirituală a
înțelegerii condiției de „libertate”
a ființei, fără de care fiorul
melancoliei existențiale nu ar
putea produce ipostazele
„numinosului” („Când Dumnezeu/
te ia de mână,/ mai poți să ten-
tâlnești / cu un poem,/ care în
locul tău/ va respira/ și-n care încă
te mai chem.// Când Dumnezeu/ te
ia de mână,/ te-ntorci în primul
său/ cuvânt, // te-ntorci/ în clipa ce
se-amână.” – *De mână cu*

Dumnezeu, în vol. *cit.*, 2016). Ce
mai rămâne de „notat”, decât o
Rugăciune: („Mă-ntorc mereu –/
același anotimp/ mi se deschide/
ca o fereastră-n cer/ ca un Olimp/
plutind pe mare –/ și dincolo de
rugi/ îmi cer iertare/ pentru
păcatul meu/ și bucuria/ cu voie
fără voie/ greșală:// poezia.”, vol.
cit. 2001); e rugăciunea pentru/ în
care, în rostirea ei, Poetul
apelează la Poemul Nemuritor - o
icoană pre-închipuitoare a tainei
mântuitoare – *Poemul* din „palma
lui Christos” („Un zgomot
fierbinte/ Trece/ dintr-o zi în alta,
dintr-o pagină/ în alta,/ ca un cui/
bătut/ în palma lui Christos.”). Se
știe că temelia poeziei lui Nicolae
Băciuț, de formula „sine-quanon”,
cu irizări în plasticitatea
imaginilor, stă vibrația senzațiilor
și emoțiilor, într-un complet și
complex proces unificator.

Poetul construiește o
adevărată „filozofie” despre
răspundere și vină, despre
existența libertății, echivalentă cu
modul dual de „a fi” în lume („E
târziu, la tine, Doamne,/ încă-i
iarnă,/ zăpezile-au ajuns la cer,/ cu
stele-a început să cearnă,/ dintr-un
alt prier.// E iarnă, încă, Doamne/
eu sunt un om de zăpadă,/ iar
ochiul tău,/ Doamne,/ peste ceruri
închis,/ nu poate să mă vadă.”,
Homer, în vol. *cit.* 2017). Chiar
dacă Neînțeleșul este cerut de
„regulile” dialogului, la nivel de

adâncime, din perspectivă
epistemologică, „sufletul”
vibrează în asentiment cu
„gândirea” poetică; poetul este
conștient de un „întreg”, în care
există incompatibilitatea dintre
fire și spirit („Acum sunt umbră,
acum sunt vis,/ sunt visul umbrei,
interzis.// În miezul umbrei/
stau închis –/ pe umbră scrie/ interzis.//
Acum sunt marea –/ țărmlul ei /
leagănă sarea/ până la chei./ Acum
sunt poveste –/ în umbră/ m-
ajunge din urmă o veste.// Un vis/
interzis.” , *Vis interzis*, în vol.
Singurând, Editura Nico, 2019).
Nicolae Băciuț construiește, cu
mijloace stilistice variate, imagini
metaforice, infuzii ale unei gândiri
filozofice, lasă „accentul”
transcendental, strict, pe
problematica subconștientului
umanului, între mitic și magic.

Cu totul aparte, Nicolae
Băciuț „apelează” poetică la
existența libertății și, structural,
demonstrează modul dual de „a
fi” în lume („Dă-mi, Doamne,
înapoi,/ ce n-am trăit,/ dă-mi aerul
nerespirat,/ dă-mi cerul neprivit.//
Dă-mi, Doamne,/ timpul înapoi,
talant necheltuit.// Dă-mi,
Doamne,/ rugăciunea înapoi –/ cea
nerostită,/ rugăciunea din priviri,
când te-am mințit.// Dă-mi,
Doamne, înapoi,/ doar timpul
împărțit/ la doi.” – vol. *cit.*, 2014).
Dacă e (sau nu) o melancolie a
„timpului cascadă”, poetul nu-și
îngăduie lamentații, ci doar o
recunoaștere a unui „timp” în
orizontul „liniștii” interioare, o
„vreme” conjugată cu geometria
„iertării” în/ prin cuvânt. Printr-un
reușit exercițiu livresc se
demonstrează „împăcarea”
poetului cu Sinele, în față unui
„depășit” pe care și-l dorește
„atins” („Și dacă tac și dacă taci,
tăcerea-n urma noastră crește/
cum crește-adânc în lupul/ ce
frica-n noi își risipește;/ eu sunt
risipa, tu ești frica/ și umbra-i
singurul gonaci/ care-ntre noi se
risipește./ Eu tac. Și tu-n cuvinte
taci.”, *Și dacă tac*, în vol. *cit.*,
2014). Taina „tăcerii” se→

desăvârșește în arderea sinelui poetic, diferit de *ceea ce se manifestă la vedere* („Mai lasă-mă, uită-mă, vindecă-mi iarna / decembrie-n mine își atinge lucarna;/ mai lasă-mă, uită-mă!/ Mai trece-mă, arde-mă./ pământul din mine/ e-o Rosa Canina stinsă-n retine;/ mai trece-mă, arde-mă/ [...]”, *Găsește-mă, pierde-mă, în vol. cit.* 1986). Semnificativ că Nicolae Băciuț nu abandonează în fața „limitei” ființării, lăsând „la vedere” dăruirea de sine, ori, mai degrabă, o revărsare a modernismului iradiantelor idei „félíbres”.

Dacă în *Însemnări** (în vol. cit., 1986) și în alte multe dintre poemele lui Nicolae Băciuț, *Ea/ iubita/ viața este surprinsă în „punctul” de trecere prin Spațiu și Timp* („Dar unde oare începe viața mea?! Ce-i lipsește ei, numelui ei?! Speranța, deznădejdea, ura,/ conversația care poate umili singurătatea/ pe care mâinile mele o ating/ orbe/ dezvelind cenușa de pe masca de aur./ „Strigă!” – îi strig./ ca și cum limbile noastre s-ar spânzura în cerul lor./ „Mușcă-ți cuvintele!” – / pare a-i spune și gândul meu./ care nu mai are loc pentru auz./ iar văzul, piciorușele lui sângerei/ stau și acum în urma mea./ adulmecându-mi sentimentele./ Deschid ușa –/ strigătul se-ntinde peste umbra mea./ De-abia./ de-abia mai am timp// Să o sărut cu gura unui mut.”), în *Philos și Sophia* (în vol. cit., 1996) formula poematului aplicat, are merit novalisian, cu „accent” pe „cogito ergo sum”. Într-un poesis îndrăgostit de înțelepciune/ „in love of wisdom”, poetului „este ceea ce este” și „nu este ceea ce nu este”, cum ar spune Sartre. În complexitatea poeticului, cititorul descoperă, *Până la capăt* („Să dormi într-o cifră./ jumătate umbră, jumătate apă./ sfert de pământ./ cincime de piatră./ Să dormi într-un clopot./ în sunetul lui./ să dormi în rugina/ unei zile./.../ Să dormi într-o cifră/ până la capăt.”), în vol. cit.

2001), acel „un întreg” al creației livrești.

Tehnica de relevare, într-un „alt fel”, produce acea „vindecare” prin poezie a sinelui în Sine („*Poezia poate fi și o virtute și o vină. Dar cu cât se repetă mai dureros, cu atât devine o mai mare ispită. Precum și o jertfă. Același ritm care e înafara noastră se prelungește și înlăuntrul nostru ca un istm care se rostogolește tot mai mult sub mare. A fi în poezie este a fi în țipăt. Dar a fi în țipăt e ca și cum ți-ai sărbători gândul într-o tandră șoaptă. Ca o cuminecare. Ca o ninsoare.”), în vol. cit. 1986). Într-o suită de metafore deschise, condiția creatorului de vers este surprinsă în însăși condiția umanului („Poate ar fi trebuit să fiu/ ploaie./ ori măcar adiere/ de vânt./ ar fi trebuit să-ți bat/ în fereastră/ cu degetele florii./ cu ultimul cuvânt./ Poate ar fi trebuit să fiu/ ziuă./ ori măcar adiere/ de noapte./ ar fi trebuit să bat/ în fereastră/ cu pulberi de stele./ cu cifra șapte// Poate-ar fi trebuit să-ți fiu/ târziu./ să-ți fiu pe jumătate tată./ pe jumătate, fiu.”), *Ar fi trebuit*, în vol. cit., 1986), din care poetul realizează un *autoportret*, ca într-o parabolă care pleacă de la pretext spre a ajunge la context, îngăduindu-ne definirea lui Sorescu - „Dacă ...”, pentru un

„crescendo mysterium”, fie și numai ca idei, ori considerații ipotetice, pe care Nicolae Băciuț îl realizează ca „artă” poetică.

Profesionalismul complex al redactorului, eseistului și publicistului Nicolae Băciuț are erudiția „educatorului” în estetica „unui mai profund ca sine”, o solidaritate cu „lumea” în care „locuim poetic”, sau măcar ar trebui („Doamne, dacă ai fi cântec./ Cine-ar mai tăcea?! Doamne, dacă ai fi ziuă./ Cine-ar lumina?! Doamne, când ești rugăciune./ Care soare mai apune?! Doamne, dacă ai fi iarbă./ Cine-ar fi pământ?! Doamne, dac-ai fi iubire./ Cine-ar fi pământ?! Doamne, dacă ai fi floare./ Cine îți va fi culoare?! Doamne, când ești rădăcină./ Cine îți va fi tulpină?! Și dacă ai fi fereastră./ Cine îți va fi lumină?! Doamne, dacă ai fi clipă./ Care zbor ți-ar fi aripă?! Doamne, Doamne, cin’ ne ia./ Dacă nu vom învia?” - *Dacă nu vom învia*, în vol. cit., 2001). Poetul găsește funcționalitatea metaforei picturale și aduce reprezentările despre semnele „numinosului” unui *mai aproape înțelegerii*; cum se vede, din acest considerent, se marchează un aspect al momentului gnoseologic.

Suștinător al valorilor culturale românești „fără frontiere”, scriitorul Nicolae Băciuț are harul de „mise-en-scène ori telling a story”, a→

intemperiiilor unei istorii zburciimate, într-un livresc al demnității și esteticii ca formă de expresie a Artei, ca factor catalizator al notației reportericești. Jurnalistul realizează interviuri care încorporează în substanța lor notorietate, sensibilitate, frumusețe sufletească și detaliază biografii culturale de excepție, „destine” de *Dincolo de Ocean*. Astfel, Arta scriiturii de adevăruri, uitate într-un con de umbră, despre *condiția scriitorului român în Canada*, își găsec ecou în *Oameni – Repere - Mărturii* (vol. Editura Vatra veche, 2018), unde Nicolae Băciuț în dialog cu Veronica Pavel Lerner, pune în valoare livrescă rolul reporterul și arta reportajului, pe de o parte, și mai mult de atât, impresionant și admirabil, scriitorul ne aduce în proximitatea cugetării despre „un dincolo” al „memorialului” durerii, al despărțirii de „matricea” spațiului autohton, ai confracților care au „renăscut” în cuvântul care „înălță” și ia „chip” în continuarea creației, spiritualului și formulei „specificului național”.

A scrie despre „Literatura exilului” este, pentru omul de cultură Nicolae Băciuț, o responsabilitate, derivată din „credința” de profesie. Realizează un *volum* („Exilul din exil”, Editura Vatra veche, 2021) despre o Românie a „mărturisirilor și mărturiilor”, mai puțin știute sau scrise, despre „locuri și oameni” cu atitudini și principii estetice - „o ieșire din umbră” a intelectualilor români - o repunere în circuitul valorilor culturale a spiritualității românești, chiar dacă s-ar crede că e un subiect „tabu” - „exilații sunt ca o floarea-soarelui. Privirea lor intelectuală și spirituală este întotdeauna ațintită asupra prietenilor pe care-i mai au. În fața interdicțiilor care-i lovesc și a pericolelor care-i pândesc, (...) ei desemnează o ambasadoare neobișnuită,

însărcinată să-i reprezinte... opera de artă.” (*Les littératures de l'exil*, Paris, 1993). „Exilul din exil” este o carte motivată și motivantă, după cum autorul mărturisește: „Opțiunea exilului nu e una entuziastă, fericită, ci e mai degrabă o extracție dramatică, o dezrădăcinare care, oricât de plină de optimism și speranțe este, traumatizează nu doar într-o proiecție a adaptării, ci și în cea a controlului relației cu lumea de care se produce despărțirea, fie și ea temporară, într-o variantă a delimitării unei ținte pragmatice, urmată de reîntoarcerea la... vatră.” (p. 6) Nicolae Băciuț alege să realizeze această radiografiere a „sensibilului” manifestat în „literatura exilului” pentru că „exilații” literari sau nu, au aceeași „trăire” a inconfortului, urmat de un „sacrificiu” închis (adesea) în „tăcere”.

Scriitorul și eseistul, poetul Nicolae Băciuț construiește o artă „de la consience d'émervéillement” („Este un debut de zile mari, care anunță pe unul dintre cei mai talentați poeți ai momentului literar.”, Zaharia Sângeorzan, *Cronica*, 1987), în arealul unui semantism aparte care s-a dovedit încă din timpurile debutului său literar. Opera sa condensează, prin filtrul „unui mai mult al înțelegerii”, o lirică

aplicată înțelegerii lui „homo religios” contemporan cunoscut și recunoscut („Nicolae Băciuț se relevă a fi un împătimit al poeziei, înțeleasă nu numai ca modalitate de exprimare a ființei, ci și ca *substanță* a acestei ființe și, desigur, a exprimării poetice.”, Gabriel Rusu, *Tomis*, 1996).

Nicolae Băciuț, lector, ca formație academică, redactor și editor la Vatra veche - un nume emblematic, „părinte” a mii de cărți, personalitatea domniei sale este o „carte deschisă”, o carte de „adevăr și metodă”, o carte care trebuie prețuită. În contextul în care Maestrul Nicolae Băciuț consideră că „întâlnirile” spirituale nu sunt întâmplătoare, că „literatura și colegii din breaslă reprezintă un prezent continuu al unei literaturi și prietenii credibile”, avem bucuria să-i fim prieteni, colegi și, mai mult, contemporani. Omului de cultură, modest și cordial, Nicolae Băciuț, deschizător de „universuri” cărturărești, la ceas aniversar, un grandios „La mulți ani”!

CADRAN 11
Jurnal mureșean

Număr 11, 15.12.2021, ediție aniversară 1910-2021 • Anul 11 • Număr 11 • Anul 11 • Număr 11

Linia pentru abonamente, circulație și distribuție: Apără sub sigla Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

„Vreme trec, vreme vine..”
Vine o vreme când, vezi sau vezi, sentimentul timpului îți schimbă sensurile, când muntul alior te face să privești altfel și timpul și lumina, când constagile se acutizează, când speranțele se temperază, când te bucuri altfel de fiecare răsărit de soare, când parca și durerea tăcută este altă. Când vântul e și blănos de mătășit, dar și poverit.

Vine o vreme când muntul celor cu care am petrecut la drum sculte, neîndrept, dramatic, când se stăruie și mai săngeri și mai săraci.

Nicolae Băciuț în acest an (și încă în această crăciună pentru el), pe timp de pace, nu ne-a parăsit încă de mult - poate cinci-cinci de ani de când, din cei peste cinci milioane de oameni aflați în țară, victime ale unei pandemii venite de neamul, încă învârtită în mănăstirele mari și mici.

În fața morții, stătem cu toți egali, și hantă și răz și înțeles și mai puțin înțeles. Până când dintr-o dată înțeleg, toate oferte se reduc la una săngară, pentru că fiecare stătem unul, unul, fiecare e încercat de dragoste, în jurul fiecărei viațe e în cloșot.

„Mădă pe când, unul câte unul, am plecat la ceruri oameni dragi, apropiați, de la Sirena Băciuț la Iulian Ionescu, de la Ioan Bădiță Mărcăuș la Gheorghe Adămi, de la Gheorghe Căciulescu, la Dănuț Ciocan, a cărei abnegație o veșnică așteptare de fiecare fiind legat prin tăcerea firei cu care am tot din rosturile lumii noastre.

Stătem tot mai puțin, tot mai puțin.

„Vreme trec, vreme vine..”

NICOLAE BĂCIUȚ

EMINESCU
IN LUPA PENTRU UNITATEA NAȚIONALĂ

Sfântul Andrei,
un Apostol al românizării

Mitologie locală

Ioan Bădiță Mărcăuș

De ce amână unii spovedania?

JURNALUL UNUI CITITOR
CARE MAI LA SCURT

Era odată, acolo, undeva..

NICOLAE BĂCIUȚ

Apogeu în linie dreaptă

Mai întâi a fost un nume strecurat în lista poezilor generației '80, prima generație furnizoare de poeți profesioniști (din punctul de vedere al științei de a scrie) ai literaturii noastre. A devenit apoi, un nume pe copertele volumelor sale și o voce lirică distinctă în contextul poeziei românești. Personalitatea lui Nicolae Băciuț a crescut constant și remarcabil cu fiecare an al carierei sale multistratificate de profesor, poet, jurnalist, publicist, om de televiziune, editor de revistă și editor de carte, om de cultură prin excelență, implicat în sumedenie de proiecte culturale și editoriale de răsunet și amploare.

L-am cunoscut fugitiv, fără interacționare, în cadrul uni curs de perfecționare ca manager cultural, prin 2004/ 2005. Ai fi zis că drumurile noastre au luat trasee complet diferite odată cu ieșirea mea din rândul directorilor de casă de cultură.

Dar tot cultura a fost vinovată de intersectarea drumurilor noastre, de data aceasta într-un context de o deosebită semnificație, prilejuit de Concursul Național de Poezie OCROTIȚI DE EMINESCU, organizat de distinsa și regretata doamnă prof. Silvia POP, președinte a Despărțământului „Timotei Cipariu”, Blaj. L-am reîntâlnit aici, în calitate de președinte al juriului și am fost impresionată de volumul de cunoștințe istorice, filologice, politice, culturale pe care ni le împărtășea cu generozitate prin discursuri cu teme efervescente, într-o rostire calmă, dar persuasivă, cu succes la auditoriu. Dar cele mai gustate momente erau cele rezervate

recitalurilor. Nicolae Băciuț deține un repertoriu impresionant de poezii din literatura română și a lumii, inclusiv ale sale. Le combină într-un mod atât de firesc, într-o succesiune atât de cursivă, încât ai sentimentul acut că ți se recită mega-poemul lumii, cuprinzător și nuanțat, captivant și impresionant. Cuceritorul talent declamator se adaugă la farmecul personal al omului care n-are altă măsură a lucrurilor decât corectitudinea, generozitatea, calitatea și prietenia.

În interviul maraton cu Domnia sa, în cadrul emisiunii „Printre scriitorii cu Valeria Bilt”, difuzat în direct la Orizont TV, în seara memorabilei zile de 23 iunie, 2020, m-am bucurat de o excepțională discuție în care invitatul meu a oferit răspunsuri ample, bogate în informații, emoții, perspective. Întrucât, însă, înregistrarea este în curs de transcriere, recurg la un fragment scris, o variantă prescurtată de răspuns primit pe e-mail, ca urmare a invitației pe care i-am făcut-o de a accepta participarea la un interviu televizat. Redau mai jos fragmentul onorând, în felul acesta, aniversarea distinsului NICOLAE BĂCIUȚ, prin recuperarea unei confesiuni care ar fi putut rămâne uitată în arhiva e-mailurilor mele.

Nicolae Băciuț: „Am răspuns poate de prea multe ori la întrebările care au venit din partea celor care au considerat că și confesiunile mele contează pentru cineva, că însemn și eu ceva în lumea aceasta, atât de învolburată în esența ei, cu scara

valorilor făcută harcea-parcea, cu vedete excelând în mediocritatea lor, cu oameni care contează, dar care sunt ignorați, pentru că cei care au ajuns să pună întrebări au limite dezarmante, fiind de o autosuficiență tâmpă, dar și de o agresivitate pe măsura gândirii lor primitive, a nivelului lor foarte jos de cunoaștere și înțelegere a lumii. Contează cine te întreabă și de ce te întreabă, pentru cine și ce te întreabă, cui folosesc răspunsurile pe care le dai!?”

Confesiunea înseamnă eliberare, despovărare, dar și limpezire, fiindcă atunci când mărturisești ceva încerci să te înțelegi și pe tine în acțiunile tale la un moment dat al trecerii prin viață. Întoarcerea în timp poate să fie purificatoare, în măsura în care îți reprimi orice tentație de a ajunge de la punctul de plecare până la cel de sosire al faptei.

Mă provocai să înscriu biografia mea într-o geometrie cu patru puncte fixe, care ar putea constitui, într-o primă evaluare, două forme, „gemene” până la un loc, dreptunghi și pătrat, dar ar fi prea schematic, oricât de definatorii s-ar vrea. Sigur, punctul de plecare e un sat, Chintelnic, mai vechi decât multe localități care, deși mai tinere, au înflorit mai vârtos. Poate că a fost mai bine să fie așa, deși ar fi avut condiții să se dezvolte, având toate datele necesare – așezat pe mal de apă (Șieu), pe un platou întins în Câmpia Transilvană, înconjurat de dealuri împădurite.

La 1279 a fost pomenit prima oară în documente, dar istoria lui e cu mult mai veche, o demonstrează mărturiile arheologice din epoca bronzului, a fierului și din cea a ocupației romane.

Mai mult, aici au fost aduși coloniști din Flandra, Lotingen, Luxemburg prin 1141-1161, dar comunitățile constituite cred că erau dimensionate grupat, →

VALERIA BILT

ecinătățile fiind și ele amprintate cu coloniști, la Chiraleș, Arcalia, Crainimăt, Șieu Măgheruș, unele având dominante săsești sau ungurești, lucru care nu a devenit evident în timp, ca urmare, satul a rămas locuit aproape exclusiv de băștinași români până în zilele noastre.

Am avut această primă percepție de buric al lumii, nu atunci când învățam alfabetul devenirii, când am deprins limbajul, desprinzându-l din gângurit și plâns, ci mai târziu, când am câștigat puțină detașare, desprinzându-mă și lăsându-mă prins în vârtejul lumii în care mă mișcam, la Bistrița, apoi la Cluj și, în final, la Târgu-Mureș. Cu o aspirație de întoarcere în punctul de plecare, când va fi să cobor în moarte, prin trup, lăsând sufletul să se înalțe unde va fi chemat.

Aceasta e o dorință, lăsată cu limbă de moarte, cu o ușoară spaimă că nu s-ar putea împlini. Toată existența mea am raportat-o la acel loc în care am trăit într-o deplină libertate a vârstei până la 14 ani, când am rămas orfan de mamă și când toată ordinea lumii

mi-a fost bulversată. Deși din acea clipă am ajuns rătăcitor prin lume, acel loc a fost cel din care mi-am hrănit prin rădăcini, energia de a merge mai departe. La un sfert de veac apoi, după pierderea tatălui, percepția asupra acestei lumi și-a modificat parametrii, cu toate reconsiderările implicite. Când nu mai ai părinți, îți pot seca rădăcinile și trebuie întreținută seva, care trebuie luată de la cer, prin frunze, întorcând ordinea lumii, făcând din frunze rădăcini care să hrănească rădăcinile amenințate să fie ca niște frunze care se vestejesc.

Primii 14 ani din viață sunt exclusiv ai Chintelnului. Cum din clasa a VII-a, am început să fac școala (clasa a VII-a) la Bistrița, la Școala Generală Nr. 1 (era voința mamei, fratele meu mai mare fiind deja elev în clasa a IX-a la Liceul Teoretic nr. 1 – actualul Colegiu Național „Liviu Rebreanu” – care ținea ca să facem carte, mai ales că la școala din sat am fost amândoi frații printre primii, următorii 7 ani, i-am împărțit între Chinteln și

Bistrița - școala generală, liceul, armata, urmând patru ani în Filologia clujeană, chiar dacă ultimii doi ani de facultate i-am împărțit în trei – Chinteln, Cluj, Târgu-Mureș, pentru că din anul III de facultate am devenit soț, stabilindu-mă la Târgu-Mureș, devenind apoi tată. Ultimele aproape patru decenii sunt ale Târgu-Mureșului, conturând aici un univers decisiv al ființării mele în lume. Tot ce s-a petrecut din 1980 încoace a avut ca punct de plecare Târgu-Mureșul și oricât de întortocheate au fost căile Domnului, toate drumurile au dus la Târgu-Mureș. Îi aparțin acestui loc care mi-a dat și mi-a luat cât a poftit, dar niciodată nu am regretat această opțiune, oricâte ademeniri și tentații s-au perindat de-a lungul anilor și care ar fi putut să mă treacă și oceanul și să devin român-american. Ceea ce era o proiecție care nu avea cum să-și găsească loc în viața mea, neputând fi nimic altceva decât român. Nu am ales, am fost ales să fiu român și mi-am asumat total această condiție.

**Festivalul de Literatură, Artă și Tradiții - Zilele Iei, Zilele Poeziei
EDIȚIA I, TG.LĂPUȘ, 24-27 iunie, 2021**

Ca să revin la întrebare – când am urcat în trenul vieții mele, nu știam unde pleacă acesta, unde se oprește și de ce. Dar de fiecare dată parcă a oprit acolo unde aș fi vrut să cobor. Ceea ce vreau însă este ca acest tren să se întoarcă de unde am plecat. Și să-i aud mereu șuieratul – pentru că cimitirul din sat, acolo unde îmi sunt îngropați părinții și frații pe care nu i-am cunoscut, este lângă linia ferată și pentru că fiind acolo drumul care duce de la șosea („drumul țării” îi spuneam în copilărie) în sat, trenul șuiera de fiecare dată.

Nașterea mea este una despre care am vorbit foarte rar și, pentru că n-am mai apucat să-mi limpezesc lucrurile când aș fi putut să le înțeleg, au rămas niște taine pe care părinții le-au dus cu ei în mormânt. Mama a născut doi copii care au murit de mici – nu știu de ce. Pe primul îl chema Grigore și pe al doilea Nicolae. După ce i-a pierdut pe cei doi, l-au botezat pe al treilea copil tot Grigore, ca pe tatăl meu, parcă fiind siguri că de data aceea, copilul nu va muri. Pe al patrulea, adică pe mine, l-au botezat tot Nicolae (aici s-a mai „lipit” și Ioan, pentru că pe bunicul dinspre tată îl chema Nicolae, iar pe cel dinspre mamă Ioan, iar eu trebuia să le port numele la amândoi!) Mai târziu, am descoperit că m-am născut în anul, luna, noaptea în care Nicolae Labiș a avut cumplitul accident de tramvai, care avea să-i aducă sfârșitul unsprezece zile mai târziu.

A fost un moment pe care mi l-am asumat, în adolescența mea, ca pe o transmitere de ștafetă. Atunci am avut poate primele porniri spre un destin literar. N-am visat să devin scriitor, nu-mi doream foarte mult nici să devin dascăl, nu am avut o proiecție foarte clară. Ceea ce era sigur e că devenisem dependent de lectură și îmi plăcea să scriu „la ziar”.

După moartea mamei, n-am mai simțit nevoia să dialoghez cu nimeni, m-am retras în lumea cărților, doar acolo mă regăseam cu întrebările mele, la care căutam înfrigurat răspuns, nereușind nicidecum să mă împac cu gândul că nu mai am mamă. Începusem și să trimit scurte știri la ziarul județean „Ecoul”, iar textele publicate aveau sub numele meu scris „corespondent”, ceea ce mă făcea să mă simt foarte important, mândru că vorbesc în numele oamenilor. În subconștientul meu se configura o astfel de proiecție profesională, deși nu prea știam eu cu ce se mănâncă gazetăria. De-abia în anii de liceu, am început să-mi concretizez elanurile mele jurnalistice, în revista liceului „Zări senine”, mai întâi, ca apoi să aspir la gazetele literare, după ce începusem să simt gustul poeziei.

Anii bistrițeni își au parfumul lor, dincolo de școală, care a început să nu mai fie pe primul plan. Cel mai elocvent exemplu: în noaptea dinaintea examenului de bacalaureat am citit „Moartea unui poet”, de Gheorghe Tomozei. Orizonturile mele începeau să se schimbe simțitor. Să mai adaug că începusem să citesc cărți de la Biblioteca Județeană din Bistrița

Valeria Bilț, Nicolae Băciut

Nicolae Băciut, Valeria Bilț, Grigore Leșe, Târgu-Lăpuș, 2021

cu metrul, în ambiția mea de a citi toate cărțile din această bibliotecă. Noroc că am fost oprit la timp și am început să citesc „pe alese”. Îi datorez acest lucru lui Virgil Rațiu, poet bistrițean, deja cu faimă locală!

Eram timid și stângaci în a relaționa cu cei din jur, nu inhibat, ci interiorizat, privind cu înțelegere banalitățile cu care mulți dintre colegii mei își umpleau timpul. Eram poate ciudat în felul acesta de a fi și nu mă lăsam antrenat nici în manifestările de „bărbăție” precoce: fumatul, bețiile, aventurile erotice. Eram destul de emancipați cei din jurul meu, mulți provenind din familii bune. O singură colegă, Domnița Petri, o poetă în toată puterea cuvântului, deșteaptă și frumoasă, mă convingea că există și altceva, deasupra cotidianului fără relief.

Toate diferențele sociale – eu veneam de la țară, în timp ce aveam colegi fii de medici, profesori, ingineri etc., lume bună – nu m-au complexat, n-am avut frustrări, mă învățasem cu atât cât aveam și era un confort sufletesc care îmi asigura marja de speranță că voi reuși prin mine însumi. Printr-o fericită împrejurare, de influență poetică, am rămas să fac armata tot la

Târgu-Lăpuș, 2021

Bistrița și să-mi consolidez avânturile culturale – jucam teatru, susțineam recitaluri de poezie, mergeam la cenacluri literare, la întâlniri cu cititorii... Luasem contact cu viața literară, îmi doream să public poezie, să ajung să-mi public cărțile mele de poezie. Atât de arzătoare era această dorință a mea încât am ajuns să-mi fac o carte într-un singur exemplar, „**Cădere în vârstă**”, o mai am pe undeva, în „lada mea de zestre”. Începusem să visez să ajung scriitor. Se contura tot mai mult acest ideal.

Am scris, ca tot adolescentul, poezii de dragoste pentru iubirile mele din tinerețe, dar am nimerit peste fete mai mature decât mine, mai pricepute, experimentate, ceea ce m-a făcut să am multe dezamăgiri. Eram prea poet și nu bărbat, așa cum era moda. Nu puteam să sar peste niște etape, fără a fi conștient de asta, ci instinctiv, trăiam într-o proiecție a idealității.

N-am niciun fel de regrete, ba, dimpotrivă, mi-am hrănit așteptările mele cu emoții pe care e păcat să le ratezi. Toate vin la vremea potrivită, așa credeam atunci, fără a fi avut parte de „profesori pentru sentimente”.

Saltul în lumea studenției clujene a rezolvat toate așteptările mele importante. Poate și șansa a fost de partea mea. Căci, la numai trei luni de facultate eram deja cooptat în echipa echinoxistă, unde nu se ajungea ușor, trebuiau trecute

niște vămi, urcate niște trepte. A fost un start furat, care mi-a prins foarte bine, mai ales că m-am prins cu devotament în exercițiile de presă culturală studențească, într-un moment de clocot al ei, căci optzeciști își pierduseră răbdarea și doreau să stea la aceeași masă cu greii literaturii. Și la Cluj și la București și la Iași, un triumfi literar solid, în care se regăseau și studenții timișoreni și cei din Craiova. Era o emulație extraordinară. Festivalurile Artei și Creației Studențești ne-au purtat în toată țara – la București, Suceava, Iași, Craiova, Timișoara... Eram atât de prins de la început în vârtejul cultural-artistic studențesc, încât la primul festival la care am participat, la Timișoara, cu o trupă de la Casa de Cultură Studențească din Cluj, am luat locul întâi! Pentru teatru liric! Iar revista „Echinox” ne-a adus și o faimă la care altfel se ajungea greu. Universitarii noștri, din toate centrele, au pus însă umărul ca să intrăm în scenă. Și aștrii au fost de partea noastră.

Cu siguranță că experiența echinoxistă, contribuția la apariția acesteia – ajunsese secretar general de redacție – succedându-i lui Emil Hurezeanu, care terminase facultatea – a contat atunci când Romulus Guga a pus pecete pe destinul meu, oferindu-mi o șansă să fiu angajat la revista „Vatra” din Târgu-Mureș, poate una dintre cele mai valoroase reviste de cultură din țară la acea

vreme. Cum să nu cred că trenul meu a oprit în stațiile pe care mi le-aș fi dorit și eu, înainte de a ști care sunt. Și încă doar abia am întredeschis geamantanul cu care am parcurs acest drum, nu v-am mărturisit decât firimituri de existență.”

Fragmentul de mai sus este, în opinia mea, elocvent pentru personalitatea caldă, dar minată de energii care de care mai productive în atât de multe direcții: cultură, literatură, critică, editură, jurnalism, televiziune și alte câteva nișe spirituale. La aniversarea exemplară de anul acesta, Nicolae Băciuț se află într-o linie dreaptă a apogeei sale într-o carieră pluridimensională. Avem certitudinea că traiectoria ei este sortită să înainteze fără abateri, căci a fructificat întregul arsenal de investiții morale, intelectuale și spirituale cu care Nicolae Băciuț a fost investit prin destin și ereditate.

Minunata confidență rezultată în urma interviului e mult mai amplă și depășește spațiul unui articol omagial precum cel de față. Întreg interviul va fi publicat în revista „Vatra Veche”, părându-mi-se firesc acest lucru și considerând că acolo este spațiul cel mai nimerit pentru a prinde forma tipărită integral. La ceas aniversar, îmi revine plăcuta onoare de a semna articolul de față, alături de călduroasa mea urare de viață lungă și trăinicia operei. La mulți ani, Nicolae Băciuț!

OMUL ORCHESTRĂ (NICOLAE BĂCIUȚ - 65)

În copilărie, când auzeam rostindu-se sintagma *omul orchestră*, îmi închipuiam că într-adevăr există câte un dirijor de orchestră, excepțional, care dirijează ce dirijează propria-și orchestră și, la un moment dat, își abandonează bagheta pe pupitru, se strecoară printre orchestrați și cântă la un instrument, bunăoară la pian, după care revine pe postamentul de pe care dirijează orchestra și iară, tot așa, cântă pe rând, acum la câte o vioară, mai apoi la clarinet, apoi la țambal, la oboi, la contrabas, la violoncel, la harpă, la tobe ș.a.m.d., negândindu-mă că de fapt, așa sunt supranumiți oamenii care, nu numai că se pricep să lucreze și în alte domenii de activitate, dar chiar pot face, concomitent, mai multe lucruri deodată. Spre exemplu, să vezi cum un diriginte de șantier ia mistria din mâna zidarului și așază cu mâna lui, mortarul pe stratul de cărămizi, apoi ia roaba din mâna altui muncitor și cară mortarul de la betonieră la punctul de lucru. Dar cel mai ușor puteam să-mi imaginez atunci, cum ar fi arătat un om orchestră, urmărind-o pe mama mea, care, cum spune Ion Creangă, ce nu știa să facă și ce bunătați nu ieșeau zi de zi, din mâna dumneaiei? Fără îndoială că un astfel de om orchestră este și scriitorul, editorul, publicistul, într-un cuvânt, omul de o rară cultură, Nicolae Băciuț.

Nicolae Băciuț, Suciu Nicolae, la Sărmașu, 2021

La Casa Memorială „Ion Pop Reteganul”,
Rețeg, Bistrița-Năsăud

Dacă analizăm bine cele două laturi ale personalității sale, una a artistului (poetul care, de o rară sensibilitate și expresivitate, face ceea ce ce de ce nu i-ar trece niciunui al poet actual prin minte: *să stea la taclale cu Dumnezeu*) care ar trebui să trăiască numai în „ceruri nalte”, în lumi de vis, și cealaltă, a responsabilului de resorturi de cultură, a cărui cea mai izbitoare calitate e de a fi profesionist până-n măduva oaselor, manifestând tot timpul mobilitatea, puterea de decizie, prezența de spirit, erudiția, ca să dau doar câteva exemple de calitate. În cazul domnului Nicolae Băciuț, se poate constata că ambele laturi încap foarte bine în omul jovial, cu mustața câteodată pe oală, care nu mai conține să vrăjească auditoriul cu recitalurile de versuri care mai de care mai valoroase, mai variate și mai pline de subtilități.

Spre rușinea mea, am căutat și caut în zadar să identific pe omologii sau, mă rog, *omoloagele* directorului *Direcției de Cultură* Mureș, din alte județe sau măcar din prin județele limitrofe. Nu jur că n-aș găsi unul pe măsură, dar jur că respectivul responsabil cu acest resort ori nu se mișcă de la palatul unde-și are fotoliul – probabil un venerabil *cotroceni cultural*, ori se mișcă degeaba. Ori nu se implică pentru a nu se complica, ori se implică tot pentru a nu se complica. Din acest punct de vedere, domnul Băciuț așa o mobilitate are în teren, pe întreg cuprinsul patriei noastre, încât nu-mi dau seama când mai stă și domnia sa ca omul, și pe acasă, *la taclale* cu propria familie, când lucrează la puzderia de reviste al căror curator este și mai ales când își face datoria și față de bunul mers al editurilor. Am mai spus-o și o repet: automobilul *Dacia* din generația cutare, cu care domnia sa se deplasează la activități culturale, trebuie doar pornită la cheie, că va merge singură la destinație, fie în sudul țării, fie în nordul acesteia, fie în răsărit, fie în apus, atât de obișnuită este →

NICOLAE SUCIU

cu drumurile și cu orientarea turistică.

Alături de directorul Nicolae Băciuț îl găsim pe redactorul șef al revistelor *Vatra Veche* și *Cadran-Jurnal Mureșean*, Nicolae Băciuț, a căror apariție lunară este pur și simplu văduvită de fonduri C.J-iste și alte fonduri la fel de *iste*. Atât directorul cât și redactorul șef și-au găsit, nu-i așa, fericitul sălaș în omul Nicolae Băciuț (născut acum 65 de ani în Chitelnic, județul Bistrița-Năsăud) care izbește prin popularitate și prin puterea de a atrage mereu, noi și noi colaboratori valoroși. Este poate, cea mai versată personalitate literară în această privință, aplicând, fără s-o afișeze ca slogan, arhicunoscuta deviză a *Junimii*: „Vine cine vrea și rămâne cine poate”. Și așa este. O dovedește diversitatea disciplinelor, a temelor și a subiectelor din paginile revistelor dumisale, care vizează varii domenii. O dovedește promptitudinea cu care răspunde oricărui colaborator, fie el și ultranecunoscut sau dacă acesta se află sau nu în lista de prieteni a domniei sale. Indiferent dacă este uns cu specialele alifii ale UR sau nu. Autorul *Casei cu idoli* nu se blochează în gesturi/mișcări de prost gust, concretizate în indolență, în nepăsare, în aroganță specifice tipului de redactori-șefi cărora le place să facă numai dânsii legea în țara asta, dar nu cu banii lor, ci cu banii noștri, ai contribuabililor. Din contră, nu cred că este vreun coleg, colaborator la *Vatra Veche* bunăoară, care să nu aprecieze pe bună dreptate, carisma gazdei *Vetrei Vechi*, fair-play-ul, generozitatea, buna stofă de amic și multe alte calități.

Nicolae Suci, Nicolae Băciuț, Răzvan Ducan

În sfârșit, același om ca toți oamenii este Nicolae Băciuț - marele poet actual, care numără în spatele său, într-o îndelungată carieră, o groază de volume de versuri. Este cel care n-ar refuza din partea Părintelui Luminilor, jobul de *grădinar în rai*, statutul de poet ca artist în toată puterea cuvântului concretizându-se în toate discursurile literare *potrivite* aproape arghezian, de domnia sa. Condiția celui care scrie, cum e de așteptat, pare a fi, nu una la comandă, ci ori de câte ori este inspirat, dovadă că puterea peste fire a „versului” se dovedește a fi și pentru dânsul, în primul rând o formă de defulare. Scrie poezie, după cum însuși o mărturisește, acasă, în mașină sau concepând-o chiar și la plimbare, adică oriunde și oricând, ubicuitatea atenției artistice a autorului *Oglinzilor paralelele* fiind una exemplară. La întrebarea: „Cel care ia decizii pe *orizontala* vieții, în calitate de director și de redactor-șef, vrând-nevând izbinduse de cutumele proprii acestui *saeculum*, oare poate fi tot atât de prezent ca artist, pe *verticala* vieții?”, răspunsul nu poate fi altul, decât unul afirmativ.

Mie nu-mi rămâne decât, ca la ceas aniversar, să-i mulțumesc pentru deschiderea sufletească cu care ne primește pe noi, toți, în nobilul *living-room al sufletului* său de om între oameni, și să-i urez, alături de mult succes, un cât mai robust LA MULȚI ANI SĂNĂTOȘI ȘI PLINI DE BUCURII, alături de frumoasa-i familie!

Dumbrăveni – la 24 octombrie 2021

Nicolae Băciuț, Nicolae Suci

ÎN GRĂDINA RAIULUI CU NICOLAE BĂCIUȚ

Mi-a fost hărăzit, să văd lumina zilei într-o zonă binecuvântată de Dumnezeu, pe acele meleaguri pe unde odinioară își purta pașii *Apostolul neamului românesc*, Patriarhul Justinian Marina, mi-a fost dat să lucrez într-o instituție de cultură, în *Casa Cărții Vâlcene*, mi-a fost dat să întâlnesc Oameni frumoși, inteligenți, scriitori, ierarhi, monahi și monahi, mi-a fost dat să-l cunosc pe domnul Nicolae Băciuț. Un Om al cuvântului, un Om de cuvânt, un mare Om de cultură. Cartea de vizită a domniei sale, te impresionează încă de la bun început, scriitor, redactor șef, jurnalist, membru a numeroase asociații de cultură, premiat și onorat atât în țară cât și peste hotare. Dumnezeu a fost generos atunci când s-a născut, a revărsat asupra sa un ocean de har, un izvor de daruri și multă putere de muncă. Dragostea de patrie, de neam, de pământul nostru sfânt este rădăcina și viața poporului nostru înaintea lui Dumnezeu, este credința cea dreaptă în Hristos. „Patria este pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri. Pentru ca să fie o patrie, trebuie să fie mai întâi religia strămoșilor, sfânta cuminecătură a sufletelor, calda adorație a acelora care au fost și nu mai sunt decât oseminte și țărână”. (Delavrancea).

Iubitor de cuvânt, iubitor de Dumnezeu, cercetător neobosit al istoriei neamului românesc, în scrierile sale, domnul Nicolae Băciuț descrie foarte frumos trecutul poporului român, redă foarte bine prezentul, transmite generațiilor viitoare frumusețea și valoarea patrimoniului cultural. Participă la evenimentele culturale dedicate marilor momente istorice. Spre exemplu: Ziua Națională a României, sărbătorită la 1 Decembrie care marchează un moment important din istoria poporului român, cel în care Marea Adunare de la Alba Iulia a votat

Unirea Transilvaniei cu România, în 1918 și reprezintă un prilej de bucurie pentru românii de pretutindeni. Împreună cu Puiu Răducan, Valentina Popescu și Liliana Hinoveanu am acceptat invitația domnului Ioan Godja de a participa la Ziua Națională a României, la Viena, în 2015. Dorința de a pași pe urmele înaintașilor prin capitalele europene în calitate de scriitor a fost un gând al meu decând am publicat primele cărți iar acum așteptam cu inima bătând puternic de nerăbdare întâlnirea cu Arta, Cultura, Arhitectura despre care am citit. Depărtarea de casă, de părinți și de frați, de pământul străbun, de neam și de țară, adună în inimile românilor din toate colțurile lumii multă tristețe și tot atâta durere, mult dor și drag de valorile strămoșești, acel dor ce poate fi trăit și simțit doar românește. Bucuria întâlnirii la ceas aniversar, se citește pe chipurile celor prezenți la marele eveniment *Ziua Națională a României*, parte dintre ei sunt îmbrăcați în costume naționale iar cei mai mulți au la gât fulare cu tricolorul. Sunt frumoși frații noștri din Viena, sunt veseli, sunt în armonie și comuniune cu Dumnezeu și frați lor veniți din țară special pentru ei, pentru a petrece o clipă împreună *întru veșnicie*.

La un moment dat se aude o melodie de muzică populară interpretată de mai multe persoane, sunt doamne în costume tradiționale și bărbați cu tricolorul fluturând pe deasupra capetelor celor din apropiere. O imagine frumoasă, o imagine care vorbește despre *România minunată de frumoasă*. Ne alăturăm și cântăm împreună *Noi suntem români, noi*

Zenovia Zamfir, Nicolae Băciuț

Zenovia Zamfir, Nicolae Băciuț,
Silvana Andrada Tcacenco

suntem români... La finalul cântecului ne îmbrățișem, ne salutăm, ne rostim numele și zona de unde venim. Intrăm împreună în sala îmbodobită cu steaguri tricolore, cu însemne românești, plină cu români veniți din toate colțurile Austriei la simpla strigare a domnului Ioan Godja, președintele Cercului Cultural româno-austriac *Unirea* din Wiener-Neustadt. Și începe spectacolul! Rând pe rând, formații de dansuri populare din diferite ținuturi românești încântă spectatori, urmează doamnele interprete de muzică populară care smulg aplauze la scena deschisă iar apoi un domn cu mustață și prestanță, cu ochi albaștri și senini începe să recite poezii patriotice cu o voce puternică, cu un timbru vocal aparte, cuvintele se rostogolesc lin spre inima ascultătorilor și pătrund adânc în sufletul românilor plecați de nevoie pe uși străine, lăsând în urmă: părinții, copiii, casa și tot ceea ce aveau mai scump pe lume. Liniștea ce se așterne în sală este întreruptă de câte un suspin, de câte un oftat din *rărunchi* cum spune românul. Lacrimile se scurg nestingherite pe fețele româncuțelor noastre nevoite să-și câștige un *codru* de pâine pentru ele și pentru familia lăsată în țară, acolo printre străini, cu greu și cu multă trudă. Domnul Nicolae Băciuț și versurile domniei sale au emoționat întreaga suflare venită să-și manifeste dragostea față de →

ZENOVIA ZAMFIR

neam și de țară. Talentul său oratoric a ridicat publicul în picioare. Frumos moment! Frumos și talentat român, am rostit la unison! Acele clipe minunate au rămas veșnice în amintirea mea.

Este dificil să scrii despre domnul Nicolae Băciuț, Omul faptelor, Omul care a adunat în palmares cele mai frumoase distincții pentru activitatea culturală pe care o slujește cu multă pasiune, credință și profesionalism. Opera sa vastă este cunoscută și apreciată de marii intelectuali ai timpurilor noastre. Sincer, modest, afectuos iar în ciuda recunoașterii valorii sale se comportă normal și natural cu semenii săi. Îi plac oamenii, este dornic să îndrume și să ajute tinerii, este prezent la manifestările culturale din țară și din străinătate iar în discursurile sale aduce bucurie și lumină în sufletele celor prezenți la evenimente. A cunoscut savanți, scriitori, artiști, preoți, slujitori ai Bisericii, pe care i-a prețuit întotdeauna. Pentru cei care

au plecat dintre noi, s-a îngrijit ca amintirea lor să nu se piardă.

După întâlnirea de la Viena, l-am revăzut la Mănăstirea Nicula cu prilejul *”Colocviilor de la Nicula”*. Și de această dată avea să ne impresioneze cu talentul unic de recitator, cu versurile frumoase și potrivite, cu privirea blândă și vorba aleasă. Am fost binecuvântată ca alături de Mitropolitul Andrei Andreicuț, să-l aud vorbind cu multă emoție de marele ierarh vâlcean, Bartolomeu Valeriu Ananaia a cărei amintire este vie la Nicula, locul pe care l-a considerat cea de a doua casă a sa. Toate creațiile domnului Nicolae Băciuț sunt deosebite dar cartea *„La taclale cu Dumnezeu”* pe care am primit-o cu dedicație în anul 2019, la Reghin cu prilejul manifestării *„La noi în sat la șezătoare”*, organizată de doamna Roxana Man, director al Muzeului Etnografic *„Anton Badea”*, ocupă un loc special în sufletul meu.

„N-am stat la taclale cu

Dumnezeu decât atunci când a fost voia Lui, fiindcă toate poemele mele sunt scrise în această stare, dintr-un suflet, așa cum ele mi-au fost inspirate, eu nefăcând decât să traduc în cuvinte mesajele pe care le-am primit (Când stai de vorbă cu Dumnezeu).”

Întâlnirea cu domnul Băciuț este o permanentă sărbătoare, m-am bucurat în vara anului 2021 că ne-am revăzut la Sighișoara cu prilejul *Caraveniei Culturii* și a lansării cărții scrise de doamna Silvana Andrada Tcancenco *„Retorica singurătății”*, editura *„Vatra veche”*. Prin poemele sale, prin scrierile istorice și religioase, poetul, aduce în sufletul cititorului liniște, lumină și culoare precum florile din grădina Raiului. Pentru domnul Nicolae Băciuț scrisul și mișcarea culturală sunt ca apa și aerul. Nu poate trăi fără ele. Slavă Bunului Dumnezeu că pot sta uneori *La taclale* cu domnul Nicolae Băciuț.

Alexandru Iilca, Zenovia Zamfir, Tatiana Mărcoianu, Nicolae Băciuț, la Muzeul Etnografic „Anton Badea”, Reghin

IN HONOREM NICOLAE BĂCIUȚ

Ceasul de sărbătoare a personalității culturale mureșene dr. Nicolae Băciuț, ne oferă bucuria și prilejul de a-i aduce elogiile... cuvinte de mulțumire și recunoștință pentru prestigioasa activitate desfășurată până acum. Poet, gazetar, editor și om de cultură, a adunat comori între copertile cărților sale, a pus suflet și mai ales muncă aproape istovitoare în slujba culturii mureșene prin coordonarea instituțiilor din județ, oferind și multe momente de împlinire, bucurie și emoție.

Cu noblețea și dragostea caracterului său, ne-a susținut, coordonat și promovat constant activitățile culturale, ne-a îmbogățit și sensibilizat sufletele cu frumusețea poemelor sale.

Din anul 2001, în calitate de director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, la fiecare întâlnire la Muzeul Etnografic din Reghin pe care îl conduceam, la: seminarii științifice, la tabere de creație, festivaluri, expoziții, lansări de carte, mi-a pus în față un model de LIDER, un OM extraordinar, cinstit, onest și minunat. În timp, legătura creată între noi a fost întărită și chiar continuată, ani buni, și după pensionarea mea.

Legătura noastră de prietenie s-a creat grație disponibilităților sufletești comune, a dăruirii și a investiției în actul cultural, suflul viu care leagă și însuflețește viața unui muzeu. Fără această curgere a produsului cultural (manifestări și acțiuni culturale pe diferite culcuare de abordare), instituția muzeală ar fi mai puțin atractivă și însuflețită.

Cultura tradițională nu ar putea fi înțeleasă dispersat ci doar în întregul său, ca un organism viu, în continuă mișcare.

Îmi este foarte greu ca în cuvinte să pot cuprinde manifestările culturale desfășurate sistematic în muzeul reghinean: sărbătoarea etniilor, festivalul de datini, festivalul de poezie populară, mii de acțiuni și manifestări legate de pedagogia muzeală: expoziții, colocvii, sesiuni științifice,

Maria Borzan, Nicolae Băciuț, Maria Bogdan

lansări de carte etc., la care Domnia Sa a fost nu doar prezent ci și colaborator, partener. Îi mulțumesc pentru că a avut răgaz și pentru noi, întâlnirile culturale avute și care ne-au umplut sufletul cu învățături și multă emoție au rămas acum amintiri minunate și de neuitat.

Am apreciat la Domnia Sa nu doar dăruirea profesională ci și soțul, tatăl, bunicul chemat să-și onoreze funcția și să-și îndeplinească datoria de șef al culturii mureșene, inițiator și organizator de proiecte și parteneriate culturale, fondator de asociații culturale, ziarist și mai mult decât toate scriitor. Să te împarți timp de aproape trei decenii între familie, profesie și responsabilitatea socio-morală, dar să-ți păstrezi ștacheta la cote înalte, nu-i deloc ușor. Cinste lui!

Am început prin a-i cunoaște frumusețea poemelor și munca devotată instituțiilor culturale pe care le conducea cu dragoste, apreciindu-i tenacitatea și abnegația. Acum sunt convinsă că și mai departe, pentru cultura mureșeană și poezie, va face lucruri care își *au rostul* lor în biografia culturii românești, construite cu profesionalism și responsabilitate. Toate acestea vor avea un sens major în drumul firesc al profesionistului, directorului și scriitorului Nicolae Băciuț. Sunt sigură că drumul ales, acela de a sluji cultura românească, îl va parcurge strălucind ca și până acum.

Pentru toate acestea, permiteți-mi domnule director să vă îmbrățișez, să vă felicit și să vă mulțumesc. La mulți ani cu sănătate, împliniri și bucurii, alături de cei dragi!

Cu prietenie,

Cercetător MARIA BORZAN

2018 – Reghin Maria Nagy, Nicolae Băciuț, Maria Bogdan, Maria Borzan

NICOLAE BĂCIUȚ – UN TITAN AL CULTURII ROMÂNE

Cu sufletele pline de lumină și de bucurie, omagiem pe unul dintre cei mai mari poeți români contemporani și în același timp unul dintre marii oameni de cultură și de vibrantă trăire românească din spațiul românesc, în special transilvănean, domnul **NICOLAE BĂCIUȚ**, cu prilejul împlinirii a 65 de ani de viață. Folosind acest prilej, îi aducem prinosul nostru de cinstire și de prețuire, împreună cu simțămintele noastre de nețărmurită dragoste, mulțumind totodată Părintelui ceresc – care toate le orânduiește spre bine și poartă de grijă tuturor – că l-a învrednicit să ajungă până la această culme de viață, din care aproape o jumătate de veac a închinat-o slujirii devotate culturii, neamului românesc și credinței noastre strămoșești. La împlinirea acestei respectabile vârste, se cuvine să aducem un mare elogiu și cuvânt de apreciere pentru pilduitoarele înfăptuiri ale distinsului cărturar ardelean Nicolae Băciuț, potrivit îndemnului Sfântului Apostol Pavel, care zice: „Să aveți luare aminte pentru cei ce se ostenesc între voi, pentru cei ce vă cârmuiesc întru Domnul și bine vă sfătuiesc, și pentru munca lor să-i socotiți vrednici de prisoselnică dragoste”(I Tesaloniceni 5,12-13).

Domnul Nicolae Băciuț s-a născut într-o zi binecuvântată de 10 decembrie, în perioada postului Crăciunului, când întreaga creștinătate se pregătește de venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu. S-a născut pe meleaguri bistrițene, în localitatea Chintelnic, într-o familie de oameni harnici, cinstiți și cu frică de Dumnezeu, care au insuflat copiilor lor dragostea față de Dumnezeu și de poporul român, dar și un adevărat cult al muncii cinstite și neîntrerupte, fapte care caracterizează întreaga viață a celui care urma să fie un luminător al poporului român, distinsul cărturar Nicolae Băciuț.

Înzestrat de Dumnezeu cu o minte ageră și pătrunzătoare, cu orizonturi largi, cu o sete neostoită de cunoaștere, stăpân pe o cultură generală

temeinică, cu o putere de muncă neobișnuită, cărturarul Nicolae Băciuț a pus, la rândul său, toți talanții cu care a fost dăruit de Dumnezeu în slujba neamului românesc și a credinței strămoșești a poporului nostru românesc. Fiind înzestrat cu o voință hotărâtă, pasionat de realizări, calculat în fapte, cu o viziune clară a lucrurilor, fără teamă de boală, piedici sau împotriviri, cu o dragoste dusă până la sacrificiu pentru neamul românesc, cărturarul Nicolae Băciuț a putut în mulții ani de activitate să îmbogățească patrimoniul cultural al neamului nostru românesc.

Privind asupra muncii stăruitoare pe care a depus-o de-a lungul vremii domnul Nicolae Băciuț, credem că este pe deplin îndreptățit să spună împreună cu Sfântul Apostol Pavel: „vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de truda noastră, lucrând zi și noapte” (I Tes. 2,9), căci a îndeplinit cu prisosință îndemnul aceluiași Apostol: „Priveghează în toate, pătimește răul, fă lucrul evanghelistului, slujba ta fă-o pe deplin”(II Timotei 4,5).

Pe lângă faptul că este un reprezentant de marcă al literaturii române contemporane (după umila mea părere, cred că poezia sa stă alături de cea a lui Nichita Stănescu, Grigore Vieru, Adrian Păunescu), domnul Nicolae Băciuț se manifestă permanent și ca un înflăcărat patriot, iubitor al poporului român și luptător credincios pentru sfântul nostru neam românesc. La acestea l-au îndemnat nu numai credința și dragostea sa adâncă față de Sfânta noastră Biserică strămoșească, ci și faptul că domnia sa s-a identificat cu toată ființa sa cu poporul din mijlocul căruia s-a ridicat. În felul acesta a știut să îmbine în chip pilduitor dragostea de neam cu cea de Biserică, cărora le-a slujit deopotrivă, fără rezerve și fără încetare, bucurându-se astfel de o aleasă prețuire și de o profundă apreciere din partea tuturor celor care îl cunosc.

Privind asupra vieții bogate în fapte și învățăminte a distinsului cărturar Nicolae Băciuț, putem constata cu ușurință că aceasta este o viață→

Prof. dr. FLORIN BENGHEAN
Manager, Biblioteca Municipală „Petru Maior”
Reghin

de dăruire continuă pentru toate instituțiile în care a activat de-a lungul vremii și activează și astăzi cu același deplin succes și devotament, instituții pe care le-a slujit cu cinste, omenie și dreptate, aproape o jumătate de secol.

Pentru toate realizările sale, acum la ceas sărbătoresc, cu prilejul aniversării a 65 de ani de viață, îi aduc omagiul meu de cinstire și prețuire, adresându-i, din adâncul inimii mele, sincere felicitări, asigurându-l de sentimentele mele de înaltă prețuire, de dragoste fierbinte și de recunoștință nețărmurită pentru dăruirea, elanul și pricepera cu care a slujit de-a lungul timpului, și o face și în prezent cu aceeași ardoare, responsabilitate și talent, cultura românească, poporul nostru cel român și credincios, și Sfânta noastră Biserică pe care o iubește atât de mult, dovedindu-se de-a lungul anilor a fi un fiu statornic al sfintei noastre credințe ortodoxe strămoșești.

Mărturisesc cu această ocazie într-un mod cât mai sincer cu putință, că eu personal, ca prieten și colaborator al distinsului cărturar Nicolae Băciuț, mă simt plăcut îndatorat să-l asigur încă o dată de sentimentele mele de dragoste, de profundă apreciere, de statornică prietenie și de recunoștință firească, pentru râvna pe care a depus-o în vederea formării mele ca om și ca intelectual, pentru îndemnul și sfaturile prețioase de care m-a împărtășit timp de mai bine de 20 de ani, pentru încurajările și îndrumările date.

Am avut deosebită plăcere și bucurie să-l cunosc pe domnul Nicolae Băciuț încă de pe vremea când eram tânăr student la celebra Academie Teologică Șaguniană de la Sibiu. De la începuturi s-a stabilit între noi mai mult decât o simplă colaborare. S-a stabilit astfel între noi o statornică prietenie care durează deja de mai bine de două decenii și care va dura veșnic. Mă simt mândru și onorat să fiu prietenul domnului Nicolae Băciuț. Mereu am avut, și am, de învățat de la domnia sa, atât din tainele culturii române cât și, poate ce e și mai important, am văzut la domnia sa onoare, omenie, demnitate,

seriozitate, pricepere, talent, înțelepciune, pe care le cultivă, pentru ca toți cei care îl cunosc să și le însușească.

Totdeauna, cu domnul Nicolae Băciuț am avut, și am și în continuare, o extrem de bună și rodnică colaborare, bazată pe seriozitate și respect. Domnia sa totdeauna a avut timp pentru mine (chiar dacă n-a avut și-a făcut), mi-a dat sfaturile cele mai bune, mai utile și mai sincere, a fost alături de mine la bine și la greu, mi-a cunoscut bucuriile și întristările, și totdeauna m-a încurajat. De asemenea, mărturisesc faptul că domnia sa mi-a fost, și îmi este pentru totdeauna, unul dintre acei foarte puțini oameni loiali care se pot numi prieteni. Domnul Nicolae Băciuț este un astfel de om, este pentru mine un astfel de prieten loial, un om de la care ești sigur că dacă ceri un sfat, îți dai toată silința să îți dea pe cel mai bun.

Îmi aduc aminte cu bucurie de o zi memorabilă, de unul din multele episoade care alcătuiesc colaborarea noastră de-a lungul timpului, de ziua de 26 ianuarie 2003, când eu eram un foarte tânăr preot în localitatea Toaca de pe frumoasa și încântătoarea vale a Gurghiului, și în acea zi, în sfânta biserică de acolo, am avut bucuria să se lanseze prima mea carte intitulată „Vasile Netea – Cărturarul din Deda Mureșului”, istoricul și cărturarul Vasile Netea fiind originar din localitatea mea natală, Deda. Printre alți intelectuali mureșeni care s-au deplasat acolo s-a numărat desigur și domnul Nicolae Băciuț. Bine-nțeles că discursul domniei sale a avut cea mai importantă rezonanță. S-a bucurat extrem de mult că a putut să vorbească oamenilor în sfânta biserică, a ținut din fața sfântului altar un discurs extraordinar, a oferit o adevărată lecție de oratorie. A prezentat cartea mea despre Netea, dar în același timp a oferit și o lecție de un cald și vibrant patriotism și dragoste de istoria neamului, cultivând în inimile și sufletele celor care l-au ascultat o emoție evidentă și o intensă trăire românească, într-o zonă în care românismul este la el acasă. Domnia sa s-a bucurat și acolo, ca de altfel pretutindeni pe pământul românesc, de o apreciere unanimă din partea tuturor celor care erau de față.

De asemenea, și cu alte ocazii, cât am stat pe→

Valea Gurghiului, domnia sa a venit la mine ori de câte ori l-am invitat. Am reînființat acolo un Despărțământ al Astei, unde eu am fost ales președinte, iar domnul Nicolae Băciuț a fost prezent permanent la absolut toate întrunirile pe care le-am organizat la Toaca, Hodac, Ibănești sau în alte părți ale acelor locuri. Mereu a venit cu discursul de înaltă ținută al domniei sale, discurs din care reieșea dragostea pentru cultură, neamul românesc și pentru sfânta noastră glie strămoșească, glie, pe care mulți eroi au sfințit-o de-a lungul timpului cu scump sângele lor, glie pe care ne-au lăsat-o nouă, ca și noi la rândul nostru să o cinstim, să o respectăm, să o apărăm și așa sfântă și neprihănită să o lăsăm generațiilor care vor veni după noi până la sfârșitul veacurilor.

După ce m-am mutat la Târgu Mureș am avut prilejul și bucuria mai multor întâlniri, discuții și întrevederi cu domnul Băciuț. Permanent am învățat câte ceva de la domnia sa. Mi-a dat sfaturi utile când eram doctorand, în vederea elaborării lucrărilor științifice doctorale, sfaturi de care cu siguranță am ținut cont și care mi-au adus numai rezultate pozitive.

De asemenea, domnul Nicolae Băciuț mi-a editat și prezentat și alte cărți, a scris recenzii extrem de valoroase la cărțile mele, mi-a scris prefețe la multe dintre cărțile mele, toate aceste lucruri nu pot să facă decât să mă bucur și să mă onoreze.

Totodată, domnul Băciuț mă onorează cu colaborarea domniei sale la proiectul cultural inițiat de mine, intitulat „Tradiție, Cultură, Spiritualitate în Deda și împrejurimi”, proiect menit să valorifice tot ceea ce înseamnă patrimoniul cultural-spiritual al localității Deda, ca cea mai importantă comunitate a Văii Mureșului Superior, dar și să evidențieze toate valorile acestui mirific și binecuvântat de Dumnezeu spațiu al Mureșului Superior.

Domnul Nicolae Băciuț participă cu atât drag la întrunirile culturale care evocă personalitatea cărturarului Vasile Netea, care provine din Deda,

întruniri care au loc în principal la Deda, Reghin, Târgu Mureș, dar și în alte locuri. După ce m-am mutat la Reghin și îmi desfășor activitatea în acest oraș mirific, domnul Nicolae Băciuț este același foarte bun colaborator al meu în toate proiectele culturale pe care le derulez. Edităm lucrări științifice împreună, organizăm în colaborare evenimente culturale de nivel local, regional și național etc.

Cu siguranță, aș mai putea prezenta multe alte episoade ale colaborării mele cu distinsul cărturar Nicolae Băciuț, acestea care au fost prezentate aici sunt doar câteva dintr-o multitudine. Am petrecut multe momente memorabile alături de domnia sa și sper ca și pe viitor să am ocazia fericită de a sta cât mai mult în preajma domniei sale, pentru că dacă stai lângă un asemenea titan al culturii române ai numai de învățat lucruri bune, utile și care îți pot fi extrem de folositoare în viața intelectuală dar și în viața cotidiană.

Pentru toate acestea, odată cu felicitările mele, cu prilejul împlinirii a 65 de ani de viață, urez domnului Nicolae Băciuț ca Bunul Dumnezeu să reverse asupra domniei sale toate darurile Sale cele bogate, să-i binecuvânteze din belșug strădaniile de viitor și să-i înmulțească anii până la adânci bătrânețe, cu sănătate și cu aceeași vigoare sufletească și trupească de care s-a bucurat întotdeauna, ca să fie și de acum înainte tot atât de folositor culturii române și neamului nostru românesc, ca astfel să poată adăuga noi lauri la cununa atât de bogată în vrednicii care-i încununează activitatea de până acum.

La mulți ani fericiți și binecuvântați!

OMAGIU ȘI RECUNOȘTINȚĂ... POETULUI

Motto:

„Lira poeților trebuie să te înalțe, să-ți învieze inima și să-ți poarte gândul spre sferele eterne ale frumosului transcendental”, *Alexandru Antemireanu (1877-1910)*

„Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință nouă oamenilor” ne spune o frumoasă cântare de la „Canonul de rugăciune către Maica Domnului”. Dar, a sta de vorbă cu Dumnezeu este un lucru posibil nouă oamenilor, fiindcă religia noastră ortodoxă ne învață că omul prin rugăciune vorbește cu Dumnezeu, adică „*Rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu*”.

Mai greu îi este dat omului să stea „La taclale cu Dumnezeu”, fiindcă nu oricine a primit așa mulți talanți divini. Și totuși, există oameni de genul acesta, care în exprimarea talanților vieții lor își pot permite acest lucru, care, pentru unii s-ar părea că este un început de erezie.

Un astfel de „OM” este și „POETUL ROMÂN ȘI CREȘTIN” NICOLAE BĂCIUȚ.

Se obișnuiește în lumea „Oamenilor” să se cinstească pe cei dragi, pe cei vrednici, pe cei care sunt făuritori de țară și cultură. Poetul Nicolae Băciuț este născut la patru zile după marele Ierarh Sf. Nicolae, al cărui nume îl poartă de la naștere, când părinții Grigore și Maria, nașii și preotul, l-au botezat cu acest nume istoric și religios, în satul Chintelnic din județul Bistrița Năsăud.

Moralmente, mă simt dator a-mi aduce și eu obolul de recunoștință domnului director al „Culturii Mureșene”, dat fiind faptul că în urmă cu peste două decenii mi-a fost cinstit mentor în începuturile modestei mele cariere literare, eu fiind un „*biet preot de țară*” după unele butade literare. Acum, mă simt asemenea omului în fața muntelui, căruia i se cere să scrie o lectură despre înălțimea muntelui sau ce ar vedea după munte. Și totuși... dacă mi-a fost vrednic discipol și exemplu de urmat, înseamnă că ceva „fărămituri căzute de la masa stăpânului” tot mai rămân.

Omagiu poetului Eminescu, 2020, Mănăstirea „Sf. Mina”

Sărmașu 2017: Traian Comșa, Ana Munteanu Drăghici, pr. Ilie Bucur, Viorica Șutu, Gabriella Costescu, Lazăr Lădariu, Nicolae Băciuț

Pentru început doresc să lămuresc pentru cititori cum a stat „La taclale cu Dumnezeu” domnul Nicolae Băciuț. Cred, că cel mai bine este să lăsăm pe autorul cărții cu același nume, care știa că trebuie să vină în întâmpinarea noastră cu o explicație plauzibilă: „A sta la taclale cu Dumnezeu, înseamnă a-I vorbi Lui Dumnezeu, cu cuvintele poeziei, pe care am numit-o cândva rugăciune. A vorbi cu Dumnezeu înseamnă că tu spui ce ai de spus, iar El te ascultă și-ți răspunde în felul său, în care nu are nevoie de cuvinte. A sta la taclale nu are neapărat conotații peiorative, fiindcă a vorbi despre lucruri mărunte nu înseamnă a vorbi despre lucruri neimportante, ci despre lucruri care țin de viața de toate zilele, obișnuite. În viața mea, poezia își are locul ei și mi-am îngăduit despre ea și prin ea să-I spun Dumnezeului meu ce mi se întâmplă, ce gândesc, ce nădăjduiesc. Îi spun ce mi se întâmplă, atunci când mi se întâmplă, pe limba mea, fiindcă știu că El toate limbile le pricepe, iar ne-nțelesurile mele sunt înțelesuri pentru El. N-am stat „la taclale cu Dumnezeu” decât atunci când a fost voia Lui, fiindcă toate poemele mele sunt scrise în această stare, dintr-un suflu așa cum ele mi-au fost inspirate, eu nefăcând decât să traduc în cuvinte mesajele pe care le-am primit”.

Poetul Cezar Bolliac ne spune din străfundurile istoriei că „Poezia cea adevărată este aceea care vorbește inimii, iar nu fanteziei numai”. În cuvintele de mai sus, omul-poet, vorbește cu inima, inimii. Din cuvintele domniei sale reiese și accepțiunea divină care, cu siguranță a primit-o de la bunii săi părinți prin cei șapte ani de acasă. Susține și afirmă categoric că „*Fără Dumnezeu nu e poezie, cuvântul e bolboroseală*”. „O, Doamne, dacă vrei să vin,/ n-aș vrea să-mi dai de știre/ – nici strugurii nu se visează vin/, nici pruncul nu-și dorește a fi mire./ O, Doamne, nu sunt vrednic eu/ cuvintele-mi să se deșire/, să-mi lase urme de cenușă, spre a doua,/ ca dintâi venire./ Dar lasă-mi, Doamne, o clipire,/ s-opresc sub pleoape-ntreaga Ta iubire”.→

Părintele Ilie Bucur

În poeziile domniei sale nu uită să-și elogieze satul natal, Biserica, obiceiurile, istoria neamului, prietenii, poeții și scriitorii foști și actuali: Eminescu, Ioan Alexandru, Lazăr Lădariu, Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Laurențiu Ulici, Mihai Sin, Romulus Guga, Nicolae Steinhardt, Nichita Stănescu și mulți alții: „*Nichita, în fiecare primăvară vin la tine să schimb ora, să-mi fie primăvara măcar c-un ceas mai scurtă, să înfrunzesc și să ne crească ramuri noi, amândurora*”. „*Ioan Alexandru îl avea pe Dumnezeu, chiar atunci când pentru cei mai mulți Dumnezeu a murit. Căci el îl văzuse pe Dumnezeu. Logos intrupat în Istorie*”. Nu uită nici de limba română de care are grijă cu mare sfințenie: „*Nu am crezut că o să ai o zi,/ când ale tale-s toate,/ cuvânt care ne ești în nume/ și pentru tine toate ne sunt date.// Tu ești pământ, cum ești și în cer,/ tu ești izvor, cum ești și mare/ tu, limba-n care m-am născut/ ca rugăciune și-nchinare.// E ziua ta în fiecare zi,/ te naști în noi, cu fiecare,/ noi nu vom fi/, dar tu vei fi mereu o binecuvântare.// Nu am crezut să ai o zi, dar, fie,/ căci ziua ta e cât un an/ și anul tău e cât o veșnicie*”.

Opera Domniei sale, asemenea unui munte înalt, este greu de străbătut, dar nu imposibil. Îți trebuie multă voință pentru a intra în imensitatea culturală pe care Bunul Dumnezeu i-a dat-o ca drept „*dar-talanți*”, pe care în decursul vieții nu i-a îngropat, ci a căutat printr-o muncă asiduă, continuă și susținută să-i înmulțească, după porunca Mântuitorului Hristos, pe care L-a mărturisit fără rușine și L-a iubit așa cum au făcut-o dintotdeauna strămoșii noștri. Nu degeaba în panoplia diplomelor drept recunoștință s-au numărat foarte multe și din partea Bisericii Ortodoxe Române prin patriarhul Bisericii, mitropoliți și episcopi, protopopi sau preoți.

Personal, îmi exprim toată recunoștința și gratitudinea pentru tot ce mi-a dat, chiar dacă domnia sa poate nu știe lucrul acesta. L-am urmărit, l-am admirat, m-am mândrit cu astfel de lideri culturali mureșeni, am „*furat*” după cum se spune câte ceva din ce era omul, poetul, creștinul Nicolae Băciuț. Îl văd și acum în urmă cu peste 26 de ani, cu camera de filmat la sfințirea Muzeului de Artă religioasă din Sărmașu, dar și a sfințirii bustului Mareșalului Antonescu: pedant, serios, atent și foarte implicat. L-am urmărit apoi, corespondent local al Televiziunii Române: un adevărat meșter al cuvintelor, creator de emoții, constructiv, un chip care nu putea să treacă neobservat și să nu-ți producă fiori inimii. Sunt fiori care-i simțim toți aceea care l-am auzit recitând poezii, „cântând” în special pe poetul nepereche, Mihai Eminescu, pentru care avea un adevărat cult. Îl văd și acum în incinta Mănăstirii „Sf. Mina” din Sărmașu, cu ocazia sfințirii sau comemorării unora din cei 42 de vrednici înaintași: Ștefan cel Sfânt, Decebal, Burebista, Cuza, Horia, Mihai, pașoptiștii, revoluționarii, patriarhii unirii,

Col.(r) Ilie Chiorean, Angela Chiorean, Gabriella Costescu, pr. Ilie Bucur, Nicolae Băciuț, Lt. Col. (r) Marcel Dumitrescu

eroi mureșeni, unde emoționa și ne făcea să trăim prin expozeurile pe care le deținea. Îl văd înconjurat de copiii zonali, de ansamblul în costume naționale sub conducerea vrednicei directoare a Bibliotecii „Liviu Rusu”, Dinuca Burian, trăind anii copilăriei satului natal. Mi-a publicat primele 6 volume din „*Picuri de înțelepciune*” la editura personală, iar două dintre cărți au avut cinstea să fie prefațate de dânsul. Nu pot să uit momentul când mi-a înmănat primul meu volum de antologie, felicitându-mă, îndrumându-mă, sfătuindu-mă părintește cu ochii și fața surâzând, ceea ce mie mi-a dat un curaj pentru celelalte 20 de lucrări ale mele de publicistică. Îl simt și acum în aceste momente la masa de scris, cum îl voi simți permanent asemenea unui supervisor pentru tot ceea ce fac în continuare, zi de zi pentru modesta mea publicistică.

Împreună cu alți trei corifei mureșeni: Lazăr Lădariu, Marica Valentin și Dumitru Poptămaș au adus un plus culturii sărmășene prin prezența domniilor lor prin seriozitatea cum s-au prezentat de fiecare dată în mijlocul oamenilor orașului Sărmașu și a Parohiei Ortodoxe Sărmașu.

Domnul Nicolae Băciuț a fost distins cu cea mai înaltă distincție a Consiliului Local Sărmașu, „*CETĂȚEAN DE ONOARE*”. În opera sa a găsit un spațiu poetic și pentru urbea noastră sărmășană: „*Sărmaș, Sărmaș, marginea mea de oraș,/ fă-mă toamnă, timp colivie,/ rană ce-nvie,/ Sărmaș, Sărmaș.// Cui să te las, scrisoare nescrisă/, ceas închis într-un ceas,/ poartă deschisă?// Fă-mă copil, fă-mă fântână,/ sete să-ți fiu,/ mână în mână să coborâm/ din țărâm în țărâm,/ din lumină-n lumină*”.

Rămâne un lider incontestabil al culturii mureșene, un „cuvânt” cu putere al Ardealului și îndrăznesc să spun și al țării noastre. Merită respectul tuturor celor ce simt românește fiindcă așa cum spunea poetul George Coșbuc, prin poezia sa, domnul Nicolae Băciuț a aprins și limpezit conștiința națională, ne face să pricepem ființa noastră și că suntem suflet din sufletul neamului nostru.

„**La Mulți și Binecuvântați Ani, Maestre, Român Creștin**” și fie ca Bunul Dumnezeu să vă lumineze mintea și calea spre a neamului cinstire și Dumnezeu mărire”. Cu mulțumiri și respect.

NICOLAE BĂCIUȚ - cu adevărat UN OM ÎNTRE OAMENI

Grivița, Bulgaria, 2021, scriitori mureșeni

Oamenii și evenimentele scriu istoria lumii și a neamurilor. Istoria culturală și spirituală a românilor din Ardeal și din întreaga Românie, de-a lungul secolelor, a fost scrisă (este și va fi!) de către personalitățile care au marcat-o prin faptele și condeiele lor. Nicolae Băciuț - în mod cert unul din marile spirite enciclopedice, un veritabil om de cultură al acestor meleaguri, ne facilitează dezlegarea amprentelor în timp ale valorilor înaintașilor noștri ori ale acelor pe care le vom lăsa noi urmașilor. Este, cu siguranță, un om ales care prin munca și faptele sale va rămâne în memoria neamului său.

Ceea ce surprinde în mod extraordinar este frenezia, ritmul în care scrie Nicolae Băciuț. Pare a fi vorba de o obsesie pozitivă a umplerii unor goluri rămase în cultura scrisă (poezie, proză, presă).

Consider că viața culturală a municipiului Reghin este bogată și diversificată: de la publicarea unor cărți ale autorilor reghineni, la întâlniri cu scriitori și lansări de carte; de la expoziții de arte plastice, carte, obiecte de artizanat, la simpozioane, mese rotunde, conferințe naționale și internaționale; de la participare la târguri de carte și ale meșterilor populari, la spectacole folclorice, concursuri, festivaluri, ateliere și tabere de creație, etc. Toate au fost onorate de prezența și implicarea domnului Nicolae Băciuț.

Oameni inimoși, artiști, scriitori... au fost sprijiniți și îndrumați de Nicolae Băciuț care și-a sacrificat timpul liber pentru a participa la toate activitățile la care a fost invitat.

Personal am fost sprijinită și îndrumată în realizarea cărților mele de acest om cu o modestie vrednică de apreciere, dar și pentru asta este minunat! Oferindu-mi lunar, gratuit, revista „Vatra veche”, sfaturi pertinente, sugerându-mi să scriu, *că și eu pot* îmbogăți nevoile spirituale, încurajă aptitudinile cu care am fost înzestrați, și să împărtășesc din experiența mea cadrelor didactice, iar cărțile mele de educație rutieră să devină ghid de bune practici. Pentru toate acestea îi mulțumesc!

L-am cunoscut mai bine în cadrul proiectului „Ziua limbii române”, în deplasările din Italia, Ucraina, Moldova și Bulgaria. Îmbrăcat în frumosul costum popular românesc a vorbit cu patos *românilor de pretutindeni*, oferind cărți gratuite și adevărate lecții de patriotism. Fiecare participant la activități era mândru că e român, că poartă cu mândrie straiul strămoșesc, că scrie și vorbește limba lui Eminescu... dar și că este parte a unui eveniment organizat de Nicolae Băciuț.

Acum, la ceas aniversar, îi dorim multă sănătate și fericire alături de minunata sa familie! Cu respect și admirație,

Familia SORINA și IOAN SAV

PRIETENI DE-O VIAȚĂ

Pe domnul Nicolae Băciuț, îl cunosc încă din anul 1994, când desfășuram primele ediții ale proiectului inițiat de Fundația „Elan” București, împreună cu profesorul elvețian de origine română, Alexandru Gavrilovici, în parteneriat cu Primăria Sighișoara, „Cursurile muzicale de vară Sighișoara”, devenite apoi „Academia Sighișoara”, care s-a desfășurat consecutiv, timp de 27 de ediții, devenind un eveniment național și internațional, de referință.

În calitate de redactor la Televiziunea Română, domnul Băciuț a filmat și a transmis în mass media națională evenimentul și a organizat concertele de neuitat pentru participanții de atunci, la Salina Praid și în orașul Reghin.

**Sergiu Cioiu, Nicolae Băciuț,
Luminița Tcacenco, Maria Bokor**

Sergiu Cioiu, Nicolae Băciuț

De asemenea, în anul 2019, în cadrul turneului în Ardeal al maestrului Sergiu Cioiu, intitulat „Râsu-plânsu... iubirea”, ne-am bucurat de primirea caldă și sprijinul dânsului la organizarea evenimentului. (fotografiile atașate sunt de la acest eveniment)

Îl admir deosebit pe domnul Nicolae Băciuț, pentru toată creația sa ca poet și scriitor, pentru neobosită strădanie ca redactor șef al revistei „Vatra veche” și „Cadran”, pe care le trimit prietenilor mei de peste hotare, fericiți că sunt astfel conectați cu țara; îl admir, că deși este un NUME în planul cultural românesc, este un om modest, empatic și charismatic.

**„La multi ani”, fericiți, sănătoși și roditori,
stimat domnule Nicolae Băciuț!**

LUMINIȚA TCACENCO
Președinte Fundația „Elan” București
București, 10 noiembrie 2021

NICOLAE BĂCIUȚ - UN MAESTRU AL CONDEIULUI

Un veritabil om de cultură, cu multă inspirație, cu multă deschidere către oameni, perseverent în tradiție și mai ales iscusit în a crea metafora poeziei.

L-am cunoscut la o mulțime de evenimente culturale, diverse ca tematică (lansări de carte, concursuri, simpozioane, tabere, ateliere de creație, conferințe, aniversari și comemorari ale oamenilor de cultură, expoziții...), unde strălucirea prin cuvânt si cunoștințe.

În ultimii ani am făcut parte din proiectele organizate de dumnealui cu prilejul Zilei Limbii Române - eveniment cultural complex, care a lăsat o impresie puternică asupra tuturor celor care au avut ocazia să-l însoțească.

O mână de oameni, pe urmele celor care au

deschis căi înaintea noastră la Roma, la Chișinău, la Cernăuți, la Vidin, Plevna și Grivița... acolo unde se mai vorbește dar mai ales se gândește în limba română.

Nicolae Băciuț a deschis aceste căi, noi l-am urmat, și astfel cântecul, jocul, portul și graiul românesc au aprins speranțe noi. Fiecare întâlnire cu dânsul a fost un real privilegiu de a ne redescoperi ca neam și de a învața sensuri noi în graiul românesc.

„Omul sfințește locul” iar locul rămâne o adevărată și reală filă în istorie... Omul Nicolae Băciuț sfințește locul pe unde trece și atrage ca un magnet cumsecădenia.

Îi mulțumim pentru toate clipele frumoase în care ne-am bucurat unii de alții și îi dorim multă sănătate, satisfacții pe măsura valorii sale umane și culturale și putere de muncă!

**VIOLINA ANTI,
Reghin**

STIMATE DOMNULE DIRECTOR NICOLAE BĂCIUȚ

Cu prilejul frumoasei aniversări, Vă adresez sincere felicitări, însoțite de cele mai frumoase urări de sănătate și gânduri nobile. La vârsta împlinirilor, la care ați ajuns, vă doresc noi realizări, multă sănătate și energie!

La împlinirea a 65 de ani, Nicolae Băciuț, Director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, director al Editurii „Nico”, redactor-șef al Revistei și Editurii „Vatra Veche”, poet, eseist, editor, publicist, membru al Uniunii Scriitorilor din România, este un lăuntric, adică sufletește o plămadă românească prin excelență.

Șaizeci și cinci ani de viață și sute de cărți publicate!

- „Din 1979, a fost redactor, apoi secretar de redacție la revista studentescă de cultură „Echinox”, din 1983, redactor la revista „Vatra” din Târgu-Mureș. În 1990, a fondat prima publicație privată la Târgu-Mureș, „Alpha”. Bursier în SUA, în 1990, unde a realizat singur revista „Noul pământ”. A fondat și editat mai multe reviste, între care din 2009, în regim de „one man show”, realizează revista lunară de cultură „Vatra veche”. A fondat mai multe edituri și a publicat peste o mie de cărți, din 1990 încoace. A fost corespondent la TVR 15 ani, din 2001 este director al Direcției pentru Cultură Mureș. A organizat sute de acțiuni, programe, proiecte culturale, în țară și străinătate. A publicat peste șaptezeci de volume proprii, după debutul în 1986, cu „Muzeul de iarnă” (poeme) - poezie, publicistică, critică literară, jurnale de călătorie etc.

A realizat o „Istorie a literaturii române contemporane în interviuri” (2 volume, 1000 p.), un proiect original, singular în peisajul editorial românesc. A realizat volume de interviuri cu Nichita Stănescu, Mihai Sin, Ion Vlasiu.

Diana Șerban, Ani Teglaș, Dinuca Burian, Nicolae Băciuț, Lazăr Lădariu, Zsuzsa Veres

Liana Marta Rusu, Nicolae Băciuț, Dinuca Burian, Răzvan Ducan, Cristina Sava

Volumul de dialoguri cu Nicolae Steinhardt a fost realizat epistolar, în anii în care Nicolae Steinhardt se stabilise la Mănăstirea Rohia, iar Nicolae Băciuț era redactor la revista „Vatra” din Târgu-Mureș.

A realizat o „Istorie a literaturii române contemporane în interviuri” (2 volume, 1000 p.), un proiect original, singular în peisajul editorial românesc. A realizat volume de interviuri cu Nichita Stănescu, Mihai Sin, Ion Vlasiu. Volumul de dialoguri cu Nicolae Steinhardt a fost realizat epistolar, în anii în care Nicolae Steinhardt se stabilise la Mănăstirea Rohia, iar Nicolae Băciuț era redactor la revista „Vatra” din Târgu-Mureș. Activitatea publicistică s-a concretizat în mii de articole, studii, volume și cărți, publicate la edituri de prestigiu din țară și străinătate.”

O viață de om nu poate fi parcursă fără griji și fără piedici. Ea presupune și multă răbdare, insistență, curaj și înțelepciune. Nicolae Băciuț ne-a demonstrat că este înzestrat cu asemenea calități. Ori, Domnia Sa a luat de la poporul nostru tot ce este mai scump: dragostea de neam, cumsecădenia, înțelepciunea, îngăduința, hărnicia, modestia... Iar principialitatea, lipsa de indiferență, sinceritatea, curajul și măiestria profesională, dezvoltate prin educație, bunul simț, cultură și morală i-au permis să se manifeste ca o personalitate științifică de valoare și un manager iscusit.

Când am avut nevoie de susținere și îndrumare, Dumneavoastră mi-ați oferit-o cu toată deschiderea și priceperea, drept pentru care vă mulțumesc. Suntem mândri că sunteți Cetățean de Onoare al orașului nostru și așteptăm cu nerăbdare să colaborăm și în viitoare proiecte.

Bunul Dumnezeu să vă binecuvânteze cu viață îndelungată, bunăstare și fericire,

La mulți ani, Maestre!

DINUCA BURIAN
Biblioteca „Liviu Rusu”, Sărmașu

NICOLAE BĂCIUȚ FIU AL LUMINII

**Printre coloanele timpului,
Ochiul ce nu știe să doarmă
Dăltuiește azur și lumină!**

Acest sculptor al cuvântului, fiu al luminii e omul și scriitorul Nicolae Băciuț! Născut pe pământ transilvan binecuvântat cu minunat relief peisagist dar și cu bogat izvor sufletesc, Nicolae Băciuț s-a desăvârșit prin devenire prin binecuvântarea părintească, treptele de studiu încununat cu studiu de grad universitar în domeniul filologic, la Cluj și dobândirea doctoratului.

Carierea didactică, publicistică, scriitoricească, editorială, precum și atribuția culturală prin investirea cu funcția de director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, i-a creat o paletă amplă de răspândire, depistare, promovare și evidențiere a razelor luminilor spirituale față de care s-a dovedit a fi Soarele emițător.

Din cei șaiszeci și cinci de ani împliniți, alături de cei petrecuți privind împlinirile din viața sa de familie, socială, profesională, culturală, artistică și publicistică, o bună parte din ei s-au scurs prin dăruire vocațională pentru semenii făuritori prin har literar. De altfel talentul precoce l-a situat de timpuriu în lumea artelor. Cenaclul literar de Cluj „Echinoc” i-a conturat demersul literar în vadul propriu devenirii sale în spațiul transilvan, național, dar și universal.

Doctor în filologie, abordează cuvântul ca artă și știință dându-i sensuri prin vasta și valoroasa creație literară de patrimoniu. De asemenea veleitățile de critic literar îl situează în fruntea exploratorilor de zăcăminte din miezul cuvântului. Conceptul domniei sale, potrivit căruia „avem cu toții loc sub soare” a dat prilejul multor suflete sensibile și dotate să-și dezvăluie prin arta cuvântului prinosul de frumos sufletesc. „Vatra veche” devine mereu nouă prin paginile deschise de către redactorul ei erudit, Nicolae Băciuț spre folosul cititorului și creatorului din România și Diaspora. Scrierile aparținând diverselor genuri literare, de factură laică și religioasă au văzut lumina

**Gabriella Costescu, Răzvan Ducan,
Ana Munteanu Drăghici, Nicolae Băciuț**

**Ana Munteanu Drăghici Nicolae Băciuț,
Carolina Baldea**

tiparului devenind luminătoare, prin acest iscusit, talentat și neobosit luminător care este Nicolae Băciuț! Am avut parte de benefica sa prezență, în plan spiritual în cadrul Cenaclului Literar „Liviu Rebreanu” din Târgu Mureș. În acea etapă a vieții sale scriitoricești activa și în calitate de fotoreporter al capitalei țării noastre, București. Astfel păstra prin sunet și imagini grăitoare pagini ale demersurilor literare și ale celorlalte arte surori.

Era prin anul 1979 și de atunci drumurile noastre s-au împletit în destine literare, dintre care multe s-au împlinit prin marea dorință „numele scris pe o carte”! Valoroasa, vasta operă literară a mentorului nostru Nicolae Băciuț îmbracă veșmântul ideatic, estetic și emoțional a diverselor genuri literare de dimensiuni valorice spirituale superioare.

Ele stau drept mărturie, model și portret al fiului luminii Nicolae Băciuț.

Deseori a onorat prin prezentarea operelor sale, dar și prin ascultare, îndrumarea și promovarea altor mănuitori ai condeiului bibliotecilor din județ, din țară și de peste hotare.

Astfel Biblioteca Municipală „Zaharia Boiu” din Sighișoara poartă dotarea sa și aura artei cuvântului săvârșită de Nicolae Băciuț. Cenaclul Literar „N. D. Cocea-a Anotimpuri” din cadrul acestei biblioteci sighișorene a beneficiat de profesionalismul, dăruirea și generozitatea cunoscutului scriitor.

Este nelipsit de la evenimentele literare ale Asociației literare „Creneluri Sighișorene” ca poet, om cu înalte atribuții culturale și editor. Comportamentul său firesc ca om și bun român emană căldură sufletească, spirit prietenesc și un nesecat izvor de lumină, căci Nicolae Băciuț e fiu al luminii!

ANA MUNTEANU DRĂGHICI

Noiembrie, 2021

COMOARA TIMPULUI

Scrii despre un om e o adevărată provocare, care din start îți dă emoții, punându-ți legitima întrebare: „oare cât îl cunosc”? ca de fiecare dată, mă salvează înțelepții cu maximele lor „Omul este ceea ce lasă în urma lui. Atâtea cărți și reviste, atâtea întâlniri și evenimente culturale în avalanșă, la care domnul N B ia pare zilnic, te pun serios pe gânduri, dacă nu cumva deține secretul peșterii în care e ascuns timpul și de acolo își ia în plus față de noi ceilalți muritori, plătindu-l foarte scump evident, cu nenumărate noți nedormite și care, nu odată ne-au dat emoții atunci când s-a pus semnul întrebării, asupra sănătății domniei sale.

Desigur că se împarte cu multă generozitate, neconsiderând timp pierdut niciun eveniment, dar știm că orice comoară, este vânată. Deci, mai pierde clipe prețioase, fraudate de răuvoitori. I-am putut vedea cu înținare și noi, între stâncile „Cila” și Karibda, dar, la ce sunt bunic prietenii dacă nu în a-i susține pe cei nedreptățiți îndreptând valul împotriva vântului pe care l-a stârnit?

Dintre atâtea evenimente, eu am ales să vorbesc despre ziua în care l-am cunoscut pe domnul Nicolae Băciuț, la lansarea de carte a unei fetițe de clasa a IV-a. Clasa doamnei Ani Vanda de la Gimnaziul „Avram Iancu”. S-a prezentat ca la o lansare a unui docent, de la ținută și până la discurs, emoționând desigur părinții, cunoscuții și pe noi cei prezenți, pentru importanța dată evenimentului. și pe bune! Ce este mai important decât educația copiilor, încurajarea lor de a merge pe acest drum.

Poate că nu întâmplător elevii din Brăila au ales ca numele cenaclului lor, să poarte numele „Nicolae Băciuț”. Îmi amintesc de atâtea evenimente ale copiilor din această urbe, la care a participat alături de distinsa scriitoare Ana Blandiana, susținând tânăra generație.

L-am văzut la școala „Romulul Guga” din

Răstolița, sugerând ca școala să poarte numele renumitului scriitor. Iată-l prezent și la Blaj, alături de copii din toată țara, ca concursul de recitare „Ocroțiți de Eminescu” sau la impresionantul duet de recitare cu o fetiță din Roma, în fața Columnei lui Traian. Alături de copiii de la Fundația Buckner, ne-am bucurat când domnia sa ne-a onorat cu prezența, la expoziția de pictură, modelaj, sculptură sau colaje, unde a felicitat micii artiști și pe cei care-i îndrumă. În această fundație binecuvântată de Dumnezeu, copiii defavorizați social, își pot manifesta talentele. Cu puțin timp și mult suflet se pot face multe pentru această generație, sacrificată de viruși și ignoranță.

Mulțumim domnule director pentru generozitatea cu care vă dăruieți timpul, susținerea și bunăvoința, vă doresc multă sănătate, timp pentru a ține pe genunchi multă vreme minunatele dumneavoastră nepoțele, putere de muncă și noroc.

La mulți ani!

VIORICA ȘUTU

SUPER OMUL NICOLAE BĂCIUȚ

Cuvintele sunt prea sărace și-un mulțumesc nu e de ajuns pentru felul în care am fost primită în rândul poezilor mureșeni, de domnule Nicolae Băciuț. De câte ori am avut nevoie de un sfat sau ajutor ați răspuns cu promptitudine și cu mult profesionalism, pentru care doresc să vă mulțumesc. Prezența dumneavoastră în acea perioadă a vieții mele când credeam că viața nu mai are nici un sens, nici o satisfacție, nu mai există speranță de mulțumire sufletească, când credeam că viața a luat sfârșit, ați fost cel ce m-ați încurajat pentru a scrie, de a mă descătușa în poezie, de a-mi da un nou sens vieții.

Mulțumesc pentru că m-ați încurajat a-mi descoperi o nouă pasiune (poezia), în locul sportului de performanță care datorită vârstei nu-l→

ELENA CRISTEA

mai puteam practica. Ajutorul Domniei Voastre a fost și este de neprețuit pentru care vă mulțumesc din adâncul inimii mele pentru sprijin, pentru sfaturi, pentru amabilitate și bunătatea dumneavoastră.

Mereu m-am întrebat de unde atâta energie? De unde atâta sensibilitate și iubire? De unde atâta pasiune pentru tot ce întreprindeți? De unde atâta patriotism? Am ajuns la concluzia că sunteți un „Super OM”. Acela de la care ai mereu ce învăța. Optimismul și binele făcut în jurul dumneavoastră îți crează o mare de fericire și încredere în tine.

Vă mulțumesc sincer dorindu-vă tot ce e mai bun în viața, sănătate puternică, pace sufletească, fericire, prosperitate, cât mai multe momente minunate alături de iubita dumneavoastră familie și cât mai multe povești frumoase! Cu recunoștință și admirație, vă mulțumește că existați!

SCRIITORUL NICOLAE BĂCIUȚ- SEMĂNĂTOR DE CULTURĂ

Grupul „Crenguța de brad” – Reghin

E o bucurie fiecare întâlnire cu Domnia Voastră. Răsfoind pozele, constat că avem multe amintiri frumoase și imortalizate: lansări de carte, proiecte culturale la Biblioteca Națională a României, la Mănăstirile Cernica, Sinaia, la Metocul Găbud, la biserica de la Bistra Mureșului, la Casele Memoriale **George Coșbuc, Cezar Petrescu, Liviu Rebreanu, Ion Vlasiu**, la evocările lui Eminescu sau la statuia lui Andrei Mureșanu din Bistrița, de 1 Decembrie la Alba Iulia, la frumoasele tabere de la Lăpușna și câte și mai câte. Pentru mine ați fost cel mai reprezentativ *semănător* de cultură la Roma, în costum național, cu opinci și cu straița mare plină de cărți. Un adevărat Badea Cârțan sau un dac, coborât de pe Columnă. Acolo, la Roma, a fost atmosfera cea mai înălțătoare de patriotism, prin discursuri emoționante și costume naționale, purtate de toți cei din grup, în amfiteatrul

de lângă Columnă. A fost ceva sublim.

Mă bucur că am avut ocazia să vă fiu prin preajmă. V-am sorbit toate discursurile. Au fost pentru mine o sărbătoare.

Să ne trăiți întru mulți ani!

LUCREȚIA BORDAȘ

SCRIITORUL NICOLAE BĂCIUȚ

2011 Juriul, Silvia Pop, Concurs Național „Ocotiți de Eminescu” Blaj

Acum, la ceas aniversar, când cerul și-a deschis de șazeci și cinci de ori primăverile, dăruind cu peste de măsură daruri neprețuite, urez scriitorului Nicolae Băciuț, bunului truditor al cuvântului, multă sănătate, ani frumoși în visteria vieții, bucurii și rod bogat în munca de editor, scriitor, jurnalist, făuritor de frumusețe. Vă urez să rămâneți drept în vremurile acestea de metamorfoză profundă, cumpănitor, să iubiți cuvântul cel venit din *adâncuri mari*, care are puteri izbăvitoare.

Sunt recunoscător Domniei Sale pentru susținerea mea și încurajarea pe tărâmul scrisului, pentru publicarea articolelor în Revista „Vatra Veche”, pe care o coordonează cu strădanie și meșteșug.

Cărțile pe care Nicolae Băciuț le-a scris de-a lungul timpului sunt mărturia efortului creator, prefaceri materiale și valori imateriale care se constituie în tot atâtea dovezi ale persoanei preocupate de cultură, de păstrare a identității, de promovare a limbii, de stimulare a tinerilor creatori. L-am cunoscut ca pe un om cu personalitate puternică, dinamic, implicat, tenace, iubitor de cărți și de oameni, de neam, sociabil și cu un spirit critic inovativ, un bun organizator, bun orator, cu un discurs bine argumentat, un recitator apreciat, om cu inițiativă, distins și având umor, calități cu care a făcut carieră în domeniul cultural.

Nicolae Băciuț este un om generos care ne dovedește, prin activitățile pe care le coordonează permanent, că mișcă lumi în jurul său și oferă oportunități și susținere celor cu care colaborează.

La Mulți Ani, discernătorului Nicolae Băciuț!

Cu afecțiune și prețuire,

LORINCZI FRANCISC-MIHAI

DOMNULUI NICOLAE BĂCIUȚ,
Tot respectul meu!

Maria Bucin

Pe lângă înaltele funcții în domeniul culturii mureșene, funcții pe care și le-a îndeplinit cu cinste, în persoana Domnului Nicolae Băciuț am văzut *Cărmaciul Destoinic*, asemenea unui tată care se străduiește să-și îndrume copiii așa încât toți să-și atingă scopul după capacitatea fiecăruia.

Numele meu a ajuns la Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, unde domnul Nicolae Băciuț este director, datorită preocupărilor mele artistice și creative, eu fiind rapsod și poet popular din satul Sânmihaiul de Pădure.

Participând la nenumărate evenimente, la biblioteca și la muzeul din Reghin, dar și în multe localități rurale, acolo pe unde și domnul Nicolae Băciuț era invitat, a reușit să mă cunoască mai bine și am fost onorată de atenția pe care mi-a acordat-o.

Recent, în anul acesta, am beneficiat de recomandarea sa competentă și am fost distinsă de Ministerul Culturii cu Titlul de *Tezaur uman viu*.

Domnule Nicolae Băciuț, vă felicit pentru contribuția de mare valoare la îmbogățirea culturii naționale prin tot ceea ce creați, pentru tot ce faceți, pentru toată strădania pusă în slujba omului, și vă doresc multă, multă sănătate dumneavoastră și celor dragi!

MARIA BUCIN CRIȘAN,
rapsod și poet popular
Sânmihaiul de Pădure, jud. Mureș

LA CEAS ANIVERSAR -
DOMNUL NICOLAE BĂCIUȚ

08. 10. 2017 – lansarea cărții: „Ierनुtteni-Destinul generațiilor” în Biserica Ortodoxă Română Reghin-Ierनुtteni

Un om cu sufletul curat
În poezie îmbrăcat;
Condei în mână, vorbe-n glas
Din timp, în timp face popas.

La Reghin sau în altă parte,
Din când, în când vine cu-o carte,
Ne spune de-un Luceafăr viu
De limba lui, de-un mare fiu.

Ne pune-ncet pe gânduri bune
S-avem de grijă-n astă lume,
De-un mare preț: – Limba Română,
Și de Credința cea Străbună.

Ne-aduce-aminte de Coșbuc
Că toate trec, toate se duc,
Că doar *credința-n zilele de-apoi*
E singura tărie-n noi,
Că multe-s tari cum credem noi
Și mâine nu-s.

Sau o citează cu mirare
Pe Magda Isanos, cea care,
Mereu se-ntreabă și se zbate:
Și-mi pare-așa ciudat că se mai poate
Găsi atâta vreme pentru ură,
Când viața e de-abia o picătură
Între minutu-acesta care bate.
Și celălalt...de Dincolo de ani și moarte...

Stimate Domnule, Nicolae Băciuț, Director al Direcției județene pentru Cultură și Patrimoniu Mureș, după informațiile de până acum, am →
Cu recunoștință,
Preot VASILE CHIOREAN LOGIGAN

URARE DE SUFLET

D-LUI NICOLAIE BĂCIUȚ, PRIETENUL
TUTUROR

A venit pe lume într-un timp trecut,
Fiind român pur sânge dintr-o stirpe veche,
Însetat de carte fost-a din-ceput
Vrând s-ajugă-n viață, om fără pereche.

Învățat de-acasă fie drept în toate,
Dând cinstire încă lucrului făcut,
Cu nesaț sorbit-a filele din carte
Să-și cunoască neamul și a lui trecut.

Și-apoi limba noastră, dulce, românească,
Mult a buchisit-o să îi afle taine,
S-o-nflorească-n verbe, să mi-o stihuiască
Și s-ombrace încă în alese haine.

În adânc de suflet, har i-a pus Măritul
Facă din cuvinte cărți cu poezii,
Să-nfioare inimi, ca nefericitul
Leac din ele facă-și când e-n silnicii.

Cu atâtea daruri ce i-au fost sortite
A urcat cărarea dusă spre mărire,
Fost-a el românul, ce făcut-a multe
Urma să-i rămână lungă dăinuire.

Azi, Maiestre dragă, noi, smeriți-ți fani,
Pentru cât făcut-ați „Mare mulțumire”
Vă aducem încă, și-ntr-u „La Mulți Ani!”
Vă urăm din suflet, într-u fericire

Și-ncă, Sănătate, Bucurii, Putere
Domnul să vă deie, fie lăudat,
Asta să vă fie tainica avere,
Care să vă țină încă brav bărbat.

Că în rest viața datu-v-a de toate,
Cât și dumneavoastră încă i-ați tot dat,
V-ați urmat în cinste drumul dat de soarte,
Presărat rămâie, veșnic înstelat.

În numele colegilor din Liga Scriitorilor
Români - filiala Mureș, precum și a tuturor celor
care vă cunosc, vă prețuiesc și vă sunt aproape.

MIRCEA DORIN ISTRATE

→aflat că în curând veți aduna pe răbojul vieții, 65 de toamne-ierni și instinctiv vă veți uita în urmă și veți face un bilanț care, sigur vă va avantaja în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Pentru umila mea persoană nu sunteți numai un om cu o vastă cultură, ci și un adevărat prieten, care slujește atât cultura și istoria poporului român cât și pe Dumnezeu, prin varii forme. Pe Dumnezeu care ne-a dat viața cu toate darurile ei și pe poporul român din care faceți parte.

La ceas aniversar mă alătur familiei și tuturor prietenilor dumneavoastră cu urări de sănătate și viață cu mult folos personal și comunitar, exprimându-mi totodată mulțumirile mele pline de recunoștință, în special pentru cele două momente la care ați luat parte activă. Aceste două momente fac parte din viața mea de slujitor la Sfântul Altar de 50 de ani fără unu, momente care s-au petrecut în urmă cu 4 și respectiv 3 ani.

Mă voi folosi și de o zicere actuală: „O poză face cât o mie de cuvinte”! Iată două mii de cuvinte pe care vi le transmit prin cele două poze

28. 10. 2018 – lansarea cărții „Monografia Parohiei Ortodoxe Române Logig, jud. Mureș”

în care vă regăsiți și dumneavoastră:

La mulți ani cu sănătate și de rău să fiți departe!

10. 12. 2021

ZIDITORUL CETĂȚILOR DE CUVINTE

Se spune că fiecare om, trecători fiind pe acest pământ, pentru a fi trăit cu rost, este dator să planteze un pom, să facă un copil și să construiască o casă.

Gândindu-ne la domnul Nicolae Băciuț, prin prisma celor de mai sus, știind bine că, pe lângă cele trei datorii de justificare existențială ale fiecărui om, domnia sa a mai scris și/ sau a păstorit de-a lungul unei cariere scriitoricești de multe decenii și o face încă, în mod parcă neobosit, o sumedenie de cărți, publicații, recenzii, articole publicistice etc., putem să afirmăm cu certitudine că domnia sa și-a depășit chiar rostul existențial curent și a pășit pe tărâmul excepționalului.

Urmele existențiale pe care le-a lăsat și le va lăsa în continuare, sperăm mulți, mulți ani, domnul Nicolae Băciuț, eu unul le asemuiesc unor cetăți eterne, cetăți, nu de trainică piatră, ci, de indestructibile cuvinte. Cuvinte așezate cu măiestria unui erudit șlefuitor care, prin arta șlefuirii desăvârșite, dă cuvintelor strălucirea capabilă să treacă prin umbra timpului, a uitării și să lumineze zilele ce vor urma, dincolo de efemerul nostru existențial.

Domnul Băciuț Nicolae este, din altă perspectivă, poetică, o punte între corifeii versului de ieri, topiți în infinit (Nichita Stănescu, Adrian Păunescu etc.) și „epigonii cei de astăzi”, noi, „încercători de poezie”, cei care, dacă bizarele ițe ale destinului nu ne-ar fi acordat șansa de a-l întâlni pe domnul Nicolae Băciuț, foarte probabil, nu am fi avut „curajul” de a scoate la lumina tiparului umilele noastre creații.

Eu unul, cu siguranță nu am să pot uita niciodată prima mea întâlnire cu domnul Nicolae

Nicolae Băciuț, Laura Alexandra Pui, Sorina Bloj, Pr. Nicolae Șincan

*Ilie Frandăș, Dan Lăzărescu, Nicolae Băciuț, m
Silvia Câmpean, Cotoi Dinu D-tru*

Băciuț, undeva prin anul 2018, întâlnire la care, în fața timidității și a fâstâcelii mele de a publica sau nu ceea ce scrisesem, cuvintele domniei sale „Domnule, poezia nu face niciun rău!”, au fost un imbold suficient, un „demaror” în urma căruia am ajuns să public, iată, șase volume de poezie care, într-adevăr, nu au făcut niciun rău, ci, din contră.

Cu bucuria enormă de a-l fi cunoscut și, pe de altă parte, mulțumindu-i și pe această cale pentru faptul că, dând dovadă de o modestie demnă doar de caracterele nobile, a fost alături de mine și de „poezia mea”, în permanență, din momentul în care ne-am întâlnit prima oară, „punând umărul” la fiecare carte publicată de mine, îi urez, acum, la ceas aniversar, d-lui Nicolae Băciuț ani mulți și plini de sănătate, bucurii și realizări scriitoricești care să devină lumină din lumina zilelor de mâine, în continuare!

Clepsidra

(Poem dedicat d-lui Nicolae Băciuț, Volumul IV „Renașterea din sine”)

Viața?

Nu e decât o clepsidră
prin care curg
din nimic spre nimic.
Cât de singur aș fi
dacă nu aș avea
aceste cuvinte...
prin uitare un zid să ridic.

M-aș teme mereu
că lacrimile mele
nu ar putea să descrie toată durerea...
și lacrimile seacă până la urmă,
se topesc.

M-aș teme mereu
că zâmbetele mele
nu ar putea să spună toată fericirea...
și zâmbetele se sting până la urmă,
se nimicesc.

M-aș teme mereu,
 că mângâierile mele
 nu ar putea să transmită destule fioruri.
 Că nu ar putea palmele mele
 să clădească îndeajuns,
 cât să facă pietrele să vorbească
 despre sufletul meu,
 cel de flacăra trecerii neoprite pătruns.

Dar am cuvintele
 să zidesc o cetate eternă cu ele.
 O cetate-n clepsidra vieții
 prin care astăzi încă mai curg...
 biet nisip.
 Nu sunt singur nicicând,
 am cuvintele
 și pot să vorbesc cu eternul.
 Curg, curg... secundă după secundă,
 dar nu mă tem de nimic.

GÎRBULEȚ LAZĂR DĂNILĂ
 alias DAN LĂZĂRESCU

NICOLAE BĂCIUȚ 65

„E loc pentru toată lumea...”!
 (N.B.)

Întâlnim uneori în viață oameni care ne schimbă destinul. Oameni care își lasă amprenta de netăgăduit asupra drumului nostru, oricare ar fi el, spre oriunde ne-am îndrepta. Pentru mine, acest om a fost domnul Nicolae Băciuț. Destinul meu literar început în copilărie, întrerupt la 20 de ani și reluat cu toată forța maturității, simțirilor și elanului creator la 53 de ani, a fost marcat în această ultimă perioadă de acest mare om de cultură, poet, scriitor, ziarist, mentor și editor, domnul Nicolae Băciuț!

Se spune că Dumnezeu lucrează prin oameni. Prin oamenii pe care are grijă să ți-i scoată în cale la timpul potrivit, și prin care un vis ascuns undeva într-un colț de suflet, devine o firească și o atât de ușoară împlinire! Așa că mi-

La Blaj: Nicolae Băciuț, Carolina Baldea, Emanuel Ștefănescu, Gabriella Costescu, Răzvan Ducan.

2021, La Sighișoara, Cenaclul „Creneluri Sighișorene”, Anda Voican, Traian Comșa, Florin Voican, Gabriella Costescu, Nicolae Hofnâr, Nicolae Băciuț, Carolina Baldea, Erica Bănărescu, dr. Zeana Corneliu, Tina Avramescu

am luat „visele în brațe” și-am pornit la drum, timidă, nesigură și neîncrezătoare în destinul meu poetic, către editura domnului Băciuț, după ce câștigasem un premiu întâi la concursul inițiat de dumnealui, „Credo” 2016. Iar dânsul a fost cel care a intuit sămburele de talent în tot ceea ce așternusem eu acolo, pe acele file, a fost cel care mi-a dat încredere că da, merită să merg mai departe! Apoi au urmat alte volume de poezie, unde la fiecare lansare, e, prezența domnului Băciuț a dat strălucire și importanță evenimentului, iar mie deschizându-mi un drum frumos pe calea poeziei dar atât de anevoios atunci când ești primul și singurul pe acel drum!→

CAROLINA BALDEA
 Teiuș, 3 nov. 2021

DE LA GRĂUNTE LA MUNTE

Am avut onoarea să îl cunosc pe domnul Băciuş Nicolae la Sighişoara, unde am fost invitată de Gabriella Costescu la lansarea celei de a zecea reviste, „Creneluri Sighişorene”, în paginile cărora am apărut şi eu cu un grupaj de poezii în debut, alături de fiica mea Alina Ivan, profesor pictor, care a venit cu o expoziţie de tablouri pictate de ea.

Domnul Băciuş Nicolae ne-a primit cu drag, cu încurajări. Ochii aceia blânzi, vorba domoală. Mi-a deschis poarta creaţiei. Mi-a zis:
- Îndrăzneşte! Nimeni nu s-a născut învăţat! Ai să înveţi să îţi foloseşti aripile! Şi le-am folosit când m-a invitat să scriu ceva pentru Antologia Festival concurs de poezie religioasă, „Credo” Ediţia a - XVII-a, unde am fost încurajată cu o menţiune!

Am primit şi o carte scrisă de domnia sa „La taclale cu Dumnezeu”. După ce am citit-o, am vizualizat omul Nicolae Băciuş. Un familist, un om cu credinţă, un bunic bun, mai nou. Apoi au urmat alte întâlniri la Braşov la târguri de carte. Da, carte! Ce mult mi-a plăcut din ce am citit scris de domnia sa.

Multă credinţă, iubire de frumos!

Îngeri şi speranţă!

Ceva care mi-a plăcut mult

O poezie care este şi cântec!

Ea se numeşte:

„**Nod:**/ Până la zbor, pod peste ape/ Norul e nor,
fără de pleoape/ Până la tine eu sunt pământ/
Ochii spre tine, fără de veşmânt!”

→Da, pot să spun că domnul Nicolae Băciuş este cel care m-a scos la lumină pe mine, dar şi oraşul unde, din păcate, nu s-a întâmplat şi nu se întâmplă nimic pe plan literar. Teiuş. Şi ştiu că nu sunt singura, dimpotrivă, sunt atâţia cei cărora le-a luminat drumul, le-a dat încredere şi speranţă!

Domnul Băciuş are un fel aparte de a aduna oamenii de cultură în jurul dumnealui, tratându-i cu aceeaşi seriozitate pe fiecare şi împărţind atât de multă înţelepciune prin vorbele „e loc pentru toată lumea”! Şi ce norocoşi sunt acei oameni care-i sunt prin preajmă fiindcă au de la cine învăţa...!

Instituţia pe care o conduce de atâţia ani, are în persoana domnului Băciuş, un adevărat om de cultură şi Doamne, ce bine ar fi dacă în fiecare judeţ s-ar naşte un domn Băciuş...!

Am citat doar o strofă! De atunci ochii fără veşmânt urmăresc, cât de sus se înalţă cu zborul creaţiei. Un model pentru mine.

Nu ştiam până la dânsul cum e să fii pământ.

Am învăţat, şi sunt!

Astăzi aduc cinstire creaţiei dânsului.

O bogată creaţie, multe cărţi reviste de succes.

De ziua Domniei sale îmi doresc,

Dumnezeu să îi dea ce îşi doreşte.

Să trăiască, să ne mai încânte

cu harul şi binecuvântările sale.

Vă mulţumim pentru tot!

La mulţi ani !

Adâncă cinstire!

**NEGOIAŞ VIORICA,
Loc. Cristian-Braşov**

Mereu neobosit, „scurtând nopţile” pentru a face faţă volumului de muncă, dumnealui, alături de alţi inimoşi redactori, conduce cu multă dăruire prestigioasa revistă „Vatra veche” şi mai nou „Cadran- jurnal mureşean”. Apariţia în aceste reviste pentru oricine este un premiu! Iar prin ele, dar şi prin zecile de cărţi publicate, domnul Băciuş lasă amprenta de netăgăduit a muncii domniei sale, îmbogăţind o cultură care, din păcate, este din ce în ce mai sărăcită de oameni şi vremuri!

La ceas aniversar, la împlinirea unei vârste frumoase, cu mulţumiri, cu tot respectul şi preţuirea care i se cuvin, îi doresc domnului Băciuş multă sănătate şi putere de muncă, să poată duce la bun sfârşit toate proiectele pe care le are!

La mulţi ani domnule Băciuş! Vă mulţumim că existaţi!

NU A FOST O ÎNTÂMPILARE

Domnului Nicolae Băciuț

Din copilăria mea,
Tare mult îmi mai plăcea
Să mă joc, cât îi ziua,
De-a școala și de-a nunta.

Cred că n-a fost întâmplare,
Mi-a ieșit Băciuț în cale,
La o lansare de carte,
De-ncurajări aveam parte.

Niciodată n-am visat
Să scriu vers de neuitat,
Studii tehnice-am urmat
Și-n industrie-am lucrat.

Apoi, la pensionare,
Din cultură – Omul mare,
Auzind și rima mea,
Mi-a șoptit: ține-o așa!

Să nu treacă zilele
Fără să-mi gădesc vorbele...
Vorbele, suratele -
Să mângâi sufletele.

Mult pe gânduri nu am stat,
Că-s femeie de la sat:
Din copilăria mea
Am iubit tradiția.

Încurajată de Băciuț -
Scrisu-n joacă mi-a propus! -
Și-acum, aniversare,
Mă joc... cu versuri populare

Mă înclin și vă respect!

În prag de aniversare
Vin și eu cu o urare:
Viață lungă, liniștită,
După munca împlinită!

Mulțumesc, că prin cultură,
Ați lansat și-a mea pictură,

În Bulgaria și Moldova
Sărbătorind graiul și vorba.

Fără girul dumitale
Nu treceam peste hotare.
Eu aștept un nou proiect...
Mă înclin și vă respect!

NICOLAE GALAT,
artist plastic

Domnului Băciuț Nicolae Cu drag și multă admirație

Poezie populară - Cihuitură (ocazie aniversară)

Azi mi-o zburat inima
Într-un sat din Bistrița
Și acolo am văzut
Un copil frumos, micuț,
Cu numele de Băciuț.
Acol', taica l-o-nvățat
Cât îi de greu la arat,
Și că cine știe carte
Are în viață parte.
Dragoste pentru citit
O avut de copil mic,
Și s-o dus la Bistrița
Ca să cunoască lumea.
La Cluj, la învățătură,
Printre oameni de cultură.
Dumnezeu o rânduit,
La Mureș o poposit,
Faină Stână și-o croit!
Da nu-i stână obișnuită,
Că îi o Stână sfințită,
Cu creionul scrisului,
Cu cerneala dorului.
I s-o dus vestea în țară
Că stâna-i cu rânduială
Și că baciul îi frumos,
Poate că-i ș-alunecos,
Și la dragoste focos...
Ș-o-nceput să vină, frate,
Muirile de pe sate,
De pe văi, de prin oraș,
Tăte îl iubeau pe baci

Și faine, și tinerele,
Și grase și subtărele,
Și crudețe, bălăioare,
Ramolite ori fecioare,
O vinit și mai bătrâne,
Și cu lână mai puțână,
Și mai șchioape, fără dinți,
Vroiau să-l scoată din minți.
Că femeia-ndrăgostită
Îi cu mintea rățăcită,
Și îl ia pe dracu-n spate
Și nu-i pasă de păcate.

Băciuț, cu inima bună,
Le-o-nrolat pe tăte-n stână,
Și le-o pus jos pe strujac,
Cu aghiazmă le-o stropit
Și de lucru le-o găsit.
Și le-o dat foi de hârtie
Și le-o învățat să scrie.
Multe cărți le-o tipărit...
Pe toate le-o liniștit.
Lumea asta-i agitată

Și muierile-s turbate,
Își pun tăță și-și pun buci...
Stau și pipă pe butuci
Mi-am luat și io trabuc,
Mi-o vinit dor să mă duc
Și-am strigat piste pălant:
Mă duc să îmi bag implant!
Și mă duc la Istanbul
La un doctor mai fudul,
Și mă duc la un spital
Să-mi puie buză de cal.

Mă duc să mă-nțineresc,
Să m-apuc iar să iubesc.
De bărbat m-am săturat
Mi-o vinit dor de plecat.
Nevastă, ai căpiat?

Și m-am dus și eu la Stână,
Cu poezii și cu slănină.
Domnu' Băciuț m-o primit
Și frumos m-o domolit.
Eu am vrut să-l scot din minte...
Dar dumnealui, om cuminte,
Mi-o zăs e-are-o mioriță
Cu numele de Codruța,
Și-o pus-o băciță-n Stână,
Să-i fie pe veci stăpână,
Și pe cruce o jurat
Și nu cade în păcat!

Să trăiacă DOMN BĂCIUȚ
Că de-acuma-i bunicuț!

Domnului Băciuț Nicolae
Cu drag și multă admirație
GINA MARIȘ CRĂCIUN

RECUNOAȘTERE

Din prima clipă în care l-am întâlnit pe Nicolae Băciuț mi s-a părut că-l cunoșteam deja. De unde să-l iau? M-am întrebat eu.

Felul în care își prezintă cărțile pe care le ține în mână la orice lansare și modul cum își expune discursul fascinează deopotrivă prin erudiție, cât și prin profunzime și afectivitate. Prin retorică, dar și prin prezența sa de spirit, prin altruismul pe care-l dovedește când este invitat să ia cuvântul are darul de a te lăsa fascinat și gură cască. Nu mai spun că după ce-l auzi nu-ți mai dorești altceva decât să te vezi la o discuție cu el să povestești despre literatură și artă și toate câte or mai fi pe lume. Mi-am zis a doua oară când l-am întâlnit: aha, de asta mi se părea că-l cunoșteam deja.

Apoi a venit vremea să descopăr mai mult poezia, citeam asiduu versuri și, deodată l-am desoperit pe Nicolae Băciuț în calitate de poet. Am fost curioasă și am pătruns, citindu-l, în lumea lui poetică. Am descoperit un eu poetic fascinant, lucid, romantic și modern totodată, un înstăpânitor al cuvintelor și truditon al lor. Mi-l închipui pe Nicolae Băciuț transformând în poezie tot ce-l înconjoară.

Pentru cine iubește literatura, poezii de azi nu sunt VIP-uri, cum erau considerați pe vremuri, ci sunt paznicii purității și ai simplității. Și în acest sens l-am recunoscut pe poetul Nicolae Băciuț ca pe un muschetar luptând frenetic și apărând sacralul cuvintelor. Îmi place de când eram copil să citesc memorialistică, ori biografii, ei bine, cea mai mare surpriză a fost pentru mine să descopăr că și-n această prvință parcă îl cunoșteam pe Nicolae Băciuț de undeva. Mi-a plăcut atât de mult felul în care povestește limpede întâmplări, gânduri, simțăminte. Stilul său cald și sincer te învâluie și te încarcă de magia poveștii și de optimism. Despre altruismul său am mai pomenit mai devreme, și acest lucru interferează cu o nouă perspectivă pe care o vezi doar cititind, una după alta, cărți și producții editoriale semnate de Nicolae Băciuț. Nu ai cum să nu rămâi impresionat de puterea sa de a dăru și de spiritualitatea cu care sunt înzestrate cuvintele sale.

Cuvintele sunt darul oferit, și prin cuvinte, în calitate de poet, cu fiecare carte, se salvează de moarte.

Citeam de curând în „Arheologia Clipei” semnată de Nicolae Băciuț, și mi-am mai amintit un lucru care m-a făcut să-mi doresc destul de mult să fiu în preajma sa. Este vorba de dragostea nestăvilă pentru valorile tradiționale. Vă las aici doar un citat:

„În întreaga mea copilărie așteptam cu frenezie noaptea Învierii. Ne culcam devreme pentru că la 3-4 ne trezeam și participam cu toată familia la slujba Învierii (...) Zilele de Paști însemnau haine noi. Însemnau ciocănitul oălor, vopsite încă din Vinerea Mare, mersul la udat la fetele de vârsta noastră, mâncărurile gătite din mielul tăiat de tatăl meu. Jertfa care mă tulbura. Totul părea de basm, iar basmul de altă dată și-a amplificat semificațiile, îi simt mai acut formula magică: «a fost odată ca niciodată!»”

Un foarte bun publicist, dar și un excelent argumentator, Nicolae Băciuț a știut și știe să pledeze pentru cauza românească, nefiind niciodată complexat, fals și nici exagerat în judecățile de valoare. A spune lucrurilor pe nume este calea cea dreaptă și el știe s-o facă cel mai bine. Într-o lume în care se pierde zi de zi ce e bun românesc, în timp ce nu mai luptă nimeni nici să ia de la alte nații ce e bun și sa-l aplice cu responsabilitate la noi în țară, Nicolae Băciuț este un exemplu de om care a înțeles să nu se lase luat de val sau trend și să muncească asiduu pentru al lucrurilor preabun mers. A văzut editurile Americane și a înțeles că evoluția ține de muncă. Și aici am simțit că mă identific cu o părticică din Nicolae Băciuț și în consecință și pe acest plan m-a frapat. Am simțit dragostea lui de adevăr și popor, am văzut că respinge ignoranța prin tot ceea ce face și i-am urmat modelul. Calitățile lui de editor, scriitor, manager sunt urmarea unei munci intense și a multor sacrificii de sine.

Stilul său erudit, multitudinea de cărți editate și prefațate an de an, cu care se avântă ca un pelerin, ori ca don Quijote, în toată țara, îl așează înaintea majorității oamenilor de cultură, ca lider de urmat.

În încheiere aș dori să evidențiez încă o trăsătură extrem de debordantă, care vorbește de la sine despre omul care este Nicolae Băciuț: sociabilitatea lui. Trăsătură care cu siguranță l-a ajutat să și dorească să cunoască lumea, oamenii, viața, și iată că în urma acestei deschideri a sufletului său și noi cei din jurul său, precum și cititorii care răsfoiesc paginile înfruptăm din viața și poveștile pe care el le transmite mai departe. Un iubitor de oameni și de viață el este o flacără care continuă să lumineze chiar dacă e vânt, frig sau întuneric. Și dacă e să mă gândesc la o personificare a culturii din Județele Harghita și Covasna într-un chip de fată, trebuie să spun că o astfel de fată nu ar fi fost la fel de frumoasă dacă nu ar fi primit trăsăturile lui Nicolae Băciuț, în chip de tată.

VIORICA LAZĂR

LA ANIVERSARE

Despre Nicolae Băciuț ar trebui scrise volume întregi și tot nu ar fi îndeajuns. L-am cunoscut în 1998, când am devenit profesoară de limba și literatura română la Blaj, chiar în locul Silviei Pop, draga mea profesoară din liceu. Erau întâlniri frecvente organizate de către Despărțământul „Timotei Cipariu” Blaj al Astei, lansări de carte, concursuri de recitare sau de creație. Și pentru că deseori spunea despre doamna profesoară Silvia Pop că ar trebui clonată, aș putea spune acum același lucru despre omul de cultură Nicolae Băciuț. Orice comunitate literară și culturală care se respectă ar trebui să poarte un nume (clonat, desigur în sens identic cu Silvia Pop sau cu Nicolae Băciuț).

2005 – Nicolae Băciuț, Daniela Pănăzan, Silvia Pop, Corneliu Bucur, la Centenarul Casei Naționale Astra

Om al cărții, jurnalist profesionist, poet de primă linie, editor, inițiator și organizator de festivaluri și concursuri prin care promovează tineri creatori, Nicolae Băciuț este acel Om care dacă poate să facă binele îl face cu prisosință, din preaplina inimii. Aparține unei categorii umane de esență nobilă, al cărei cuvânt cântărește în talerul culturii române. Foarte activ în viața culturală a României contemporane, Nicolae Băciuț știe să aprecieze valorile trecutului și ale prezentului, știe să acorde credit celor care se implică în promovarea culturii actuale. Dacă ar fi să evoc doar câteva momente și ar fi de ajuns pentru eternitate: Concursul Național de poezie religioasă „Credo” din Tg. Mureș, Festivalul Internațional „Ana Blandiana” de la Brăila și Concursul Național de Poezie „Ocroțiți de Eminescu” de la Blaj. Repere de marcat neapărat pe harta culturii române de azi.

Nicolae Băciuț, Daniela Pănăzan, Nicolae Suciu

Autor a zeci de volume de poezie, proză, memorialistică, jurnale de călătorie, a coordonat și prefăcut sute de cărți, director al revistei „Vatra veche” de la Târgu Mureș, vicepreședinte al UZPR, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Brașov, eseist de renume, filolog prin pregătire, absolvent al Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, profesor, director, corespondent al Televiziunii Române, traducător, prezent în numeroase antologii din țară și din străinătate, s-a implicat și se implică în numeroase proiecte. Personal, i-am prezentat prima carte în 2005, *O istorie a literaturii române contemporane în interviuri*. Am avut emoții mari, dar am trecut cu brio... testul. Poetul, scriitorul, directorul DJPCCP Mureș a devenit pentru cei care reprezentăm Astra Blaj un prieten. Și astăzi este la fel. Multe întâlniri culturale s-au derulat, însă cea de la Colegiul Național „Gh. Lazăr” din Sibiu, unde sunt azi profesoară, mi-a rămas la suflet. *Unde umbli, Poezie?* a fost o întrebare-generică la care mulți copii din școală au vrut să afle răspuns. Iar Nicolae Băciuț i-a impresionat și i-a cucerit mai ales prin arta desăvârșită a recitării, a unui recital-spectacol de neuitat.

Lazăr Lădariu, Nicolae Băciuț, Silvia Pop, Veta Biriș, Valentin Marica, Răzvan Ducan

Sunt atât de multe de spus, încât cuvintele pălesc. Las imaginile să vorbească. O viață de om așa cum a fost. Și cum va mai fi, fiindcă mai sunt atât de multe de scris și de spus! Mulțumind omului, poetului, jurnalistului, îi spunem un sincer LA MULȚI ANI, NICOLAE BĂCIUȚ!

**Cu mult drag,
MARIA-DANIELA PĂNĂZAN**

ARDELEANUL NOSTRU PREȚUIT Domnului Nicolae Băciuț

Personalitate proeminentă a culturii românești contemporane, călător în timp și răstimp, maestru al cuvântului scris și rostit, prezent la mai toate manifestările culturale, istorice, sociale din județul Mureș și nu numai, prezentând de fiecare dată o carte nouă, un autor nou... așa l-am cunoscut pe poetul, jurnalistul, editorul, directorul Direcției Județene pentru Cultura Mureș, Nicolae Băciuț.

Născut, crescut și format în inima

Ardealului, l-am simțit mereu a fi de-al nostru, jovial, apropiat de oamenii simpli, dar și foarte ancorat în propria-i educație - documentat de fiecare dată la toate evenimentele, competent, indiferent de tema abordată: istorie, literatură națională și universală, religie s.a. Prieten cu confrății săi din elita culturii naționale, a făcut de multe ori să avem și noi parte de prezența acestora, invitându-i în mijlocul nostru.

Aniversăm și evocăm împreună cu dumnealui, în fiecare an, figuri emblematice ale neamului nostru românesc și prezența sa, face de fiecare dată, ca toate evenimentele noastre să capete conținut și valoare.

Bulgaria 2021: Răzvan Ducan, Sorina Sav, Lucreția Popovici, Nicolae Băciuț, Uștea Firea

Am participat la proiectele organizate de dumnealui dedicate Zilei Limbii Române, la Roma, la Chișinău, în Bulgaria, dar și la alte proiecte, în Austria – de Ziua Națională a României, ocazii cu care ne-am întâlnit cu comunitățile românești și cărora le-am adus un strop de bucurie și alinare a dorului, prin poezie, cântec, datini și port popular.

De atâția ani de când formăm împreună o mare familie mureșeană, a celor care iubesc portul popular și tradițiile, ne-am simțit onorați de prezența dumnealui și așteptăm mereu noi ocazii și proiecte în care să ne putem pune în valoare experiențele acumulate până acum.

La ceas aniversar, onorați de prietenia pe care ne-a arătat-o de fiecare dată, îi dorim multă sănătate, putere de creație, bucurii și împliniri sufletești!

Așteptăm cu nerăbdare noi evenimente, la care, împreună cu dl. Nicolae Băciuț, să ne bucurăm de poveștile și poeziile sale spuse cu atâta har.

O viață binecuvântată alături de familia minunată și de prietenii dragi!

**MĂRIOARA POPOVICI,
rapsod și poet popular din Dumbrava, Mureș**

NICOLAE BĂCIUȚ - PE FIRUL CLIPEI

Constantin Brâncuși a refuzat să lucreze în atelierul lui Rodin spunând că „la umbra marilor arbori nu crește nimic.”

Majoritatea poezior din Târnăveni au crescut la umbra lui Nicolae Băciuț și nu s-au ofilit pentru că s-au hrănit din lumina pe care ne-a oferit-o cu generozitate și uneori au fost ocrotiți de vânt și ger de trunchiul său. Există loc sub soare pentru toți cei care au ceva de spus și bine-ar fi dacă în toate domeniile de activitate ar exista asemenea oameni care nu se tem că nu vor avea suficientă lumină sau spațiu pentru propria dezvoltare și care și-ar dori la un moment dat să fie depășiți de discipolii lor.

Este bine să-nvățăm să-i prețuim din când în când pe cei care-au pus o cărămidă la zidul devenirii noastre.

Acrostih

Noaptea ascunsă privirii
Inima-ți pradă de stele
Chipul vindecat de întuneric
Oglindește dimineți
Lepădate de somn,
Anotimpul zăpezii coboară-n ierburi
Echinocțiul însângerat.

Bătăi de cuvânt pe secundă
Aprind vâlvătaia de frunze
Ca-n zborul desprins de săgeată
Infernul să-ți moară pe buze.

Unde ,Doamne, până unde,
Ține focul din secunde?
2009

Gânduri exprimate la lansările de carte ale
domnului Nicolae Băciuț

„La răsărit de apus”

autor Nicolae Băciuț

În goana noastră zilnică spre mâine, mulți dintre noi ne pierdem nu numai idealurile, ci uneori chiar identitatea, ne abandonăm printre sacose goale, ambalaje și hârțoage și ajungem din ce în ce mai rar la noi înșine, ce să mai vorbim de sentimentul românesc al ființei, despre culoarea, forma sau gustul țărâniei ce ne-a zămislit și ne-a dat unicitate?

Dar slujitorii neobosiți pe tărâmul cuvântului își înmoaie zilnic pana în sângele clipei pentru a da glas pământului, apelor, vântului, munților, ierbiilor, ce ne locuiesc, definesc și ne hrănesc pe toți cei ce existăm românește.

Este o carte despre rădăcini și piscuri ce-și dau mâna pentru a ne da echilibru, sens, adevăr, forță și perenitate, pentru a avea curajul de-a rămâne români, e o carte care dă trecutului iz de prezent reînviind în sufletul românilor adevăratele valori și ajutându-ne să ne salvăm de apus printr-un nou răsărit, e o carte a lui ieri pentru azi și a lui azi pentru mâine, e un strigăt ce vrea să oprească apusul cuvântului, al culorii, al formei și al gustului pentru frumos, pentru creație.

2009

Sărmașu 2019: Ioan Astăluș, Vanda Ani,
Răzvan Ducan, Viorica Șutu, Nicolae Băciuț.

Portret după autoportret”, de Nicolae Băciuț

Toată viața încercăm să supraviețuim luptei ce se dă în noi între lumină și întuneric, sus și jos, aproape și departe, dulce și amar. Mereu o jumătate din noi trage într-o direcție și cealaltă în altă direcție. Dar vine un moment în viața unor oameni când cele două jumătăți se anihilează găsind un echilibru între cele două extreme și-atunci noi, cei care-i citim versul, avem în față portretul în alb-negru. Cam așa ar arăta portretul pe care i l-am făcut d-lui Băciuț, pe baza versurilor sale:

„N-am început și nici sfârșit,
n-am nici devreme nici târziu
și nici apus, nici răsărit,
aproapele pierzându-se-n departe.
În sfârșit am renunțat la mine,
primăvară-n iarna care vine,
munte care-și plânge marea,
mare ce-n adânc e munte
diminează-n înserarea
care-n noi e iarăși punte.
Nu sunt victorii, nimeni nu e-nvins
sfârșitul îți e început
până când vara-i iarna-ntreagă
când în scădere mă adun
cu tine răsărit în care-apun.
Nimic nu urcă, nu coboară
albul e negru, negrul e alb,
culorile-ncep să se-mpace
și clipa redevine veac.”

O candelă-ntr-o arcă

d-lui Nicolae Băciuț

Ești lacrima unei secunde
Ce-n moarte redevine veac
Sub pasul clipei sângerânde
Pierdute-n iriși care tac.

Ești alb sau negru, sus și jos,
Ești primăvară-n miez de iarnă,
Cuvânt însângerat până la os
Ori aripă șoptită-ntr-o lucarnă.

O candelă-ntr-o arcă te-ai fi vrut
Când alt decembrie îți cere vamă
Să-ți ningi lumina de-nceput
Uitată-n cuibul sfânt de mamă.

14. 12. 2010

VANDA ANI

NICOLAE BĂCIUȚ, UNIVERSUL DIN VÂRFUL PENITEI

E greu să scrii despre un om care stă la taclale cu Dumnezeu, despre un om care, asemeni unui munte, stă de veghe la porțile Imperiului poeziei, ca nimeni și nimic să nu-i umbrească strălucirea.

Arhitect al cuvântului și făuritor de destine, Nicolae Băciuț este omul care a reușit să modeleze lumina dimineții din nisipuri mișcătoare și primăvara din „nostalgii interzise”.

Este omul pe care-l poți asculta ore în șir, fără să intervină vreun moment de plictiseală, omul care transmite o stare de bine, indiferent dacă laudă sau critică, omul pe al cărui ajutor te poți baza, chiar dacă are agenda plină pentru opt zile din șapte.

Atât de bogat în idei și în acțiuni, face parte dintre cei puțini care luptă neobosit pentru salvarea culturii românești.

Talentul său, finețea și eleganța cu care-și exprimă emoțiile în ceea ce scrie, inteligența și înțelepciunea care se degajă odată cu fiecare respirație a sa, toate acestea mă fac să-l așez, pe cerul inimii mele, acolo unde, într-un glob de lumină, își cântă dorurile Mihai Eminescu, Adrian Păunescu, Nichita Stănescu, chiar dacă fac asta în stiluri diferite.

Eu, personal, nu pot decât să-i mulțumesc domnului Nicolae Băciuț pentru căldura cu care m-a primit în rândul poezilor, pentru sprijinul și sfaturile acordate, pentru că, într-un moment în care părea că hăul mă va înghiți, m-a ajutat să-mi întorc

aripile spre înălțimi, pentru că mi-a ajustat, la momentul potrivit, intensitatea luminii în jurul meu.

La ceas aniversar, îi doresc ca tot ce e bun pentru dânsul să se împlinească, fiecare vis pe care-l poartă în suflet să rodească, să primească cu măsura cu care dăruiește, să găsească întotdeauna metodele potrivite pentru a ieși din orice impas, să aibă doar bucurii și împliniri.

Dumnezeu să-l țină sănătos și în formă încă pentru mulți ani de-acum înainte.

„La multi și frumoși ani!”

CLAUDIA VODĂ

Premiul UZPR pentru publicistică, 20120

Pierduți între maci, Codruța și Nicolae Băciuț

La masa de lucru, cu „asistenta” Nicola

Lupta împotriva căldurii, cu Carina, Emma și Nicola

Un colț de rai, porția zilnică. Biroul de lucru de acasă

În așteptarea timpului

Dovada că am rămas copil, printre ramurile mărului din copilărie, din grădina casei părintești

Casa natală, Chintelnic, județul Bistrița Năsăud

De-aici a început lumea mea

Casa natală a mamei, Maria Băciuț (fostă Măgherușan), din Șirioara, jud. Bistrița-Năsăud

O seamă de Băciuți...

Bust Nicolae Băciu, realizat de Ioan Astăluș

Portret cu natură vie, portret de Veress Zsuzsa

Un câmp de cărți, la TV Orizont – dialog cu Valeria Biliț

Presa literară în actualitate, cu Radu daniel, la City TV

Declar pe propria răspundere, la TVR

Nicola, un admirator statornic

Pe urmele lui George Coșbuc, la.... Hordou

BUCURIA REVENIRII ACASĂ

Colaborarea mea cu lumea culturală, a fost numai pe pagina de socializare facebook, ani de zile. Locuiesc de peste 30 de ani în Germania la Bad Ems împreună cu familia, drumurile spre locul natal Mediaș, au fost mai rare. De aceea am căutat un vad cultural, iar singurul loc era o pagină de socializare. Din dorința de a realiza un volum de poezie la o editură cu prestigiu, am căutat printre internații și am trimis poeziile la un concurs „Toamna la Apollon”, organizat de Excelența Sa George Călin. Poemele mele au fost citite de Gabriella Costescu, au fost făcute comentarii asupra lor și în felul acesta am aflat că la Sighișoara există Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și că, toate publicațiile sunt editate la editura „Vatra veche”, condusă de scriitorul Nicolae Băciuț.

Nici nu am crezut că este posibil să ajung vreodată să dau măcar mâna cu domnul Nicolae Băciuț, dar la caracterizarea făcută de Gabriella Costescu despre OMUL Nicolae Băciuț, am îndrăzit să înaintez și am solicitat să fie publicată cartea mea

„Jurnalul sufletului” la editura „Vatra veche”. Mai mult decât atât, Gabriella Costescu a reușit să deruleze lucrurile pe repede înainte, încât, domnul Nicolae Băciuț a fost de acord să îmi și prezinte cartea la Sighișoara și Mediaș, în cursul anului 2021. Mi-am făcut bagajele și nu m-am mai gândit la nimic, decât la faptul că mi se deschide oportunitatea de a cunoaște oameni valoroși, care, pot avea un cuvânt de spus, în legătură cu creațiile mele. Cele două zile petrecute la lansare alături de domnul Nicolae Băciuț, mi-au oferit ocazia să ȘI vorbesc cu dumnealui, să-i cer părerea în legătură cu ceea ce mă preocupă, poezia.

Sfaturile primite din partea domniei sale mi-au bucurat sufletul, mi s-a confirmat și ceea ce îmi povestise Gabriella Costescu, despre altruismul, bunăvoința, sprijinul necondiționat oferit de acest om deosebit. Bineînțeles, m-am înscris în cenaclul sighișorean, am primit invitație de la Excelența Sa domnul George Călin să îmi prezint cartea și la București la „Lecția de Poezie” organizată de dumnealui în cadrul Societății „Apollon”, pe care, o conduce cu onoare, și mă consider norocoasă, că datorită domnului George Călin, am

**George Călin, Lucia Steffens,
Nicolae Băciuț, Vali Paraschivoiu,
Gabriella Costescu**

reușit să cunosc o lume culturală pe care mi-o doream, dar de care eram străină. Sunt novice în ale scrisului, dar, sfătuită de domnul Nicolae Băciuț și cu sprijinul colegilor mei din Cenaclul „Creneluri Sighișorene”, cu lecturarea unor opere valoroase, îmi voi recupera vocabularul limbii române, sper ca și limba poetică să fie îmbunătățită.

Vă doresc domnule Nicolae Băciuț putere de muncă, sănătate și lumină sufletească, în toate realizările dumneavoastră, vă mulțumesc pentru că ați avut bunăvoința să vă aplecați și asupra creațiilor mele. LA MULȚI ANI!

LUCIA STEFFENS

Colaboratori: Ana Munteanu Drăghici, Viorica Șutu, Viorica Negoiaș, Elena Cristea, George Călin, Răzvan Ducan, Valeria Bilț, Florin Bengean, Carolina Baldea, Nicolae Suci, Sorina Bloj, Maria Borzan, Zenovia Zamfir, Luminița Tcacenco, Cristina Sava, Claudia Vodă, Dinuca Burian, Suci Nicolae, Pr. Dr. Nicolae Gheorghe Șincan, preot Ilie Bucur, preot Vasile Chiorean Logigan, Dan Lăzărescu, Mircea Dorin Istrate, Maria Bucin, Nicolae Galat, Lucreția Bordaș, Viorica Lazăr, Mărioara Popovici, Vanda Ani, Lőrinczi Francisc-Mihai, Maria-Daniela Pănzan, Sorina Sav, Ioan Sav.

Parteneri: Societatea Culturală „Apollon”- România, Cenaclul „Fractali”-București, RadioSon Sighișoara, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, Biblioteca „Petru Maior”- Reghin, Biblioteca Orășenească „Livi Rusu”, Sârmașu, Suci Petru „Cătălin”- PFA, Editura „Vatra veche”, ATE Bucovina – Brașov, Consiliul Mondial Român, București.

Fotografii din arhiva Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț

Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com;

telefon mobil 0746461692 sau fix 0265772220

Găsiți publicațiile noastre pe: <https://crenelurisighisorene.wordpress.com>

Notă: Această ediție a „Crenelurilor sighișorene” este încercarea noastră de a aduce un omagiu lui Nicolae Băciuț, la împlinirea vârstei de 65 de ani. Revista a apărut „în secret”, fără știrea sa, dorindu-se a fi surpriza noastră aniversară. (Red.)

La Sighișoara, 2018: Traian Comșa, Anda Voican, Vasile Ani, Ana Drăghici, pr. Nicolae Șincan, Rareș Kereches, Ligia Coman, Cătălina Voicu, Nicolae Băciuț, Sanda Braniște, Valer Popean, Vasile Luca, Vanda Ani, Viorica Șutu, Elena Cristea, Răzvan Ducan, Gabriella Costescu, Viorica Feierdan, Gina Moldovan, jeni Chirteș, Cornel Vana, Voican Florin, Erica Bănărescu.

Scriitori mureșeni la Palatul Culturii Iași: Ilarie Opriș, Maria Mera, Ilie Șandru, Răzvan Ducan, Carmen Ducan, pr. Nicolae Șincan, Anca Sincan, Ionuț Diliuță, Gina Moldovan, Nicolae Suciuc, Codruța Băciuț, Gabriella Costescu, Uștea Firea, Nicolae Băciuț

2020 „Ziua Limbii Române”, Tg. Mureș, Prima Școală Românească: Fam. Cosmin Sărmășan, Nicolae Băciuț, Mircea Istrate, Viorica Șutu, Răzvan Ducan, Dinuca Burian, Nicolae Șincan, Dănilă Gîrbuleț, Viorica Feierdan, Florin Bengean, Nicolae Hofnăr, Gabriella Costescu, Gina Moldovan, Elena Cristea, Grupul „Graiul Câmpiei”

Ziua Limbii Române la Plevna-Bulgaria ,2021: Gabriella Costescu, Nicolae Băciuț, Petre Schuller, Sorina Sav, grupul „Crenguță de brad” Reghin